

31
71

FLACĂRA

NUL XX
NR. 843
1 IULIE 1971

De la bordul navei «Lancea» este studiată dezvoltarea portului Constanța.

În mijlocul harnicilor țărani cooperatori din Boteni, Argeș.

VIZITE DE LUCRU ALE TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU

În aceste zile, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, însoțit de alți conducători de partid și de stat, a întreprins noi vizite de lucru în diferite zone ale țării.

Vizitele au prilejuit noi întâlniri de lucru ale secretarului general al partidului cu colective de oameni ai muncii, cu specialiști din diverse domenii de activitate. Asemenea întâlniri, intrate de mult în practica activității tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, au un puternic efect mobilizator, stimulează spiritul creator pentru descoperirea celor mai valoroase soluții de rezolvare a problemelor actuale și de perspectivă.

Cu puterea de cuprindere ce caracterizează activitatea secretarului general al partidului, au fost analizate probleme din cele mai diverse ale îndeplinirii sarcinilor trasate de partid, ale indicațiilor personale date de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU.

Peste tot, la șantierele navale Constanța sau în înfloritoarele livezi muscelene, pe platforma industrială de la Râmnicu Vilcea sau la Institutul de fizică atomică, — unitate de avangardă a economiei noastre dinamice — printre constructorii care lucrează la extinderea principalei porți maritime a țării și printre harnicii locuitori ai județului Olt, fiul iubit al poporului nostru a fost întâmpinat cu dragoste și entuziasm, cu încredere și mîndrie.

Oamenii muncii, gazde ale acestor vizite, au primit cu justificată atenție și interes indicațiile secretarului general al partidului, conștienți că acestea contribuie în cel mai înalt grad la înflorirea tuturor regiunilor patriei noastre.

Primirile emoționante făcute de mii și mii de oameni, cetățeni ai României socialiste, au constituit în același timp manifestarea abnegației cu care poporul nostru este hotărît să realizeze mărețele sarcini trasate de partid pentru edificarea noii societăți, multilateral dezvoltate, pentru formarea omului de tip nou, omul societății socialiste.

săptămîna în imagini

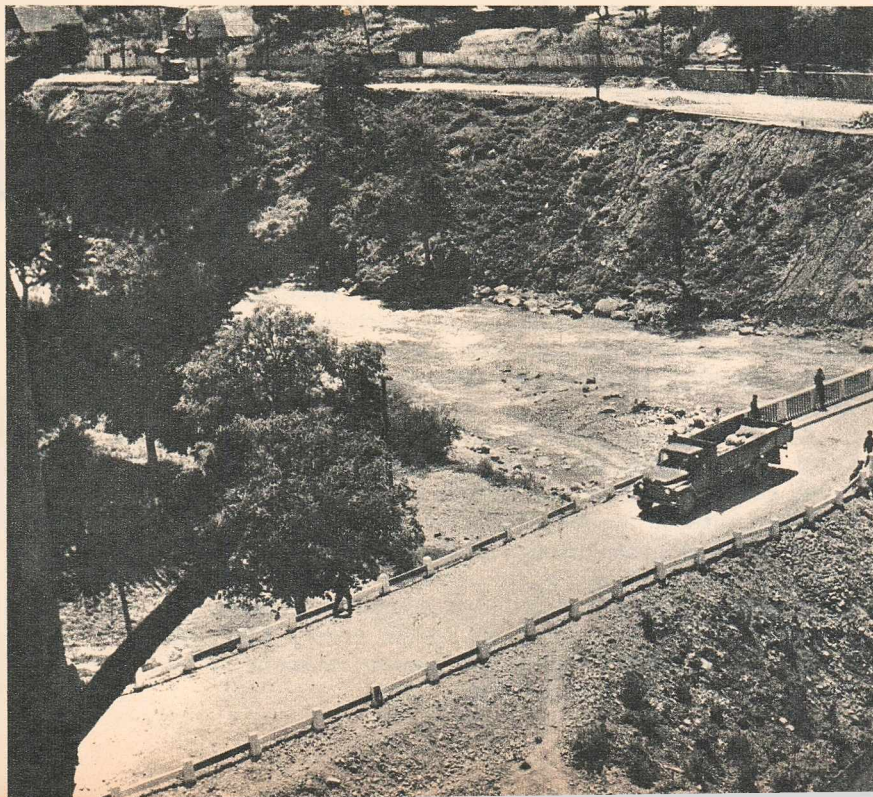

Săptămîna aceasta s-au desfășurat la București lucrările celei de-a XXV-a sesiuni a Consiliului de Ajutor Economic Reciproc. Sesiunea a fost prezidată de Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, conducătorul delegației române.

În aceste febrile zile, mobilizarea tuturor forțelor pentru stringerea recoltei presupune, din partea consiliilor de conducere, a șefilor de ferme și brigadierilor din întreaga țară, o extremă operativitate și muncă susținută din zori și pînă seara. În unele județe ca Neamț și Bacău, cu toate condițiile climatice neprielnice care au împiedicat folosirea combinelor în lanurile culcate de vînt, s-a găsit soluția de a antrena la strînsul recoltei mii de secerători și coșai. În restul țării, datorită timpului frumos, cooperatorii își organizează cu pricepere propriile resurse și folosesc din plin capacitatea combinelor, așa cum vedeți în imaginea noastră realizată la Cooperativa agricolă de producție-Dobrotești, județul Dolj.

Muncitorii, tehnicienii și inginerii de la uzina «Rulmentul»-Brașov au reușit să-și îndeplinească în termen indicatorii de plan, livrînd peste prevederi 25 000 rulmenți de cea mai bună calitate. În anul 1971, colectivul acestei uzine va sărbători un jubileu ieșit din comun: de pe banda de montaj va ieși rulmentul cu numărul de fabricație 150 milioane.

Bucuria de a te fotografia lângă opera la a cărei edificare ai pus umărul. Pe șantierul hotelului «Continental» din Timișoara — dat de curând în folosință — au lucrat zilnic câte 200 de tineri. Pentru ei munca patriotică e o chestiune de onoare și un izvor de satisfacții.

Fotografie de Eugen IAROVICI

Prezentarea artistică:
Alexandru FRANCISC

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Școlii 1, Sectorul 1. Căsuța poștală 41 12. Of. 33. Telefon 17.60.10 — int. 1744. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic «Casa Școlii».

SĂ FOLOSIM INTENS FORȚELE DE CERCETARE !

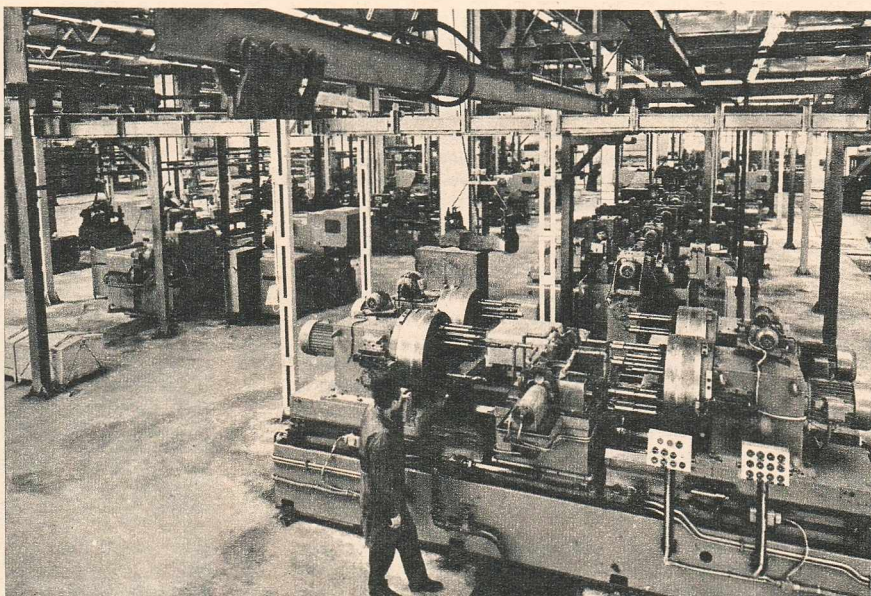
În întreaga țară, ca și aici, în uzina din orașul de la poalele Tîmpei, loc de naștere al autocamionului românesc, există o neîncetată și intensă preocupare pentru creșterea productivității muncii și ridicarea calității produselor.

Unul din aspectele cele mai vizibile ale modului de afirmare a inteligenței tehnice la această uzină este demonstrat de rezultatele acțiunii de autoutilare. În această privință un rol important l-a avut atenția pe care a acordat-o colectivul uzinei folosirii eficiente a forțelor proprii de cercetare. Pentru a afla cum s-a concretizat contribuția inteligenței tehnice și muncitorești în acest domeniu, ne-am adresat tovarășilor Alexandru Oros — secretarul comitetului de partid al uzinei, și inginerului Aurel Lunčan. Dintre numeroasele mașini, utilaje și instalații cu care s-a autototat colectivul uzinei face parte și «linia tehnologică de mașini-agregate pentru puntea față și spate», care a fost concepută și executată în întregime în uzină. Numeroși muncitori și tehnicieni, pasionați de meseria lor, au realizat lucruri ce păreau la început imposibile. Dar datorită unui efort unanim, toate dificultățile au fost depășite, ceea ce demonstrează pe deplin justetea indicației date în repetate rânduri de conducerea superioară a partidului cu privire la necesitatea folosirii mai bune a forțelor proprii de cercetare, tehnice și muncitorești.

La această linie tehnologică se execută acum lucrări de mare precizie: punțile-motore față și spate, șasiuri, cutia de distribuție, grupele de legătură și alte reperi ale noului autocamion, ce va avea caracteristici superioare și cost de exploatare mult mai redus. Acesta este dotat cu motor diesel pe motorină, de 135 CP, avînd o capacitate de 8-12 tone.

Dacă această linie tehnologică ar fi fost importată, ar fi costat peste 14 milioane lei; dar prin eforturile făcute de colectivul de proiectare și execuție, această linie tehnologică în valoare de 5 770 000 lei se amortizează în doi ani.

Ca urmare a angajamentelor luate de colectivul uzinei și ca un omagiu adus celei de-a 27-a aniversări a eliberării patriei noastre de sub jugul fascist, noul autocamion va

putea fi văzut de oamenii muncii la sărbătorirea zilei de 23 August.

Colectivul uzinei brașovene, traducînd în

viață prețioasele indicații ale partidului, își va aduce și în actualul cincinal contribuția sa la dezvoltarea industriei noastre socialiste.

De aproape o săptămîină premiile Concursului național de creație și interpretare Mamaia '71 se află în miinile citorva dintre cîntăreții și compozitorii care, prin talentul și rîvna lor profesională, au conferit întîlnirii muzicale de pe litoral accentele unei demne sărbători a cîntecului românesc. Desigur, numele cîștigătorilor vă sînt cunoscute. Vom reveni cu unele aprecieri și, bineînțeles, cu fotografii de la fața locului în numărul nostru viitor.

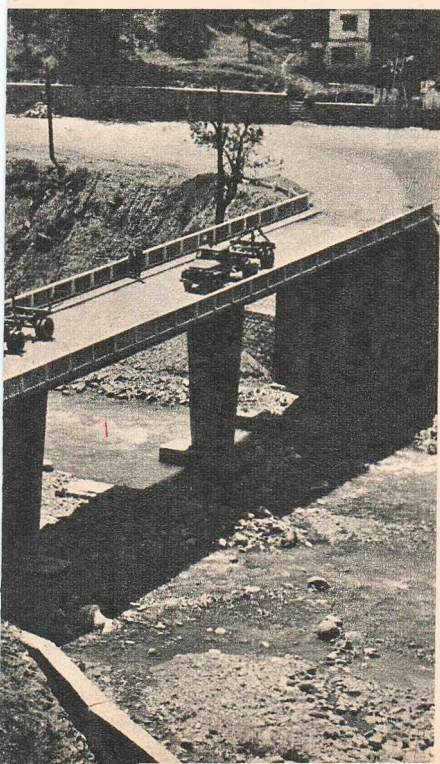
Șantierul Întreprinderii de construcții forestiere Buzău își desfășoară activitatea în nu mai puțin de 11 județe. Pentru buna desfășurare a transporturilor de material lemnos, numai în masivul Buzăului se vor construi în acest an 30 km de drumuri forestiere, care vor îmbrățișa ca un inel Muntele Penteleu. Fotografia noastră vă înfățișează unul dintre podurile recent date în exploatare rutieră: «podul lui Mihoc». Nenumăratele poduri și viaducte construite în masivele împădurite ale Buzăului deschid totodată perspective largi turismului, care pînă acum a valorificat, din acest punct de vedere, prea puțin frumusețile acestei regiuni atît de generos înzestrată de natură.

teze și paranteze

de Aurel BARANGA

DESPRE TEATRU

Mai mult decît poezia și proza, arte consumate în solitudinea fotoliului particular, teatrul, artă colectivă, impune o veghe deosebită fiindcă emoția pe care o transmite și mesajul pe care îl comunică se multiplică geometric în raport cu numărul spectatorilor implicați în ceremonial. O scenă e o tribună de o forță a percuției fără egal, de o rezonanță în memoria publicului, tenace și persistentă. De aceea — în lumina ultimelor documente de partid — se cuvine ca toți cei ce răspund de destinele unei scene să mediteze la rosturile și misiunea lor. Evident, nu putem concepe un teatru fără public. Dar felul cum atragem spectatorii în sala de reprezentație, iată prima întrebare pe care se cuvine să ne-o punem. S-a vorbit în ultima vreme, cu insistență, despre succes. Din nou: un teatru fără succese evidente, înregistrate la casă, e o absurditate. Dar tot atît de bine știm că există succese mai dăunătoare decît orice eșec. Un succes bazat pe o vacuitate absolută a ideilor, pe un bagaj precar de sentimente, e o bancrută morală. S-a vorbit în ultima vreme despre caracterul hedonic al teatrului. Fără îndoială, un spectacol de teatru, orice spectacol de teatru — dramă sau comedie — trebuie să placă. Problema este însă: cum și cui. Dacă o reprezentație atrage pentru elementele ei de frivolitate spirituală condamnată, e limpede că teatrul și-a trădat rosturile sale fundamentale. De asemenea, nu constituie un secret faptul că nivelul de cultură și pregătire artistică al spectatorilor e diferit și în permanentă fluctuație. Un teatru care își propune să placă unei galerii gălăgioase și fără pretenții, de gusturi îndoielnice, abdică de la sarcina sa primordială, aceea de a fi o înaltă universitate a conștiințelor. Grijă pentru alegerea unui repertoriu, grijă pentru transformarea acestui repertoriu în acte artistice exemplare, înseamnă mai mult decît o îndeletnicire intelectuală responsabilă, echivalează cu înfăptuirea unui program politic. Un spectacol e un miting. Dramaturgul, regizorul, interpreții poartă răspunderea confruntării lor cu publicul. Această răspundere implică infinite precauții. Fiindcă în numele «profundității» pot fi propuse piese de un didacticism primitiv și plicticos. În numele unui mesaj întrariat și răscolitor, pot fi puse în circulație fabricate lipsite de sinceritate și emoție. Nu asemenea piese și nu asemenea spectacole așteaptă publicul nostru. Ci lucrări puternice, adevărate, autentice, patetice, inspirate, scrise cu talent și convingere. E greu de realizat un asemenea teatru? Fără îndoială că e greu. Dar cînd a fost arta — arta adevărată — o profesiune comodă? Marea artă a tuturor timpurilor a fost o înclăstare titanică și istovitoare pentru doborîrea mediocrității, pentru dobîndirea unor noi dimensiuni umane. La o asemenea luptă, seducătoare prin amploarea ei și prin mirificul obiectivelor propuse, ne cheamă pe toți ultimele documente de partid.

CLASA MUNCITOARE - CONDUCĂTOR ȘI PARTICIPANT LA GUVERNAREA ROMÂNIEI SOCIALISTE

de prof. dr. Vasile NICHITA

În multiseclulara istorie a luptei maselor din țara noastră pentru eliberarea lor socială, pentru libertatea și progresul patriei, apariția și afirmarea în arena vieții sociale și politice a clasei muncitoare și a partidului său revoluționar au constituit, indiscutabil, momente nodale, de cea mai mare însemnătate pentru destinele poporului român.

Să remarcăm că, chiar de la început, proletariatul a fost legat, mai mult decât oricare altă clasă socială, de mijloacele de producție cele mai înaintate ale societății; că el a crescut și s-a dezvoltat o dată cu extinderea și întărirea industriei moderne, care l-a concentrat într-o măsură mereu mai mare în întreprinderi puternice, în ramurile-cheie ale economiei. Prin însuși acest fapt clasa muncitoare devine o forță hotărâtoare a progresului social. Condițiile de viață, întreaga experiență de muncă și de luptă îi cultivă și dezvoltă spiritul solidarității de clasă, al disciplinei, al organizării și combativității revoluționare. Faptul că aspirațiile sale firești spre o viață mai bună, interesele sale fundamentale corespund cu cele ale tuturor oamenilor muncii, cu cerințele obiective ale dezvoltării societății, conferă clasei muncitoare rolul de frunte, conducător, în lupta celor ce muncesc pentru prefacerea revoluționară a societății capitaliste, pentru construirea socialismului și înaintarea spre comunism.

O condiție indispensabilă pentru exercitarea acestui rol o constituie, după cum arată experiența istorică, existența unui partid politic propriu, de avangardă, înarmat cu o ideologie clară, marxist-leninistă, revoluționară. Sub conducerea Partidului Comunist Român, clasa noastră muncitoare, unind în jurul său mase largi ale țărănimii, intelectualității și altor categorii de oameni ai muncii, s-a ridicat cu hotărâre și eroism împotriva regimului burghezo-moșieresc, a exploatării și reacțiunii, a asupririi naționale, pentru independența și suveranitatea țării; s-a angajat plenar în vasta operă de înfăptuire a revoluției și construcției socialiste, dînd astfel, într-o perioadă istorică relativ scurtă, o înfățișare nouă României. Vechile structuri economice și sociale, întemeiate pe relații de exploatare, pe inechități stringente și antagonisme de clasă, au fost înlăturate. Au fost statonice și se dezvoltă continuu raporturi și structuri noi, socialiste, bazate pe relația de colaborare și ajutor reciproc. În cursul acestui proces de așezare și-a modificat în mod esențial structura de clasă a societății. Clasele exploatare au dispărut în mod definitiv. S-au produs schimbări esențiale în fizionomia și rolul clasei muncitoare, țărănimii, intelectualității și a celorlalte categorii de oameni.

Exploatăta, asuprită și lipsită de drepturi în anii regimului burghezo-moșieresc, clasa muncitoare a devenit în anii revoluției și ai construcției socialiste clasa conducătoare în stat. Prin poziția sa obiectivă, ea este legată de cele mai înaintate mijloace de producție ale societății și, împreună cu ceilalți oameni ai muncii, este stăpînă pe principalele mijloace de producție, exprimă în modul cel mai fidel interesele fundamentale ale întregului popor. Purtătoare a unor glorioase tradiții de luptă și experiență revoluționară, clasa muncitoare dispune de o mare capacitate de mobilizare, organizare și spirit de disciplină. Ea are un conducător politic încercat, — partidul comunist — o ideologie revoluționară marxist-leninistă. Toate acestea conferă clasei muncitoare un rol hotărâtor în procesul edificării societății socialiste multilateral dezvoltate, în afirmarea forțelor creatoare ale națiunii, în progresul general al României socialiste.

Acționînd cu fermitate pentru perfecționarea conducerii societății noastre socialiste, Partidul Comunist Român a pus și pune un accent deosebit pe creșterea rolului conducător al clasei muncitoare în societate, pe participarea reprezentanților acesteia la conducerea organelor economice, sociale și de stat, la conducerea societății în ansamblu. «...În toate măsurile de perfecționare a conducerii societății noastre — sublinia tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU în Expunerea la recenta Consfătuire de lucru a activului de partid din domeniul ideologiei și al activității politice și culturale-educative — pe prim-plan stă clasa muncitoare, clasa cea mai înaintată a societății noastre, principala forță productivă care a dovedit că știe să-și îndeplinească în mod minunat rolul său de conducător al întregii noastre națiuni».

Această politică principială, marxist-leninistă, de largă perspectivă și de însemnătate hotărâtoare pentru progresul rapid al patriei noastre, se con-

cretizează într-un întreg ansamblu de măsuri menite să sporească necontenit contribuția efectivă a clasei muncitoare, a tuturor celor ce muncesc, în dubla lor calitate de proprietari și producători, la opera de guvernare a societății, la soluționarea tuturor problemelor pe care le ridică mersul înainte al societății noastre. Astfel, pe baza hotărârilor Conferinței Naționale și a Congresului al X-lea al partidului, a fost introdus în toate domeniile de activitate și la toate nivelurile principiul muncii colective, au fost create comitetele de direcție și de administrație, s-au instituționalizat adunările generale, forul de conducere suprem al întreprinderilor, în care conștiința revoluționară, muncitorească, să se poată manifesta nemijlocit, eficient și responsabil. O semnificație deosebită o au, de asemenea, pe această linie, măsurile adoptate pentru a asigura prezența mai puternică în organele de partid, în conducerile sindicatelor și organizațiilor de tineret a clasei muncitoare, a oamenilor muncii care lucrează direct în producție. Vastul program inițiat de secretarul general al partidului pentru îmbunătățirea activității politico-ideologice, de educare marxist-leninistă a membrilor de partid, a tuturor oamenilor muncii, își are, în ultimă instanță, rațiunea în participarea și mai largă a maselor la creația istorică conștientă, în promovarea spiritului militant, revoluționar, în întărirea rolului conducător al clasei muncitoare și al partidului comunist în societate.

În felul acesta experiența noastră istorică confirmă și îmbogățește tezele fundamentale ale marxism-leninismului cu privire la rolul clasei muncitoare în făurirea societății noi. Această experiență reprezintă, totodată, replica cea mai puternică și convingătoare încercărilor ce se fac de către o serie de ideologi de a minimaliza sau nega acest rol. Realitatea dezvoltării României atestă saltul calitativ, profund revoluționar, pe care clasa muncitoare, condusă de partidul său revoluționar, îl realizează în afirmarea maselor, a poporului ca făuritor al istoriei, și în guvernarea noii societăți socialiste multilateral dezvoltate.

Amplă dezvoltare a economiei naționale, în mod deosebit industrializarea în ritm susținut a țării, prezintă o însemnătate esențială pentru exercitarea, la un nivel mai înalt, și continuă întărire a rolului conducător al clasei muncitoare în societatea noastră. În cadrul acestui proces cresc considerabil rîndurile clasei muncitoare, au loc mutații de ordin cantitativ și calitativ în fizionomia acesteia. Ritmurile cele mai înalte de creștere a numărului de muncitori se înregistrează în ramurile de bază ale economiei — energia electrică și termică, industria chimică, construcțiile de mașini ș.a. Ca rezultat al politicii partidului de dezvoltare armonioasă a tuturor județelor și localităților, de creare de noi centre urbane și muncitorești, se îmbunătățește continuu repartizarea clasei muncitoare pe întregul teritoriu al țării. În anii socialismului au luat naștere și se dezvoltă noi detașamente ale clasei muncitoare la sate (tractoristi, mecanizatori etc.).

Au intervenit și se produc continuu schimbări importante în structura profesională și în condițiile de muncă ale clasei muncitoare. În timpul regimului burghezo-moșieresc, mai mult de jumătate din totalul muncitorilor ocupați în industrie erau necalificați. În anii socialismului, ponderea muncitorilor calificați în ansamblul clasei muncitoare a crescut continuu, ajungînd la peste 80 la sută, iar în unele ramuri apropiindu-se de 100 la sută. Au apărut și se dezvoltă necontenit profesii noi, legate de aplicarea în producție a unor tehnologii moderne — operatori, reglari, programatori; sporește numărul muncitorilor cu profesii specifice ramurilor industriale de bază.

Schimbări importante au loc în fizionomia spirituală a clasei muncitoare, în conștiința ei. Ca rezultat al întregului ansamblu de măsuri pentru dezvoltarea învățămîntului și culturii, al activității educative și politice se lărgesc orizontul cultural-științific al clasei muncitoare, se dezvoltă conștiința socialistă.

În lupta comună pentru edificarea noii societăți se dezvoltă și se întărește continuu alianța clasei muncitoare cu țărănimea și celelalte categorii de oameni ai muncii. Unitatea clasei muncitoare, țărănimii, intelectualității, a tuturor oamenilor muncii fără deosebire de naționalitate, reprezintă o condiție de căpetenie a întăririi rolului conducător al clasei muncitoare în societate. Această unitate acționează ca o puternică forță motrice care impulsionează dinamismul ridicat al dezvoltării noastre sociale.

MUNCA O DATORIE DE ONOARE PENTRU NOI TOT

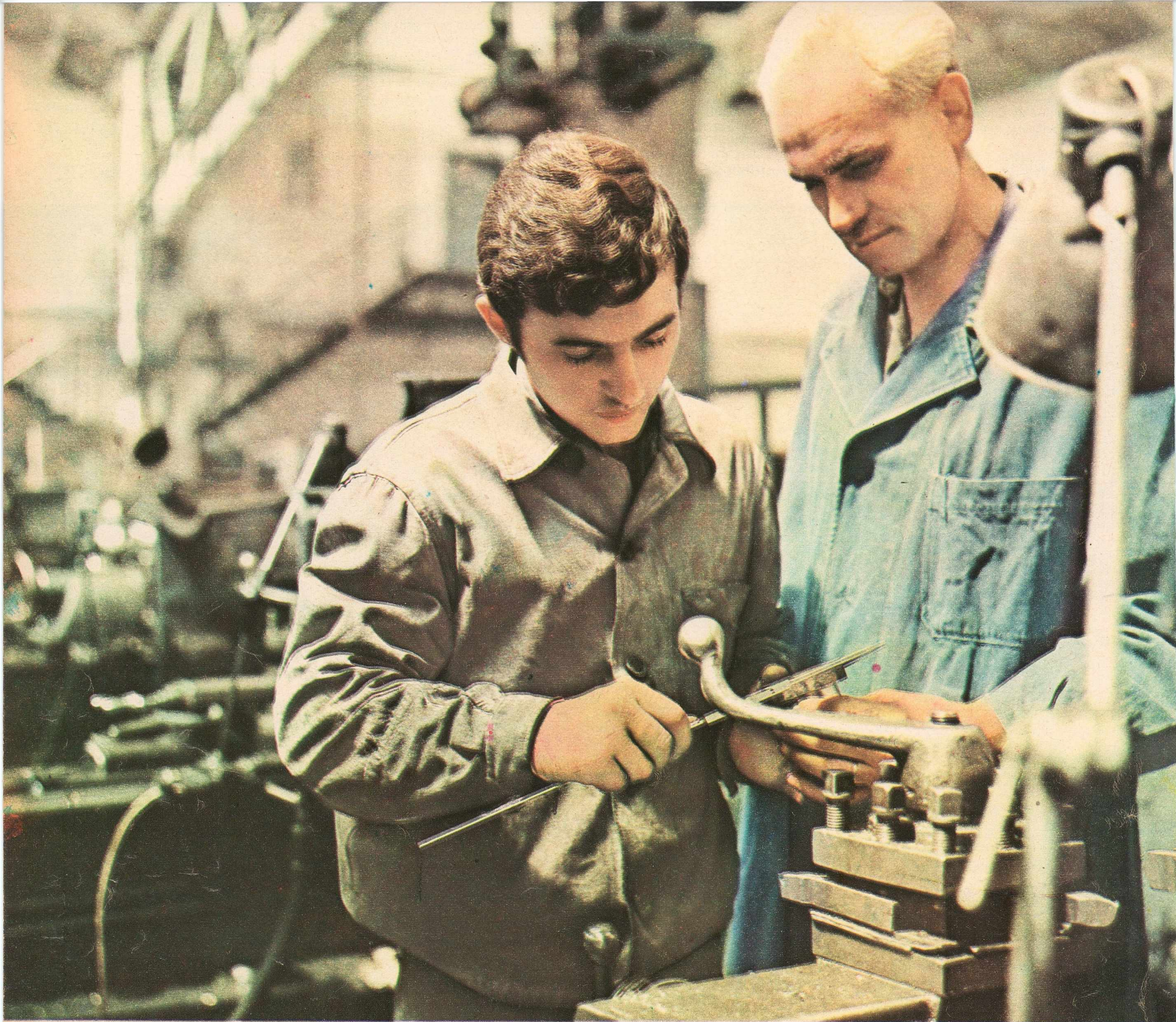
La Bușteni, sub umbrarul copacilor din Valea Cerbului, se înalță văzînd cu ochii nou complex turistic destinat tineretului. O perlă a Caraimanului, întrupată din țul și explozia juvenilă a elevilor prahoveni, a tuturor celor care, prezenți aici, îmbrăcat pe timp de vacanță salopeta albastră a brigăzilor de muncă patriotică. În edificiu monumental, amplasat pe nouă trepte denivelate și care, în final, va orinde un corp de cazare, o pensiune, un bar de zi și numeroase săli pentru simpo-ane, seminarii, carnavaluri, audiții muzicale, concursuri și multe altele. Cifre și e anticipative, încărcate de căldura elementelor de viață, o părticică din viitorul riei în care se îngemănează, deopotrivă, înariparea romantică cu simțul preciziei l rigorii matematice.

O clădire destinată și construită de către brigăzile vîrstei de aur. Îi dau viață urmașii or care au tras drum de fier prin defileul Oltului, au grăbit istoria patriei la Salva-

Vișeu și pe atîtea alte șantiere ale tineretului, băieții și fetele noastre, născuți în zodia socialismului, crescuți și educați prin grija părintească a partidului nostru. O nouă generație care a găsit în munca voluntară surse inepuizabile de mîndrie și entuziasm, un mic detașament din armata brigăzilor de muncă patriotică, a tineretului patriei, care, luînd act de sine, cu întreaga sa capacitate de dăruire, descoperă contururile viitorului într-o totală adeziune pentru procesul dinamic al socialismului.

Un exemplu elocvent despre vigoarea și înțelepciunea tineretului român care, alături de întregul nostru popor, a înțeles să răspundă prin fapte îndemnurilor secretarului general al partidului nostru: «Făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate trebuie să asigure muncă pentru toți cetățenii; munca trebuie să devină atît o necesitate cît și o plăcere pentru toți membrii societății. Toți cetățenii trebuie să depună o muncă utilă!»

RITM OFENSIV ÎN MODELAREA CONȘTIINȚEI OMULUI NOU

Text de Iuliana POP, Adriana KUN, Petre ANGHEL și I. NICOLAE
Fotografii de Eugen IAROVICI

La Timișoara, ca de altfel pretutindeni în țară, am întâlnit în aceste zile o lume dinamică, o lume angajată într-o profundă dezbateră de opinii, o lume unanim și spontan mobilizată în căutarea celor mai eficiente și imediate căi pentru transpunerea în viață a programului de educare partinică expus de tovarășul Nicolae Ceaușescu la Consfătuirea de lucru a activului de partid din domeniul ideologiei și al activității politice și cultural-educative.

«Vedem în acest program de măsuri — scriu oamenii muncii timișoreni (români, germani, maghiari, sârbi și de alte naționalități) în telegrama adresată secretarului general al partidului — expresia grijii și înaltei responsabilități pe care conducerea partidului, în frunte cu dumneavoastră, o acordă dezvoltării armonioase, multilaterale, a societății noastre socialiste, a omului nou, caracteristic acestei societăți, format în spiritul concepției științifice a proletariatului despre lume și viață, al valorilor culturale care-i potențează robustețea morală, optimismul, forța creatoare».

Un popor întreg cercetează, se străduiește să răspundă cât mai bine, cât mai eficient, cât mai nuanțat, chemării partidului.

Așa se face că relatările noastre nu privesc doar o stare de lucruri, limitată, ci una de spirit, generală. Evident, relatări despre o atitudine politică, despre o trăire fierbinte.

«O atenție deosebită va trebui acordată activităților cultural-educative și distractive în rindurile tineretului și în special ale elevilor și studenților, combătând manifestările de cosmopolitism, diferitele mode artistice împrumutate din lumea capitalistă».

DESPRE DISTRAȚII, CU TOATĂ SERIOZITATEA

Pentru a ne asigura din partea dv. o captatio benevolentiae, vă invităm pentru început la o seară de dans organizată de clubul «Constructorul» la sediul său de pe malul Begăi, în cinstea constructorilor, a zilei lor (e sâmbătă seară și miine e duminică, 18 iulie), zi pe care constructorii timișoreni, laudabil inspirați, au transformat-o într-o săptămână de variate manifestări atât cultural-educative cât și distractive.

E o seară plăcută; orchestra cîntă — așa cum s-a precizat și pe afișul de la intrare — doar melodii românești, iar președintele sindicatului ne asigură că la bufet, în afară de mâncare nu se găsește decît bere.

Ceea ce însă ne-a plăcut nouă, și credem că v-ar fi plăcut și dv., la această serată, dincolo de buna, echilibrata ei organizare, au fost oamenii și felul în care s-au distrat ei. S-a simțit că acolo nu-s indivizi singuratici,

veniți să-și omoare timpul liber, ci prieteni, tovarăși de muncă, care-și «gustau» sârbătoarea zilei breslei lor. Au venit băieți tineri și dornici de dans, uce-nici sau muncitori abia intrați în meserie; au venit maștrii cu tîmple cărunte și soții cu chipuri de mame; au venit ingineri cu funcții și titluri mari; dar toți au dansat, au cîntat, au spus glume și au rîs împreună, s-au distrat împreună — cot la cot — la fel cum, în nenumărate dimineți, nenumărate zile, nenumărate săptămîni au muncit împreună.

Pentru noi, cei din afară, bucuria lor a fost de-a dreptul tonifiantă.

A doua zi, duminică, «distracțiile» au continuat, dar organizatorii — printre care merită numiți Aurel Jucu, secretarul Asociației sportive «Constructorul», unul dintre cei mai vechi activiști sportivi ai Timișoarei, și Dumitru Patraulea, președintele Comitetului sindicatului pe trust — au procedat așa cum am făcut-o și noi pe la începutul acestui capitol: cîștigînd bunăvoința tinerilor cu o invitație la dans, i-au atras — cu o abilitate cu adevărat pedagogică — și într-un concurs pe teme profesionale, precum și într-o întrecere de texte satirice. Din păcate, tinerii nu erau pregătiți să facă față pretențiilor unui concurs epigramistic, și o bună intenție a rămas doar pe hîrtie.

Am văzut acolo, ca și în alte părți, niște organizatori, cum se spune, cătrăniți, dar eșecul lor, supărarea lor avea ceva constructiv în ea. Era o experiență.

Din păcate, la capitolul «distracții» s-au înregistrat în Timișoara și aspecte mai grave. De pildă, cu prilejul unui raid prin cluburi organele U.T.C. și ale miliției au descoperit, «la Tehnolemn», o pivniță pur și simplu transformată în tavernă: îngheșuală, fum de țigară, coniac vîndut cu supra-preț unor băietani pe cit de teribili pe atît de inconștienți.

Ioan Filip, maștru la secția metalică a Uzinelor mecanice din Timișoara, a pus punctul pe i:

«La noi, peste 3/4 din salariați sînt tineri pînă în 21-22 de ani. Noi, cei mai în vîrstă, trebuie să-i învățăm nu numai meserie, ci și cum să trăiască. Majoritatea vin de la țară, contactul cu orașul îi zăpăcește pe unii și au nevoie de un sfat, de îndrumare atentă. Stăm mult de vorbă cu ei. Îi învățăm să nu-și risipească salariul aiurea, mai ales prin restaurante, să se îmbrace cuviincios, să-i respecte pe cei vîrstnici, să-și ajute părinții, să citească ce merită citit, să vadă spectacolele care merită văzute. Cînd unul din ei o ia razna, ne apropiem

1

Meșterul are grijă de săgîrțul lui să se dezvolte nu numai profesional ci și ca cetățean al unei țări angajate pe drumul comunismului.

4

2

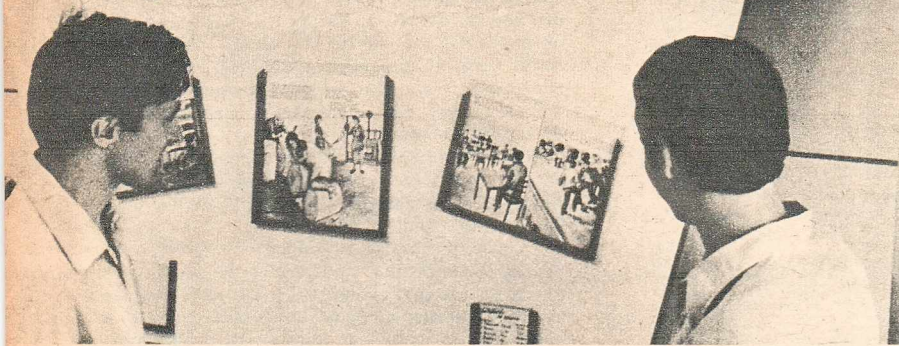
I-am întrebat pe băieții șefului de brigadă Gheorghe Ghețan dacă se uită în «Flacăra». Unul dintre ei, sudor, ne-a răspuns prompt: «Toată ziua mă uit în flacăra». Puștanul are spirit.

3

Viitori campioni ai clubului «Constructorul».

4

Munca patriotică — una din căile de «cultivare a răspunderii și a datoriei de a munci în slujba patriei, a poporului, a societății socialiste».

◀ După cum se vede, la fabrica «1 Iunie» din Timișoara «acul» nu se rezumă să împungă doar confecțiile pentru copii.

mai mult de el. Mai rîdem de el în grupa sindicală, i-o mai spunem de la obraz că face prostii și, nu se poate, pînă la urmă se naște în el o frămîntare și-l vedem cum începe să se schimbe. E bine că noile documente de partid au venit acum și nu mai tîrziu. Pentru că în privința educației oamenilor, ce am stricat într-un an cere de trei ori pe atîta timp ca să îndreptăm. Cînd e vorba de un tovarăș de-al nostru care a început să gîndească prost, nu putem spune: «ce-am eu cu el?» Indiferența unora a făcut ca opinia de masă să slăbească. Pentru un adevărat comunist aceasta este o situație dureroasă».

«Vor fi extinse și activizate formele muncii politice de masă... Vor fi orientate organizațiile de partid să întărească munca politico-educativă nemijlocită, de la om la om, cu fiecare membru de partid, cu fiecare cetățean».

DESPRE NENUMĂRATELE CHIPURI POSIBILE ALE MUNCII POLITICO-EDUCATIVE

Fără îndoială, timișorenii nu stau de loc rău cu ceea ce se cheamă inițiativa în munca de răspîndire a ideilor politice și culturale. Realizările lor sînt grăitoare:

Școala de ucenici a U.M.T. a luat «Strungul de aur» pe țară. În cîntecul Semicentenarului partidului, 15 000 de tineri, elevi și studenți au pregătît, în afara cursurilor, o mare paradă sportivă. În '69 a luat ființă Asociația culturală a elevilor, care a și «dat» rezultate excelente. Din păcate, mai slăbuțe sînt cele ale asociației lor sportive. A luat ființă un studio de teatru al elevilor, cu stațiune permanentă (3 spectacole au și avut premiera). Unele întreprinderi — cum este fabrica de tricotaje pentru copii «1 Iunie», care are noroc, în persoana secretarului de partid, de un formidabil animator — achiziționează, la teatru și la operă, spectacole întregi. U.T.C.-ul este un neobosit inițiator și organizator de dezbateri pe teme de educație moral-cetățenească, pe teme de politică internă și internațională; organizator de întâlniri ale tinerilor cu personalități marcante ale culturii și politicii noastre; organizator de concursuri pe teme profesionale. Cercurile literare nu duc lipsă de participanți, dar sînt cam uitate de consiliul sindicatelor și de casa de creație. Formația de muzică ușoară «Clasic XX» a obținut locul întâi pe țară la concursul «Omagiu partidului». B.T.T.-ul local a organizat ediția I a concursului de orientare turistică «Ștefan Plavăț», precum și numeroase excursii pentru vizitarea Muzeului de istorie a partidului comunist și a mișcării revoluționare și democratice din România și a Muzeului Doftana.

Un loc aparte îl ocupă Cineclubul C.F.R. înființat în urmă cu 14 ani și condus de Dragoș Sandu, un om întru totul devotat pasiunii pentru film. Filmele amatorilor timișoreni povestesc — simplu, sincer, lipsit de retorică, cald și cu pricepere — despre oamenii și locurile orașului. Profesioniștii de la televiziune ar aduce — credem — o notă de prospețime anumitor emisiuni dacă ar programa în cadrul lor aceste filme.

Și totuși munca politico-culturală nu-i lipsită de dificultăți și cusururi.

Tovarășul Alexandru Ganea — activist cu probleme de propagandă la Comitetul municipal de partid — constată cu amărăciune că multe comitete sindicale, multe comitete de partid și U.T.C. din întreprinderi și instituții dau dovadă de lipsă de imaginație în găsirea formelor celor mai adecvate pentru realizarea cu adevărat a muncii de propagandă. De obicei se fac «cirpeli»: cu conferințe seci, la care un om vorbește, dar la care ceilalți, cei mulți, n-au altă posibilitate de participare decît cel mult să asculte conștiincios.

Tovarășul ing. conf. Gheorghe Tache, secretar cu probleme de propagandă în Comitetul municipal de partid, socotește că este absolut necesar să se facă o intensă și continuă educare a educatorilor, înțelegînd prin educatori cadrele didactice, maiștrii, conducătorii de unități, activiștii sindicali, toți membrii de partid:

«Dacă un director se preocupă de pregătirea politico-ideologică a oamenilor săi, cît și a sa personală, să știți, acolo și producția merge bine. Cu alte cuvinte, munca politică sprijină la propriu producția».

«Este necesară crearea unui larg curent de masă pentru participarea tuturor cetățenilor și în special a tineretului la acțiuni de muncă patriotică».

DESPRE MUNCĂ ȘI DESPRE SIMȚUL DATORIEI SOCIALE

Trebuie spus din capul locului că pentru tineretul timișorean munca patriotică constituie o puternică tradiție. Dar să lăsăm faptele să vorbească:

La construirea remarcabilului hotel «Continental», dat în folosință de Ziua constructorului, au muncit zilnic cite 200 de tineri. Elevii și profesorii Liceului de construcții civile și-au construit în întregime localul liceului lor. La fel, cei ai Școlii profesionale de construcții și-au înălțat, dacă se poate spune, de la A la Z clădirea școlii și încă două clădiri-cămine.

Exemplul dat de colectivele acestor școli dovedește o înaltă responsabilitate față de interesele generale ale societății noastre, față de poporul și patria noastră. Este un exemplu care merită toată lauda și care, de altfel, a și fost urmat. În 5 loc, 10 000 de tineri au scos și încărcat 1 200 tone piatră, pregătind astfel terenul pentru refacerea bulevardului «23 August». 350 de elevi lucrează zilnic cite 6 ore la fabrica «Fructus». Anul trecut doar fetele de la Liceul nr. 10 au prestat, la sortarea roșiilor, o muncă «de 21 000 lei». Anul acesta fetele sînt mult mai îndemnatice și cei de la fabrică aproape n-au destulă materie primă pentru cît sînt ele în stare să prelucreză. Pionierii fiecărei școli din Timișoara au în grijă, pe timp de un an, cite unul din parcurile orașului. Anul trecut valoarea muncii patriotice a generației tinere a Timișoarei s-a ridicat la 50 milioane lei, iar Timișul s-a clasat pe primul loc în întrecerea dintre județe. În această vară în fiecare zi vin să muncească, pentru patria lor, cite 1 200 de timișoreni.

Am ținut să aflăm ce gîndesc tinerii aceștia despre propria lor muncă. Ofelia Iova, elevă în clasa a XI-a a Liceului nr. 10, socotește munca în fabrică ca o datorie față de patrie, o datorie de onoare și totodată ca o experiență de viață absolut folositoare formării personalității ei. Și la fel ca Ofelia Iova — am constatat-o direct sau, cum se spune, «la fața locului» — gîndesc mii de alți tineri.

Am fi vrut să plecăm de pe șantierul de muncă patriotică ale tineretului timișorean numai cu impresii bune. Din păcate am făcut o constatare pe care v-o comunicăm fără vreun comentariu: în primele două săptămîni de cînd elevii au început munca patriotică, locurile lor de muncă n-au fost vizitate nici măcar de un singur inspector școlar.

OMUL CONȘTIINTEI, OMUL RESPONSABILITĂȚII

Făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate «presupune atît ridicarea gradului de civilizație materială a României cît și formarea unui om nou, cu înaltă conștiință socialistă».

În «deplasarea» noastră timișoreană — și, în general, în peregrinările noastre de ziariști — am avut deseori sentimentul că ne-am întîlnit — în proporție socială — cu omul acesta nou, pe care ne frămîntăm să-l creăm, să-l finisăm.

Omul nou există. Este contemporan cu noi. Este în noi. Dar aceasta nici pe departe nu ne îngăduie să ne lăsăm cuprinși de periculosul sentiment de automulțumire. În munca educativă — naturile, timpii morți sînt intolerabili.

E vorba de viitorul nostru și de aceea și în esențiala activitate de educare patriotică a poporului trebuie să fim pătrunși de cel mai exigent spirit comunist. În aceasta constă forța noastră, a societății noastre.

CEC
VĂ OFERĂ
DV. ALEGE

LIBRETUL DE ECONOMII PENTRU TURISM

Se spune adesea că pasiunea pentru turism nu cunoaște vîrstă, că satisfacțiile oferite de o excursie bine organizată și cu un itinerar interesant nu sînt de loc mai mici decît cele produse, de pildă, de o operă de artă.

Acesta este de altfel și motivul pentru care numărul turiștilor este în continuă creștere.

Printre alte mijloace care stau la dispoziția cetățenilor pentru organizarea de excursii în străinătate se numără și **libretul de economii pentru turism**.

Celor care îl utilizează Casa de Economii și Consemnațiuni le oferă:

- cîștiguri de excursii în străinătate organizate de O.N.T.;
- cîștiguri în bani, pentru organizarea de excursii individuale în străinătate;
- dobinzi.

Atît cîștigurile de excursii organizate în străinătate cît și cîștigurile în bani pentru organizarea excursiilor individuale în străinătate se acordă prin trageri la sorți trimestriale.

La trageri participă libretele care în tot cursul trimestrului pentru care se efectuează tragerea respectivă au un sold de minimum 3 000 de lei, provenit din depuneri anterioare acestui trimestru.

Cîștigătorii care efectuează excursii individuale în străinătate primesc, la cerere, o parte din valoarea cîștigului (lei 3 000) în valuta țării în care se deplasează.

Cîștigătorul unei excursii poate solicita ca împreună cu el să plece în excursie și o altă persoană, suportînd costul pentru cel de-al doilea loc.

De asemenea, titularul libretului de economii ieșit cîștigător poate ceda excursia cîștigată soțului (soției) sau unuia dintre copiii săi minori, iar în cazul în care titularul libretului este minor, de excursie pot beneficia și părinții săi.

Printre cîștigurile de excursii în străinătate acordate de CEC se numără cele din Japonia, Franța, Italia, Austria, Iugoslavia, Cehoslovacia, Bulgaria, Polonia, U.R.S.S., Ungaria.

Cîteva precizări: Libretele de economii pentru turism se emit de filialele și agențiile CEC pe numele persoanelor care efectuează depunerile sau pe numele altor persoane.

Pe aceste librete de economii nu se pot efectua depuneri «la purtător».

Depunerile ulterioare și restituirile se pot efectua la unitatea CEC care a emis libretul, la celelalte unități CEC proprii din aceeași localitate cu unitatea emitentă a libretului, precum și la filiala CEC de care aparține unitatea care a emis libretul.

Depunerea inițială și soldul minim pe un libret de economii pentru turism sînt de 25 de lei.

LIBRETUL DE ECONOMII CU CÎȘTIGURI

Depunătorilor care economisesc pe libretul de economii cu cîștiguri, Casa de Economii și Consemnațiuni le acordă, prin trageri la sorți trimestriale, importante cîștiguri în bani. Astfel, trimestrial, la fiecare 1 000 de librete se acordă cite 15 cîștiguri cu valori individuale de 250%, 200%, 100%, 50% și 25%, calculate la soldul mediu trimestrial al libretelor ieșite cîștigătoare.

Soldul mediu trimestrial maxim care se ia în calcul la stabilirea cîștigului este de 12 000 de lei.

Libretele de economii cu cîștiguri, nominale, se emit de oricare unitate CEC proprie.

Depunerea inițială și soldul efectiv nu pot fi mai mici de 25 lei.

Depunerile ulterioare ca și restituirile pe libretele nominale se efectuează la unitatea CEC care a emis libretul, la celelalte unități CEC proprii din aceeași localitate cu unitatea emitentă a libretului, precum și la filiala care ține evidența contabilă a unității emitente.

Libretele de economii cu cîștiguri, la purtător, cu sau fără parolă, se emit de filiale și de agențiile CEC proprii, autorizate. Pe un asemenea libret depunerea inițială nu poate fi mai mică de 200 lei, iar soldul de 25 lei.

Depunerile ulterioare și restituirile de orice sume pe libretele la purtător se efectuează numai la unitatea CEC care a emis libretul.

de Liviu TIMBUS

SĂ-I LUĂM PE COPII ÎN SERIOS

N-am aflat pînă astăzi cine este autorul primelor gium-buşlucuri lexicale din emisiunile radiofonice pentru copii. N-am avut prilejul să-l cunosc pe omul cu mustăți și chelie mare, coborînd scara anilor și trudindu-se să-i imite pe cei mici, a inaugurat era copiilor teribili, a băieților suspecte precoci sau penibili de naivi, o lume în siflante și acute, unde copiii țipă și se zbenguiesc fără încetare, ocolesc cu obstinție graiul simplu și direct, rid fără convingere și se sperie din te miri ce, gata în orice clipă să te înăbușe cu disperarea sau fericirea lor turbulentă.

Treaba e veche, procedeul e eșuat în manierism, dar ălsul, preluat de actori și regizori comozi, se insinuează în nu puține emisiuni radiofonice actuale. Mai mult decît atît: gestul teatral și mistificarea graiului autentic viciază chiar și unele emisiuni TV. Și-aici, oameni în toată firea, cu sciatica declarată și degetele fripte de tutun, se complac în vocalize penibile, făcînd pe copiii răzgiați în banda sonoră sau regizînd în video savanți jucăuși, bunici infantili, profesori pisălogi, detectivi și bandiți mascați, ușor de recunoscut din primele fotografe.

N-au scăpat mai ieftin nici emisiunile cu păpuși și marionete și nici lumea antropomorfizată a desenului animat. Răușca mimează vocea fetiței alintate, iepurele — pe cea a băiatului răsfățat, lupul gîngurește, bursucul se smiorcăie, în vreme ce ursul mormăie, și mormăie, și mormăie... Texte onorabile cu dialoguri izbutite ajung pe ecran onomatopieze pînă la refuz, strivite de guiță-turi și cotcodăciri, de întrebări orăcăite și răspunsuri nechezate, o adevărată galerie de personaje mitologice, nici om, nici animal, atît de departe de o lume reală sau de dulceața convențiilor acceptate. Nu întîmplător și totdeauna copiii au preferat gravitatea lui Poppey-marinarul, istețimea lui Mickev Mouse, severitatea căpitanului Val-Virteș sau aiureala nefardată a bunului și mincinosului baron Münchhausen.

Unde se află adevărul, e ușor de ghicit, apelînd la propria noastră experiență. Să ne amintim anii copilăriei, și vom recunoaște deîndată că oamenii maturi ne-au cucerit tratîndu-ne de la egal la egal, povestindu-ne lucruri adevărate, fără mise en scène și ghidușii de circ. I-am iubit pe aceștia și i-am acceptat, pliticișii, pe toți cei care s-au străduit să ne cîștige interesul prezentîndu-ne clovnerii penibili și întrebări de tipul: «Pe cine iubești tu mai mult, pe mămica sau pe tătucul?», «Ce te faci tu, țincule, cînd ai să fii mare?», «Cine-mi spune o poezie?». Prostiorele dulci, rostite de cei mari spre disperarea celor mici.

Gustul pentru seriozitate, autentic, pentru exemplele de eroism și bărbăție, pentru acuratețea și rigurozitatea informației sînt proprii nu numai omului matur, ci și amicilor noștri, copiii.

Merită cu acest prilej să reamintim rezultatele unei anchete desfășurate sub auspiciile Centrului de cercetare pentru problemele tineretului și care a demonstrat marele interes acordat de tineret pentru emisiunea «Teleenciclopedie». S-au relevat, tot cu acest prilej, meritele care revin emisiunilor de știință popularizată, programe care stimulează în sufletul adolescenților predispoziții latente, încurajează talentul virtual, limitează incertitudinile.

Sîntem siguri că s-ar bucura de un imens succes reluarea biografiilor dramatizate, prezentarea vieții și activității marilor creatori de valori, ai celor care, mînați de pasiuni irezistibile, și-au sacrificat viața și sănătatea, disprețuindu de potențaii vremii, neînțeleși și batjocoriți de contemporani, ucii prin bestialitatea nerecunoștinței, prin armele invidiei și ale calomniei. Și nu neapărat despre Arhimede, Giordano Bruno, Lavoissier, Newton, Aurel Vlaicu, ci în primul rînd despre inventatorii lucrurilor «banale», transmise spre fericirea perpetuă a urmașilor, o emisiune care ar releva cu pregnanță munca cu valoarea ei formativă, act moral în sine, și, prin toate consecințele care le determină, un ajutor prețios în opera de înarmare ideologică, de educare a întregii populații.

Nimic rău despre Mihaela și Iurie Darie, despre Daniela și Așchiuță. I-am dori totuși, prin solitudinea regiei și a scenariilor, mai apropiați de vîrsta lor adevărată și, în general vorbind, am dori imagini autentice și nu strivite de monotonia verbiajului, a sfătoșeniei exagerate. De ce să aplicăm suliman acolo unde există naturalețe și prospețime?

Apropo de treaba asta, mai deunăzi am urmărit, în compania amicului meu Sergiu, o emisiune dedicată școlărilor. Ni s-a prezentat o întîmplare banală, cvasi-autentică, cu un băietan interpretat de o actriță a Teatrului «Ion Creangă», naiv și prostuț, fără necesitate artistică, răzgiaț și neastîmpărat ca mușcat de streche.

— Cum ți-a plăcut programul, Sergiule?

— Grav, imperturbabil, școlarul de 12 ani mi-a răspuns cu o voce baritonă.

— Fleacuri. Prefer «Reflectorul». E ceva real.

Și s-a îndepărtat demn.

ȘTIINȚA ȘI CONȘTIINȚA

de Henri WALD

Știința este un sistem de cunoștințe despre realitate, conștiința este înțelegerea și aprecierea raportului dintre tendințele realității și năzuințele omului. În știință, preocuparea principală este realul, în conștiință, principala preocupare este omul. Știința orientează gîndirea oamenilor mai mult spre viața lor exterioară, conștiința le atrage atenția și asupra vieții lor interioare. Prin știință, realitatea este aceea care se impune omului, prin conștiință, omul este acela care încearcă să se impună realității. Știința obligă omul să respecte lucrurile, conștiința obligă lucrurile să slujească omul. Știința descoperă determinismul, iar conștiința îl transformă în libertate. Știința sporește mijloacele, iar conștiința stabilește scopul. Știința ori este adevărată, ori nu este știință; numai conștiința poate fi fericită sau nefericită.

Știința permite omului contemporan să se deplaseze din ce în ce mai repede și din ce în ce mai departe, dar numai conștiința este în stare să-i arate «încotro». Fără conștiință, o omenire care dispune de energia atomică riscă să devină o formă catastrofală a barbariei. Din păcate, omenirea a parcurs drumul care duce de la pietrele necioplite la navele cosmice mult mai repede decît drumul care duce de la cunoașterea și stăpînirea naturii la cunoașterea și stăpînirea de sine. O știință fără conștiință nu poate decît să sporească dezechilibrul dintre suprad dezvoltarea puterii materiale a oamenilor asupra naturii și subdezvoltarea puterii lor spirituale. Cu cît știința este mai înaintată, cu atît este mai urgentă nevoia de conștiință. Dacă vrea să supraviețuiască în era energiei nucleare, umanitatea este silită să se umanizeze rapid. Însă întîlnirea omului cu sine însuși, stăpînirea de sine, suprimarea sau cel puțin micșorarea disproporției dintre puterea sa tehnică și forța sa morală nu depind numai de știință.

Conștiința trebuie să se dezvolte în pas cu știința. Revoluția spirituală prin care oamenii vor deveni din nou stăpîni propriilor lor creații nu se poate realiza printr-o «depășire tehnică a tehnicii», ci printr-o «depășire morală a tehnicii».

Revoluția spirituală pe care o promovează socialismul nu se realizează prin frînarea științei și tehnicii, ci prin dezvoltarea forțelor morale capabile să le stăpînească. Socialism înseamnă dezvoltarea continuă a științei și tehnicii, dar și punerea lor în slujba tuturor și a fiecăruia. În socialism, conștiința stimulează știința, dar o menține sub controlul moral al idealurilor umane: respectarea omului de către om, dezvoltarea integrală a personalității și libertatea de creație. Prin puterea sa spirituală, omul este singura ființă capabilă să dea semenilor săi mai mult decît primește de la ei: un spor de produse și un spor de idei. Omul nou nu apare spontan, în urma revoluției politico-economice, ci trebuie construit conștient, printr-o intensă educație.

Este, fără îndoială, îndreptățit efortul de a asigura obiectivitatea cunoștințelor științifice prin punerea vremelnică «între paranteze» a dorințelor subiective de care este animat cercetătorul. Cunoașterea este cu atît mai exactă, cu cît este mai puțin influențată de repulsiile și speranțele subiectului cunoșcător. Însă pentru a putea transforma ceea ce este în ceea ce trebuie să fie, paranteza trebuie deschisă la vreme și știința trebuie repusă sub controlul conștiinței. Altfel, mijloacele făurite încep să se reifice, să se autonomizeze, să se înstrăineze de om, lăsînd în urma lor un «vid moral» incapabil să se mai opună fatalității. Prin conștiința omului, determinismul se transformă în libertate; fără conștiința omului, determinismul devine fatalitate. «A crede în fatalitate înseamnă a o crea».

Despărțită de conștiință, știința încetează să mai fie un instrument de aservire a naturii și devine un instrument de aservire a omului. Scientismul înjumătățește omul și amenință să ducă la o lume înjumătățită, în care omul ar fi absorbit de propriile sale creații. Omul nu este numai o ființă în stare să cunoască realitatea, ci și o ființă capabilă s-o modifice potrivit «binelui» și «frumosului». Restabilirea echilibrului dintre știință și conștiință restabilește și echilibrul dintre om și natură, dintre afectivitate și rațiune, dintre mijloc și scop. Viitorologia marxistă trebuie să țină seama nu numai de determinismul lucrurilor, ci și de libertatea oamenilor de a le transforma, nu numai de legile realității, ci și de idealurile umanității. Ea este nu numai știință, ci și conștiință.

dialog cu cititorii

de H. DONA

Ocupîndu-se într-o scrisoare de unele probleme ale rolului educativ al unei reviste ca a noastră, cititorul T. Parfenie din Tulcea ne sugerează o preocupare mai intensă pentru tematica istorică. După cum se știe, am publicat nu puține texte din domeniul istoriei, dar trebuie să recunoaștem că, pe de o parte, numărul lor era, probabil, insuficient față de interesul realmente considerabil al cititorilor, iar pe de altă parte, că respectivele materiale au cam apărut la întîmplare sau provocate de anumite aniversări. Este cazul deci să abordăm într-un chip diferit și calitativ superior această problemă, punînd, desigur, accentul pe istoria națională și pe istoria contemporană. În această ordine de idei, îi rugăm pe cititorii care doresc, să ne facă sugestii.

Doi cititori din Timișoara, amîndoi studenți, G. Iosifescu și I. Popescu, ne scriu pe marginea anchetei noastre cu privire la tineretea familiei, exprimînd aceleași puncte de vedere (trebuie să mărturisim că atîtea coincidențe ne-au dat de gîndit). Nu intenționăm să prezentăm în detaliu cele două scrisori; cînd secția noastră socială va reveni asupra temei, le va folosi, fără îndoială, mai pe larg. Deocamdată ne vom opri la o chestiune aparent secundară: cei doi (!) studenți (!) consideră că organizatorii anchetei exagerează atunci cînd se opresc «mai mult decît trebuie» asupra înfățișării exterioare a tinerilor părinți. «Moda nu influențează morală familiei, adică nu are influențe negative asupra relației soț-soție sau părinți-copii», se afirmă într-una din scrisori. Fără a da modele — și în acest caz — mai multă importanță decît merită, trebuie să observăm totuși că înfățișarea exterioară a cui va reflecta ceva din atitudinile, din felul de a fi, din preferințele și antipatiile persoanei respective. De aceea atunci cînd ne găsim în fața unui tînăr tată nespălat, răpănos, îmbrăcat ca o paparudă, avem nu numai dreptul, ci și datoria să ne întrebăm asupra educației pe care o poate primi un copil de la așa un părinte. Nimeni nu contestă dreptul unor părinți tineri de a-și păstra și afirma tineretea, de a se îmbrăca corespunzător vîrstei lor, dar să nu uităm că dacă excentricitățile (în speță, prostul-gust, vulgaritatea) sînt îndeobște greu de suportat, ele devin pur și simplu inadmisibile cînd pot avea directe influențe nocive asupra unui caracter abia în formare. Un asemenea punct de vedere nu știrbește cu nimic — așa cum pare să se teamă unul dintre interlocutorii timișoreni — dreptul la afirmarea personalității tînărului soț sau părinte.

O scrisoare a cititorului C-tin Anastasescu din București cu privire la difuzarea presei ridică, între altele, chestiunea utilității sau neutilității vînzătorilor de ziare. Fără a avea pretenția de a da un răspuns autorizat (din punct de vedere oficial) sau măcar cuprinzător, ne-am permite să amintim cîteva date. Nici vorba nu poate fi de reînvierea vînzătorilor de altădată, copii ai mizeriei, exploatați de cîțiva patroni nerușinați. Pe de altă parte, numărul chioșcurilor și al punctelor de vînzare se dovedește — nu numai la noi ci pretutindeni, inclusiv în țările cele mai dezvoltate din punct de vedere economic — cu totul insuficient. Multiplicarea unor asemenea chioșcuri nu poate continua la infinit, căci trebuie să ținem seama și de criteriile eficienței economice: activitatea de difuzare propriu-zisă nu durează, în cel mai bun caz, decît cîteva ore pe zi, în timp ce alte activități anexe nu justifică un număr prea mare de chioșcuri, existența unei rețele de chioșcări e legată de cheltuieli însemnate etc., etc. în plus, ziarul trebuie să vină și în întîmpinarea cititorului; nu toți locuitorii marilor blocuri cu multe etaje sînt dispuși să facă zilnic excursia, adesea oboșitoare, necesară căutării unui punct de vînzare. În aceste condiții, existența unor vînzători apare ca utilă. În foarte multe țări acest oficiu este îndeplinit de către elevi; fiecare elev angajat în această treabă are în grijă o stradă sau un număr de blocuri, iar difuzarea nu-i consumă mai mult de un ceas înainte sau după școală, elevul face nu numai o treabă utilă (pentru care ar fi păcat să utilizăm oameni maturi, în deplinătatea forțelor lor), ci se și învață să gospodărească o mică sumă de bani, să cunoască oameni și să se poarte civilizată cu ei. După părerea mea (nu cunosc opiniile celor în drept), e o soluție cit se poate de interesantă. Îmi aduc însă aminte că, exprimînd, acum cîțiva ani, această părere unor cetățeni cu responsabilități mai mari sau mai mici, am întîlnit numai priviri uimite, ba chiar indignate. Atît de puternic e dezvoltat la unii disprețul boieresc pentru munca fizică, pentru munca «de rînd» dar foarte utilă, încît soluția li s-a părut inconceptibilă. Să cumpere «odorului» un magnetofon, ultimul răcnet — de ce nu?; să-l aprovizioneze cu bani pentru bar — tot ce e mai firesc; să-i dea pe mînă o mașină la 16 sau 17 ani — mă rog!; dar să-l pună să muncească, să facă timp de o oră pe difuzorul de ziare — ce oroare! Nostim este că nici unul dintre acești «prințipi de Dimbovița» și nici părinții lor nu știu că nu există nici un fiu de miliardar american — de la Rockefeller și Kennedy la vale — care, în anii școlăriei, să nu fi făcut această treabă. Dar, în sfîrșit, nu la fiii de miliardari trebuie să ne uităm noi. Noi avem lumea noastră, cu cerințele ei, cu morala ei. Îndrăznesc să cred că problema ar putea fi cîndva reexaminată.

de Ioan GRIGORESCU

ORAȘUL LUI MEMLING

Ironie la adresa morții, apelativul Bruges-la-Morte (adică Bruges-moarta) numele acestui oraș belgian din apropierea litoralului nordic nu poate fi decît o glumă a istoriei. Bruges este de o vitalitate debordantă și, dacă în zilele noastre orașele mai mor încă, atunci moartea lor trebuie să arate cu totul altfel, deoarece aici întreaga fire nu respiră decît viață. Probabil că ideea morții acestui oraș este direct legată de înnisiparea brațului de mare Zwin, apărut în Flandra în secolul al V-lea în urma unei mari inundații maritime, nenorocire din care Brugesul își trage fericirea. Către sfîrșitul primului mileniu, acest oraș — pe atunci de vîrstă recentă — cu piatra de temelie pusă de vikingi, cunoștea o înflorire de invidiat, ajungînd în culmea evului mediu una dintre cele mai mari metropole europene, port de tranzit pentru continent, cetate a comerțului și industriei, locul de naștere al primei burse financiare din lume, adevărată perlă a Hansei care, prin bogățiile pe care le acumulasă, își putea permite luxul găzduirii unora dintre cei mai mari pictori flamanzi ca Jan van Eyck, Hugo van der Goes, Petrus Christus, Van der Weyden, Thierry Bouts, Gérard David și Hans Memling. Ultimul, suav Boticelli al nordului, venise aici din Germania, lăsîndu-se adoptat de flamanzi, răsfațat, încărcat de onoruri și recunoscut ca prim pictor al cetății căreia avea să-i lase moștenire tezaurul operei sale de o viață.

Apoi, într-o bună zi a istoriei Zwinul s-a împotmolit, orașul care fusese rodul mării s-a trezit rupt de cea care îl crease și, ca la toate răscrucele geologice care au schimbat fața locurilor de pe acest pămînt, au început să izbucnească dureroase conflicte fratricide, tulburări religioase, războaie și răzmerițe, căci în puținătatea minții lor de atunci oamenii vedeau în retragerea mării un semn al cerurilor și sectele își disputau cu tăișul săbiilor prioritatea înaintea unui Dumnezeu care își întorsese fața de la ei. Abia la începutul secolului nostru Brugesul maritim a reinviat prin deschiderea unui canal de profunzime și crearea portului Zeebrugge. Dar cuvîntul «moarte» i-a rămas lipit de nume.

Vi-l închipuiți, poate, năpădit de ruine, asaltat de scaieți și iederă, un oraș în care piatra plînge un trecut ireversibil, un vast cimitir cu supra-vieșuitori morocănoși, copleșiți de mărăția vieții de altădată, sumbri și triști ca zidurile prăbușite sub care s-au îngropat gloria și vigoarea strămoșească. Nimic mai fals. Bruges a fost salvat de artă și, prin aceasta, el rămîne ca o mărturie a forței celui mai subtil produs al minții omenestii — frumosul.

Au fost atîtea orașe pe care artele nu le-au putut salva de calamitățile naturale, de furia iconoclaștilor, de focul războaielor, și ne-au rămas atîtea cetăți moarte cu arta lor cu tot, încît unul trebuia să reziste prin puterea spiritului. Iar acesta este Bruges-la-Morte, și numele lui sună ca o ironie a vieții care nu a vrut și nu a putut să-l părăsească, obligînd moartea asaltatoare să recunoască dreptul de existență al cuvîntului dăinuire, alături de cuvîntul trecător.

I s-a spus, datorită rețelei de canale care îl străbate, «Veneția Nordului», dar numele acesta este revendicat cu aceleași drepturi de Amsterdam, și atunci a rămas tot «Bruges-moarta».

O legendă spune că Memling a venit aici ca un biet soldat din armata lui Carol Temerarul, rănit în asediul de la Nancy, în 1477, epuizat de foame și de frig, și că ar fi cerut ospitalitate vracilor de la spitalul Saint-Jean din Bruges. Cum o fi străbătut oșteanul rănit cei trei sute de kilometri dintre Nancy și Bruges, rămîne o enigmă sau un miracol, dar legendele de aceea sînt legende, pentru a-i face pe oameni să creadă în minuni. Pe atunci orașul era în culmea înfloririi sale și nu se chema Bruges-la-Morte, ci Bruges-la-Prospère, iar strălucirea sa eclipsa cele mai mari orașe europene care, mai tîrziu, aveau să-l împingă în uitare. Plin de palate, de biserici și catedrale somptuoase, orașul se lăfăia în lux, trăind din afaceri de navlu și tîrgoveție și consumîndu-și bunăstarea în sărbători galante, în mecenat și în orgoliul de a crea frumusețe. Memling a trăit aici fericit, însurîndu-se și făcînd copii, și pictînd nobili și tîrgoveți, sfinți și scene biblice, iar dacă penelul lui n-a fost niciodată un martor critic al epocii sale, asta nu l-a împiedicat să rămînă unul dintre cele mai reprezentative pe care Flandra le-a dat omenirii. În realitate venise aici dintr-un sat de pe lingă Frankfurt, prin 1465, nu pentru a cere ajutorul Brugesului ci pentru a-l cucerii cu armele marelui său talent. Avea pe atunci 30 de ani și se dorea învățacel în atelierul lui Van der Weyden, la Bruxelles, dar depășindu-și curînd maestrul și-a vîndut harul și munca bogaților burghezi ai urbei. Detronîndu-l curînd pe Petrus Christus din rangul de «prim-pictor» al orașului, a devenit portretistul Bourgognilor și preferatul celor mai căpușite punji cu aur ale bancherilor și tîrgovetilor, agenților de bursă și prelaților burghezi. A murit acoperit de glorie, la șaiszeci de ani, lăsîndu-și «Uzina de pictură» pe mîinile discipolului său Gérard David.

Un an după moartea lui, orașul a căzut. Și astăzi reinvie prin el și prin inestimabilele valori arhitecturale și picturale dintre zidurile lui, revendicîndu-și singurul nume binemeritat: «Bruges-l'Immortelle» (Bruges-nemuritoare).

„CETĂȚI DE CAT A II-A”

DRAMA ANULUI EGORIA

de Delia ȘTEFAN

dezvoltate — sudul și nord-estul peninsulei
«De ce emigrez? Pentru că iarna noi,
zidarii, facem foame, ce ciștișim primăvara
și vara nu ne ajunge s-o scoatem la capăt.
Și apoi e din ce în ce mai greu să-ți găsești
de lucru chiar și câteva luni pe an» — declară
Gianfranco Peccola unui trimis al ziarului
«Unita», în ajunul îmbarcării pe un vas
care urma să-l ducă, împreună cu alți mun-
citori și familiile lor, spre Australia. «Nu
aveam din ce trăi... — mărturisește un alt
membru al grupului de emigranți, Marcello
Casciani. Sint dispus să fac orice — chiar
să lucrez pe plantațiile de trestie de zahăr».
Majoritatea emigranților italieni nu se în-
dreaptă însă spre Australia — costul călă-
toriei e prea ridicat, depărtarea de patrie
prea mare, plecarea prea definitivă. Cei mai
mulți caută de lucru în R.F. a Germaniei,
(potrivit unor statistici, 70 000 în 1970), în
Elveția (65 000 pe an), Franța, Belgia, Luxem-
burg, Olanda, Anglia.

SCHWARZENBACH ȘI CEIALȚI

Ostilitatea la adresa străinilor este, la
rîndul ei, un fenomen destul de larg răspin-
dit. Molestarea și asasinarea muncitorului
italian Alfredo Zardini într-un local din
Zürich — caz care a impresionat puternic
opinia publică italiană — «nu poate rămîne
circumscrisă în categoria faptelor diverse —
afirmă Aldo Santini și Sandro Ottolenghi,
autorii unei anchete întreprinse de revista
italiană «L'Europeo» — ci se încadrează în-
tr-un context mai amplu și mai grav: xeno-
fobia. Există împotriva italienilor din Elveția
un climat de intoleranță viscerală, de discri-
minare și ură». «Ne tratează mai rău decît
pe niște animale — declară un napolitan
din cartierul în care a fost ucis Zardini.
Trăim, practic, într-un lagăr de concentrare.
Există o poliție specială pentru imigranți,
cu puteri absolute asupra noastră. N-avem
alte drepturi decît cel de a munci și a dormi».

Anul trecut senatorul elvețian James
Schwarzenbach, xenofob notoriu, cu tot
atît de notorii poziții anticomuniste în acti-
vitatea publicistică și editorială, a propus
limitarea la 10% — față de 15,9% — a
populației străine a Elveției. În cadrul unui
referendum național, inițiativa lui a fost res-

ILUZII ȘI REALITĂȚI

«Mă cheamă Makan Sissoko. Sint mecanic
auto. Vreau să ajung la Paris, să lucrez la
Rénault sau Citroën, să-mi practic meseria.

Pe jos, peste Pirinei. Granița spaniolo-franceză a fost trecută, clandestin, numai anul trecut de
212 785 bărbați și de 80 952 femei și copii.

Birou pentru problemele emigranților italieni în Elveția. Probleme încă foarte departe de
a fi soluționate...

Amara pribegie la capătul căreia îl așteaptă noi dureri, noi deziluzii.

Sint în marea majoritate victimele
șomajului, osîndiții foamei, cei care în
țările unde s-au născut nu-și mai pot
cîștiga pîinea de toate zilele. Sint oa-
meni disperăți care, din Portugalia,
Spania, Turcia, Italia, din India, Pa-
kistan, din țările africane, se îndreaptă
într-un exod neîntrerupt spre țări în
care — consideră ei — industria și ser-
viciile ar putea avea nevoie de brațele
lor. Pleacă, lăsînd în urmă tot ce cu-
nosc, tot ce au iubit, cu singura speranță
de a-și putea asigura viața de zi cu zi.

Potrivit unor statistici, numărul mun-
citorilor străini ar fi, numai în Franța,
Anglia, R.F. a Germaniei și Elveția,
cele mai mari importatoare vest-euro-
pene de forță de muncă, de aproape
8 milioane. Cifra exactă nu se cunoaște
— ar fi și greu de altfel din cauza pro-
porției mari a imigrării clandestine.
Dar statisticile nu interesează de data
aceasta decît în măsura în care reflectă,
fie și în linii mari, amploarea unui fe-
nomen care a devenit în lumea capi-
talistă modernă o tragedie umană de
proporții copleșitoare — tragedie ge-
nerată de subdezvoltarea unor regiuni
în care șomajul cronic cuprinde mase
din ce în ce mai mari ale populației pe
de o parte, de menghina sistemului de
exploatare inumană în care sint prinși
imigranții în «țările-gazdă», pe de alta.

«M-AȘ ÎNTOARCE CU PRIMUL TREN»..

«Intenționați să rămîneți aici?» Întreba-
rea este adresată în cadrul unei anchete or-
ganizate de revista «Vida Mundial» din
Lisabona unui număr de 250 emigranți por-
tughezi stabiliți în Franța și Elveția. În toate
cele 250 de cazuri răspunsul este în esență
același: «Dacă aș ști că pot găsi de lucru în
țară, m-aș întoarce cu primul tren». Șansele
sint însă puține pentru acești 250 de por-
tughezi — și pentru alții care, asemeni lor,
aproape 2 000 000 în ultimii șase ani, își
părăsesc țara: șomajul total sau parțial afec-
tează 20% din totalul populației portugheze.

Mezzogiorno — denumirea care desem-
nează în mod curent partea sudică a Italiei —
se află, spre deosebire de nordul industria-
lizat al țării, la nivelul evului mediu, atît ca
dezvoltare economică cît și socială. «Aici
sărăcia este sub limitele suportabilului» —
scrie «Corriere della Sera». E regiunea cea
mai mizeră pe ansamblul țărilor Pieței co-
mune — cu un venit pe cap de locuitor de
6 ori mai mic decît în zona pariziană, de
pildă. În imposibilitate de a-și procura hrana
zilnică, bărbații părăsesc satele lăsîndu-și
acasă femeile, copiii și bătrînii. «În ultimul
deceniu — informează ziarul «Stampa» —
au plecat din Mezzogiorno spre nordul
Italiei sau spre alte țări 1 750 000 oameni.
Majoritatea, 69%, provin din regiunile slab

Vărul meu mi-a spus că într-o uzină poți
avea 700 de franci pe lună». Franța era,
evident, pentru tînărul african care își îm-
părțea planurile de viitor unui ziarist de
la «Le Figaro», un fel de pămînt al fîgăduin-
ței. Nu avea decît dorințele firești ale vîrstei
lui: să-și facă meseria, să trăiască, din munca
lui, omenește — aspirații elementare prea
greu de realizat în țara lui de baștină unde,
ca și în atîtea altele ale așa-numitei lumi a
treia, persistă sechelele colonialismului, sub-
dezvoltarea.

Nu știm dacă Makan Sissoko a reușit să
ajungă în Franța. Nu știm ce s-a ales din
iluziile și visurile lui — deși o serie de fapte
ne îndreptățesc să fim sceptici. În Franța,
ca și în Elveția, Anglia, Belgia, Olanda sau
oricare alta dintre țările importatoare de
brațe de muncă, imigranțul nu este un mun-
citor ca oricare altul, nici măcar nu mai e
un om ca toți ceilalți — ci, așa cum des îl
numește presa, un «cetățean de categoria
a II-a». Există o dramă comună tuturor celor
care — albi sau negri, savanți, scriitori sau
salahori — iau drumul străinătății. În pu-
ține cuvinte i-am putea spune dezrădăcinare,
nostalgia veșnică a țării natale. Veniți din
alte țări, cu alte obiceiuri, muncitorii străini
în căutare de lucru trăiesc o dramă ce se
amplifică la proporții de tragedie. Dintre
cei circa 3 milioane de imigranți din Franța,
de pildă, 75 000 sint cazați în bidonviluri
(în ciuda promisiunilor repetate făcute de
autorități de a le lichida), 600 000 în barăci
— uneori cîte patru în camere de 9 metri
pătrați — mulți alții în locuințe ce nu-și
merită denumirea. Iarna mai ales, din cauza
mijloacelor de încălzire improvizate, se în-
registrează lună de lună incendii, accidente
mortale prin asfixie. Și bidonvilurile pentru
imigranți nu există numai în Franța, ci și în
Elveția, R.F. a Germaniei. Olanda, Belgia.

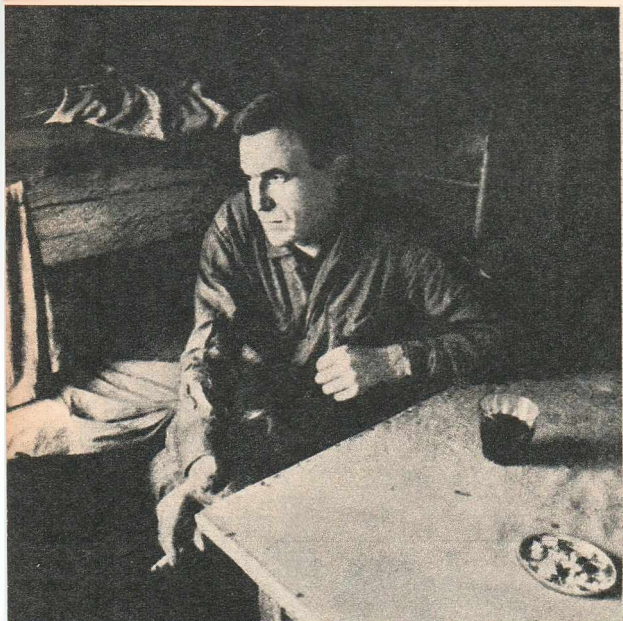
pînsă. Se apreciază de altfel că expulzarea
a peste 300 000 dintre cei aproximativ
1 000 000 de imigranți care muncesc în Elve-
ția ar fi echivalent — după cum remarcă
revista «Entreprise» — cu o catastrofă eco-
nomică națională.

Numărul muncitorilor străini în rîndurile
populației active a Elveției a crescut de
șapte ori mai repede decît al elvețienilor.
Un muncitor din patru este străin. Sectoare
importante, ca industria hotelieră, construc-
țiile, sint în întregime dependente de mina
de lucru a imigranților. Foloșiți în munci
necalificate, retribuiți ca atare, lipsiți de
drepturi cetățenești elementare — ca asis-
tența medicală, pensia — îngărmădiți în ba-
răci, despărțiți de soțiile și copiii lor, imi-
granții aduc — și faptul e recunoscut oficial
— un aport important la dezvoltarea eco-
nomiei elvețiene și constituie, prin exploa-
tarea situației lor speciale, o sursă de pro-
fituri sporite pentru patronat. Dar tocmai
de aici se naște și acel climat de ostilitate,
refuzul de a le înțelege situația pe care îl
manifestă muncitorii autohtoni, cei care
suportă consecințele manevrelor patronale
în politica salarilor, șantajul care folosește
drept principal argument prezența imigran-
ților

PIAȚA NEAGRĂ

Amploarea fluxului muncitorilor izgoniți
de mizerie din țările lor depășește uneori
posibilitățile de utilizare a mîinii de lucru a
acestora. Țările capitaliste dezvoltate adoptă
măsuri pentru limitarea numărului imigran-
ților. Anglia — de pildă — a stabilit plafonul
de 8 500 imigranți anual pentru propriii ei
cetățeni «de culoare», proveniți din Com-
monwealth; s-au introdus reglementări și
în Franța, Suedia, Elveția ș.a. Dar, pe măsură

DRAMA "CETĂȚE ANULUI DE CATEGORIA A II-A"

Singurătate,
amărăciune,
speranțe
înșelate.

Folosiți
în munci
necalificate,
dure,
murdare,
penibile,
în toate
sectoarele
în care
muncitorimea
autohtonă
s-a dezobisnuit
să mai
lucreze.

ce se îngrădește stabilirea străinilor într-o țară sau alta, se manifestă mai intens un alt fenomen — imigrarea clandestină. Apar rețele de traficanți, negustori de sclavi ai secolului nostru, care recrutează muncitorii și le mijlocesc trecerea ilegală a granițelor.

Au fost descoperite în ultimul timp mai multe asemenea rețele. Două funcționau pe «ruta» Africa-Franța. Traficanții ademenau tineri din Africa de Nord, din Mali, Senegal, Mauritania și le cereau sume variind între 1 600 și 3 000 de franci pentru traversarea Mediteranei și procurarea unui pașaport. Regruparea se făcea la Dakar, după care se obținea o viză de tranzit prin Spania. Candidații erau imbarcați la Casablanca. O dată ajunși în Spania, plăteau alți 300 franci pentru a fi conduși peste frontieră, pe jos, în Franța.

Lucrurile nu se desfășoară însă chiar atât de simplu cum ar putea părea la prima vedere. De multe ori «clandestinii» sînt descoperiți la graniță și trimiși înapoi. Dar nu mai au bani pentru drum. Și atunci rămîn cu sutele în Spania, pentru a încerca din nou și din nou primejdioasa aventură. Dorm unde apucă, în vagoane de marfă, hangare, pe șantiere. Se hrănesc în cel mai bun caz cu cite o supă oferită de organizațiile de binefacere. Poliția franceză a detectat de asemenea un sistem de trafic pe calea aerului. Pe un aeroport dezalectat, la Chérence, aterizarea frecventă a unui avion a suscitât suspiciuni.

Ancheta a stabilit că transportă indieni și pakistanezi peste Canalul Minecii, în Anglia. Mafia, la rîndul ei, organizează în colaborare cu Cosa Nostra emigrări clandestine din Sicilia spre Statele Unite.

«Nu sîntem împotriva introducerii mîinii de lucru străine — preciza Pierre Evain, reprezentant al Confederației franceze a muncii. Dar cerem un control, deoarece primele victime ale traficului clandestin sînt înșiși imigranții». Fapt este că, în ciuda măsurilor, imigrația ilegală continuă masiv. «Nu mă întrebați unde sînt muncitorii străini intrați ilegal — răspundea Erhard Ratuschny, ministrul bavarez al muncii, unui ziarist. Spuneți-mi mai bine unde nu sînt».

Legile care guvernează viața «clandestinilor» sînt și mai dure decît cele la care este supusă masa imigranților legali. Din mîinile escrocilor care le mijlocesc intrarea într-o țară sau alta, cad direct în cele ale traficanților de muncă. Îi iau în primire adevărate «racket»-uri organizate mai ales în domeniul construcțiilor, care îi închiriază cu ziua pe diverse șantiere, oprindu-și, ca în cazul lui Peter Haisch din R.F. a Germaniei, pînă la două treimi din salariul ce li s-ar fi convenit. Și, amenințați de patronii lor că, în caz de ne-supunere totală, vor fi denunțați poliției — trebuie să tacă.

CINE ȘI CUM FOLOSEȘTE «ARMATA SCLAVILOR MODERNI»

Posibilitățile imigranților, chiar și ale celor legali, de a beneficia de tot ce cuceresc, prin luptă, clasele muncitoare din țările de adopțiune sînt în general limitate. Accesul lor la organizațiile sindicale e redus. Nu li se oferă decît cu rare excepții posibilități de calificare. Sînt folosiți aproape exclusiv în construcții, în industria extractivă, în muncile cele mai dure, penibile, murdare, pe care francezii, suedezii, elvețienii sau

olandezii nu le mai acceptă. Străinii, în schimb, n-au încotro. Lor li se poate oricînd răspunde: «Nu ești mulțumit? Pleacă acasă». Adevesea cei mai nenorociți dintre ei — remarcă Pol Echevin în «L'Express» — «se claustrează într-o tăcere inspirată de o dublă frică». Frica de a nu fi expulzați dacă își vor exprima revendicările și vor acționa, frica de a nu pierde ce le mai rămîne dintr-o situație de proletari.

Frica aceasta ca și situația precară a imigranților sînt elemente profitabile pentru clasele exploatoare. Patronatul este, după cum se știe, interesat — chiar și în țările cele mai dezvoltate — să mențină un anumit număr de șomeri. Nemuțumirea șomerilor autohtoni poate însă duce la reacții politice. În aceste condiții, existența unui număr mare de imigranți în veșnică căutare de lucru permite să se mențină controlul ierarhiei salariilor, evitîndu-se totodată pericolul politic. Imigranții — «supapă de siguranță pentru evitarea șomajului autohton, a tensiunilor sociale, a revoluției» — constituie o masă de manevră mai lesne de minuit decît șomerii, oricînd la îndemîna celor interesați în perioadele de expansiune economică să angajeze și în cele de recesiune să concedieze.

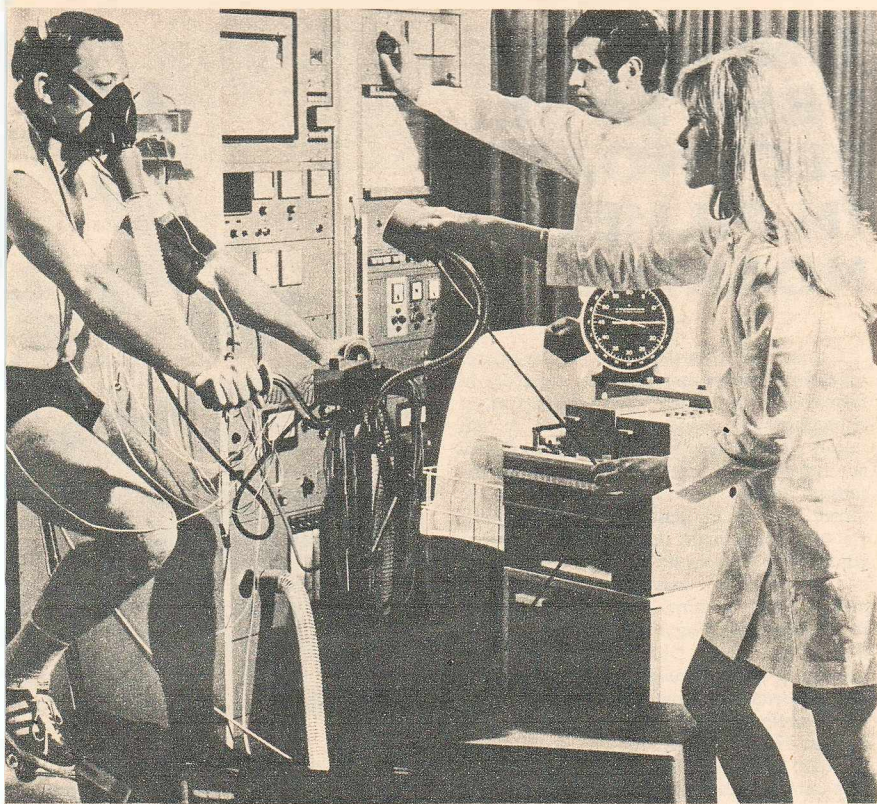
SFÎRȘITUL TĂCERII

Acest «instrument elastic al politicii conjuncturale» a început însă să dea semne de pierdere a docilității. Imigranții, mai cu seamă cei de origine italiană, sprijiniți de opinia publică din țara lor și de Partidul Comunist Italian, se organizează. Atît în R.F. a Germaniei cît și în Elveția s-au constituit în organizații care reprezintă primii pași spre îmbunătățirea condiției lor, spre înlăturarea dramelor colective și personale pe care le trăiesc zi de zi «cetățenii de categoria a II-a». Ei cer să li se dea posibilitatea de a discuta și decide în problemele care privesc viața lor socială și cetățenească, drepturi politice și sindicale, egalitate în dreptul la instruire și calificare, înlăturarea discriminării la care sînt supuși. Cer ca aceste probleme să fie puse în contextul general al emigrării, cer să se înlăture rădăcinile care provoacă acest fenomen, cer — așa cum au cerut și oamenii muncii italieni în cadrul Conferinței naționale pentru dezvoltarea Mezzogiornoului — o cotitură în politica economică, care să permită crearea unor locuri stabile de muncă în țara lor.

Posibilitatea de a se întoarce în patrie, într-o patrie în care ar putea să trăiască omeneste și demn, este dorința, visul suprem al tuturor acestor obidiți și umiliți, smulși de o orînduire pentru care oamenii nu sînt decît o marfă, de pe pămîntul în care își au rădăcinile, singurul loc în care se pot simți cu adevărat acasă.

Pe lîngă italienii stabiliți permanent în Elveția, există și alții, după unele surse 30 000, după altele 60 000, așa-numiții «frontalieri», care trec în fiecare dimineață granița pentru a se întoarce seara înapoi, în nord-estul Italiei. Copiii lor, «orfanii de frontieră», rămîn în țară, pe la rude sau în case ale copilului (în fotografie) situate chiar la graniță. Există în Italia circa 70 000 familii despărțite forțat din cauza emigrației.

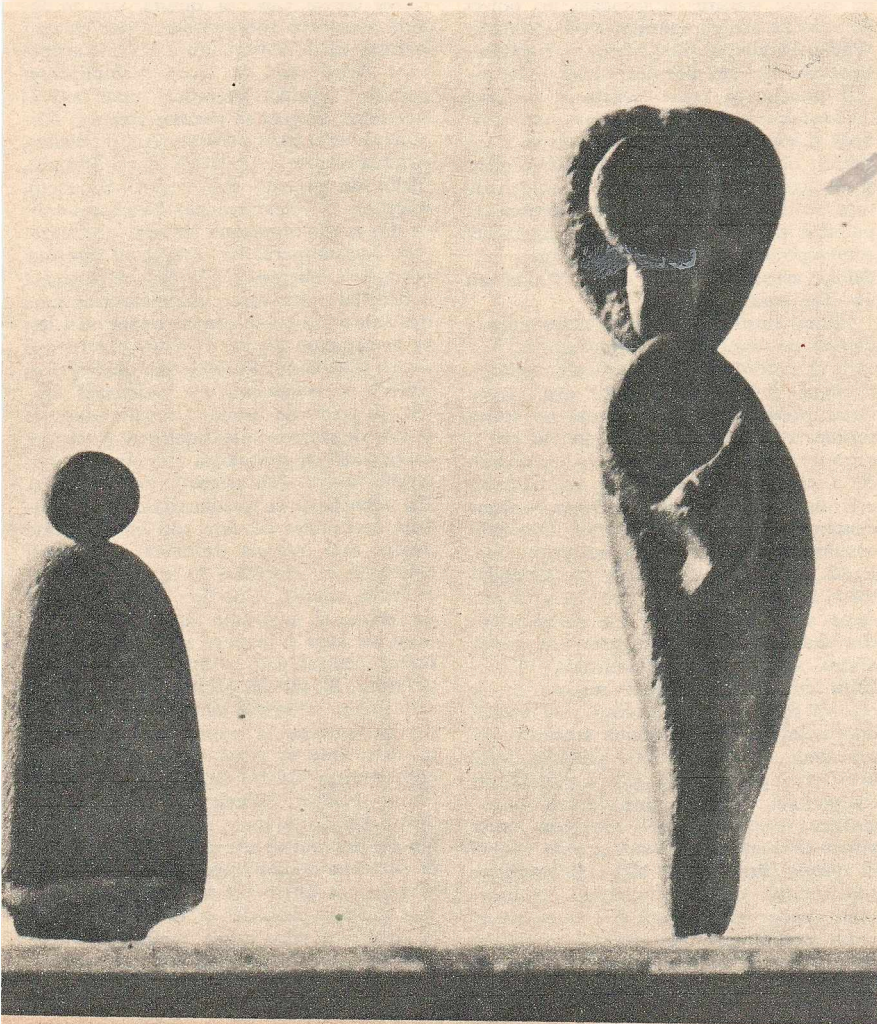

olimpiada și medicina

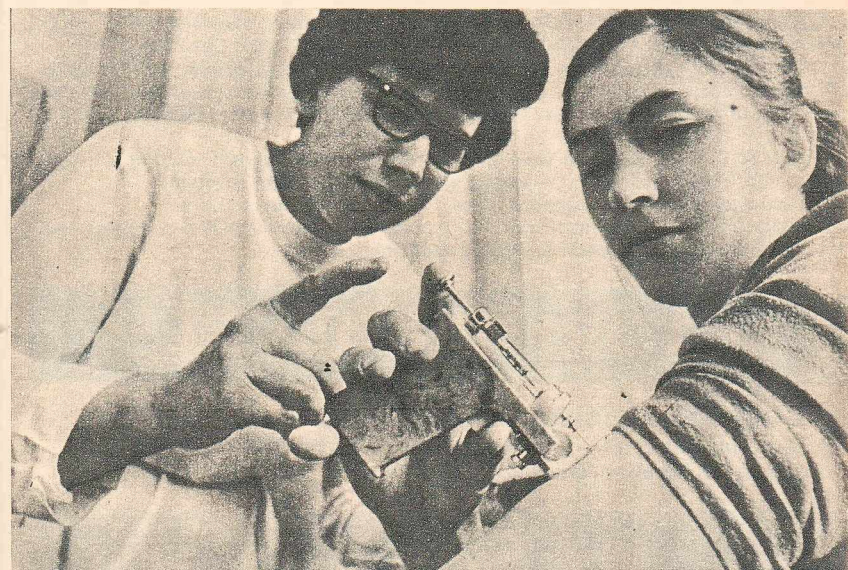
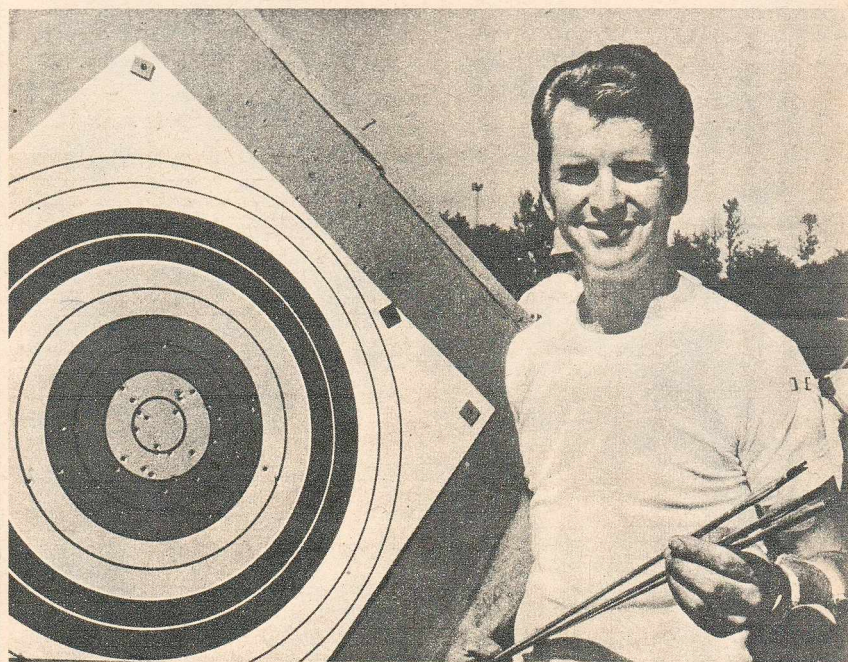
Peste 200 de medici și 1 400 de infirmiere, sanitari, masori, asistenți tehnico-medicali vor avea grijă în timpul Jocurilor Olimpice din 1972 de la München de sănătatea participanților la competiții și a persoanelor însoțitoare. În satul olimpic al bărbaților ia naștere un centru medical care nu va fi atât un spital, cât o stație de diagnostic și prim ajutor, dotată cu cel mai modern aparataj electromedical.

În fotografie: probe la aparatul spirometric. Acesta măsoară valorile volumului respirației, frecvența ei, consumul de oxigen, cantitatea de oxid de carbon eliminată, precum și alte date ale respirației, oferind astfel o imagine a capacității fizice a sportivului.

arcaș veac XX

Danezul Arne Jacobsen a bătut recordul mondial la tir cu arcul (50 de metri) obținând, la un recent concurs internațional ținut la Copenhaga, 324 de puncte, adică mai mult cu 3 puncte decât vechiul record. Păcat că — pentru comparație — nu se cunosc performanțele arcașilor lui Vodă Ștefan.

injecții cu autoservire

În Republica Democrată Germană, cercetătorii unui institut pentru studiul bolilor de nutriție, și în primul rând al diabetului, au creat acest nou tip de seringă cu care bolnavii de diabet își pot face singuri — în depline condiții de igienă și asepsie — injecțiile zilnice cu insulină prescrise de medic.

exponate pe malul râului

Despre interesanta colecție de mici opere ale naturii aparținând lui Emil Mureșan din Mediaș am mai avut prilejul să vorbim. Iată acum piese din cel mai recent creat sector din colecție: pietrele de râu. Cele două obiecte de față, culegătorul le-a botezat «Cioban» și «Fata cu păpușă».

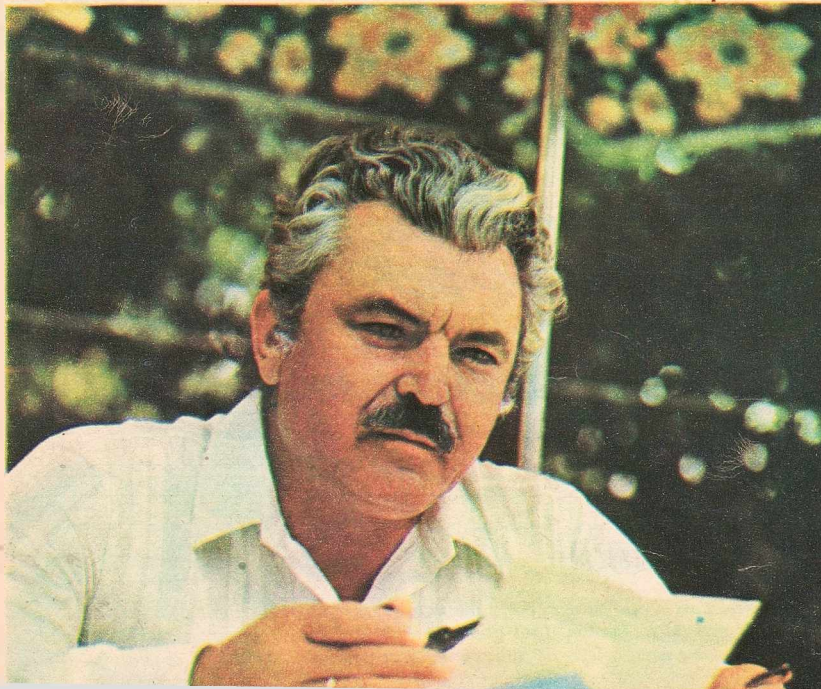

telegrame

- Regizorul englez Peter Glenville intenționează să ecranizeze musicalul Omul din La Mancha. Pentru rolurile principale s-a gândit la Peter O'Toole și Sophia Loren (foto).
- Serghei Lutkevici va realiza o adaptare cinematografică după Ploșnița de Maiakovski.
- Cineastul Stanislav Stojanovici este autorul unei coproducții franco-iugoslave intitulată Jurnalul unui funcționar. În rolurile principale: Marie-France Pisier, Delphine Seyrig și Samy Frey.
- Vittorio de Sica și-a ales locul unde își va instala platourile viitorului său film Un suflet simplu (după Flaubert). Scenarist — vechiul său colaborator, Cesare Zavattini.
- Vanessa Redgrave este protagonista filmului istoric Maria, regina Scoției.
- Giuseppe Garibaldi va fi viitorul erou al lui Franco Rossi. În momentul de față cineastul termină o amplă transpunere pentru televiziune după Eneida lui Vergiliu.

ACTORI ȘI ROLURI

SERGHEI BONDARCIUK, interpret complex și regizor talentat, așa cum s-au putut convinge și spectatorii noștri vizionând «Soarta unui om», «Bătălia de pe Neretva» sau «Război și pace».

film

TINERETUL VREA SĂ SE RECUNOASCĂ ÎN FILMELE NOASTRE

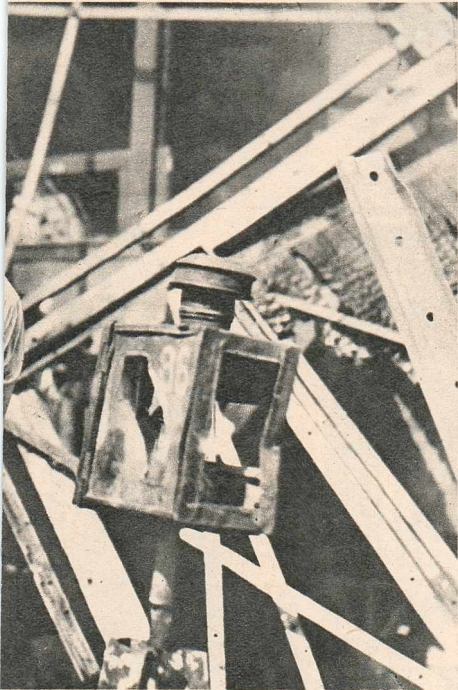
Un autentic film despre și pentru tineret reprezintă totdeauna, pentru generațiile în formare, certitudinea unei cunoașteri și autocunoașteri responsabile. Ceea ce am numit — cu un termen ce ne-a fost cel mai la îndemână — «chipul tineretului», a însemnat de fapt, pentru cinematografie, una dintre sursele ei generoase de împlinire. Puterea unui cineast de a surprinde cel mai emoționant proces de devenire, cea umană, se întâlnește, într-un anumit fel, cu munca acelor documentariști-cercetători care urmăresc migăloasa și fascinantă deschidere a unei flori. Dar în timp ce aceștia posedă, la urma urmelor, niște aparate speciale datorită cărora pelicula reflectă, într-un ritm accelerat, ceea ce practic se petrece într-un timp greu de cuprins, artistul nu se poate bizui decât pe propria sa stăruință creatoare, pe capacitatea, mereu înnoită și îmbogățită, de a nu pierde nici o clipă din ochi dialectica formării omului nou. Nu întâmplător, desigur, cițiva din marii cinești ai țărilor socialiste s-au impus tocmai datorită unor creații în al căror centru a stat tînărul, acel tînăr care s-a străduit, uneori cu prețul unor grele sacrificii, să stabilească un acord între destinul său individual și cel istoric, să înțeleagă rațiunile superioare ale unei societăți structurale deosebite de cea a generațiilor anterioare. Iarăși nu întâmplător frumusețea umană a unor astfel de teme nu a rămas izolată undeva, singură, în grădina atât de largă a bunelor intenții sentimentale, ci și-a croit un înveliș estetic pe măsură, care, cum bine știm, constituie de ani de zile un prilej de emoție sinceră și totodată un obiect de reflecție asupra valorilor artei socialiste. Wajda, Tarkovski, Alov, Naumov, Kachyna, Skolimovski — am ales doar cițiva — sînt astăzi puncte de reper pentru o întreagă cinematografie care știe că niciodată «omul tînăr și rostul său în societate» nu va fi un subiect oboșit (numele lor sînt citate chiar și de acei realizatori din țările occidentale care, seduși de «mitul tineretii» ce acționează puternic și anarhic în societatea capitalistă contemporană, rîvnesc la perfecțiunea modelelor artistice afirmate de un Wajda sau un Tarkovski).

Filmul nostru, raportat la unica unitate demnă de comparație, complexitatea, bogăția de revelații și semnificații ale realității, a rămas mult dator acestui om tînăr. Orice privire întoarsă în urmă ne aduce repede constatarea unei absențe nu atât a succeselor răsunătoare (nu asta ne doare), cât a preocupării sistematice, metodice, a efortului generalizat de a răsfrînge în filme existența vibrantă a tineretului. Din preocupări întâmplătoare nu au putut ieși, multă vreme, decât pelicule tot întâmplătoare, în care doar cițiva naivi au avut plăcerea să se recunoască. Ce ne-au oferit «La vîrsta dragostei», «Dragoste la 0 grade», «Patru schițe despre București», «Castelani» etc. decât conflicte minore ce se rezolvă preț de două lacrimi și o ceartă, mici neînțelegeri sau răfuieli sentimentale, presupuse dezacorduri între generații, totul într-o atemporalitate socială și politică recompensată, chipurile, prin decorul «la zi»: cartiere, construcții noi sau prin unele semne exterioare înșelătoare ca orice simbol în spatele căruia nu se află o determinare substanțială — chitara și cîntecele momentului, moda vestimentară. De altfel, tot în zodia preferințelor de minimă rezistență pentru ceea ce numeam **semne exterioare**

se include și modul de a evidenția atribuțiile interioare ale tineretii: optimismul a fost confundat de atîtea ori cu voioșia lipsită de griji și cu hirjoneala printre copaci sau pe malul lacurilor mai fotogenice; conștiința răspunderii pentru bunurile cucerite și păstrate cu grijă de către cei mai în vîrstă s-a confundat cu transmiterea firească a unei moșteniri care implică cel mult respect, nu și îndatoriri. Idealismul crescut la adăpostul «vîrstelor în floare» a minat serios filmele noastre. Străduința de eliberare de sub povara lui, ca și de înlăturare a unor mimetisme intelectualiste, atunci cînd a fost însoțită de cunoașterea mutațiilor petrecute în structura socială și morală a tineretului nostru și, bineînțeles, de talentul de a surprinde nuanțele acestora, nu a întîrziat să se materializeze în cițeva creații care, la timpul lor, au înțilnit adeziunea spectatorilor. Presa de specialitate nu a insistat, nu a revenit asupra unor filme care, în ciuda neîmplinirilor parțiale, anunțau premisele unor adevărate filme despre și pentru tineret: «Dîminețile unui băiat cuminte» (Andrei Blaiier), «Ultima noapte a copilăriei» (Savel Stropul), «Balul de sîmbătă seară» (Geo Saizescu), «Căldură» (Șerban Creangă). Neliniștea eroilor din aceste filme este sinceră, neostentativă. Neastîmpărul lor juvenil nu este nici zbeniguală băiețească, nici imitare prețioasă a ticurilor celor mari, ci presiunțarea unei maturități apropiate căreia trebuie să-i ieși în întîmpinare deplin pregătit, pentru a-ți asuma conștient răspunderile. Aceste idei străbat cu pregnanță, ele ordonează faptele și gîndurile eroilor, transformîndu-le în acte de generozitate, înțelegere și dăruire ce rimează cu psihologia autentică a tineretului nostru. Am așteptat, în continuare, alți neîmpăcați cu mediocritatea și cu călduța mulțumire de sine, alți băieți și fete pentru care bucuria cotidiană a integrării existenței și efortului lor în marele flux al societății noastre să nu fie o frază uscată, ci un reflex al acordului dintre opțiune și ideal, așa cum îl înțelege ideologia umanismului socialist. Din păcate, au fost părăsiți pe drum. Și, tot din păcate, o parte a celor care slujesc interesele cinematografului nostru cu puterea scrisului l-au îmbrățișat, cu cițva timp în urmă, cu un inexplicabil entuziasm, pe tînărul cu pulover violet din filmul «Printre colinele verzi», propunîndu-l drept tip de «erou modern, românesc». Ne-am întrebat ce altceva poate fi descifrat în persoana acestui june care se refugiază în vorbe ca într-o cetate cu puștile trase, care asistă neputincios și vag înspăimîntat la comiterea unor crime bizare, cu întorcheate aluzii dostoevskiene, decât umbra

răinul», sau filmul formării
și conștiințe militante.

tremurătoare a unor modele de mitomanie și incommunicabilitate transplantate cu orgoliu într-un sol care refuză să-și irosească seva pentru a hrăni fantoșe.

Tinerii cer, cu îndreptățită autoritate, modele de conduită, eroi cărora să li se adreseze pe numele mic, ca unor prieteni cu experiențe apropiate. Așteptăm cu încredere recolta imediată a cinematografului noastre, angajate, alături de toate celelalte arte, în îndeplinirea vastului program de educație comunistă, în atingerea aceluiași rivnit și necesar nivel al eficienței maxime.

Magda MIHĂLESCU

Sebastian Papaiani a creat, atât în filmul Un suris în plină vară cât și în Balul de simbătă seara, tipul unui personaj autentic popular, robust, hîtru și inimos, îndrăgît de tinerii spectatori.

FESTIVALUL FILMULUI DE LA MOSCOVA

De la trimisul nostru Traian STOICA

Filmul românesc «Mihai Viteazul» a trecut cu succes examenul publicului. În timpul rularii, miile de spectatori ce umpleau amfiteatrul mării Săli a Congreselor din Kremlin au punctat cu aplauze «la scenă deschisă» filmul nostru, ele exprimînd satisfacția participării la un autentic act artistic. Dinamismul mișcărilor de masă din scenele de luptă, coloritul firesc, expresiv, al peliculei, interpretarea actorilor, mesajul clar și bărbătește exprimat de această epopee filmică au câștigat adeziunea asistenței. Jocul interpretului principal, Amza Pellea, a cucerit prețuirea publicului prin accentul său de viguros, de reținut patetism. La sfîrșitul spectacolului public și-a îndreptat privirile și aplauzele spre loja laterală, în care se aflau regizorul filmului, Sergiu Nicolaescu, operatorul, George Cornea, actorii Amza Pellea, Ioana Bulcă, Irina Gărdescu. În «Sputnik», cotidianul ad-hoc al festivalului, S. Asenin spune că «Sergiu Nicolaescu, cunoscut spectatorilor sovietici din filmul său «Dacia», a făcut dovada unei mari imaginații și măiestrii... Amza Pellea creează o imagine monumentală a eroului, care arată nu numai clarviziunea unui strateg, a unui luptător viteaz, ci și facultatea acestuia de a se adapta circumstanțelor cu abilitate și mindrie... Regia și jocul principalilor interpreți măturisesc dezvoltarea continuă a cinematografului românesc și maturitatea cineaștilor săi». În «Sovetskaia Kultura», T. Hlopleankina remarcă «monumentalitatea filmului, tendința de a reda cit mai fidel situația istorică a anilor evocați».

Dar filmul nostru nu a fost singurul cu tematică istorică. Observăm că istoria, ca sursă de inspirație cinematografică, e una din trăsăturile dominante ale acestui festival. Oamenii răscolesc istoria pentru ca în momentele ei înălțătoare și de energie să găsească noi pîrghii în lupta pentru o viață demnă, liberă, lipsită de orice servituți și inechități. E, credem, aici, una din concluziile întrecerii cinematografice de la Moscova. Să menționăm cîteva din aceste filme proiectate în cadrul concursului.

«Salut, Maria!» e titlul unuia din filmele pe care cineaștii sovietici le-au prezentat juriului festivalului. Prin intermediul eroinei principale, filmul evocă o întinsă și frămîntată perioadă istorică de la Revoluția din Octombrie pînă în timpul celui de-al doilea război mondial. Reputatul cineast sovietic Iosif Heiț, regizorul filmului, ne declară la o conferință de presă, expunînd ideea-cheie a filmului, că e vorba de «un caracter care să explice epoca și ceea ce a implicat această epocă». Personajul principal al filmului poartă nu numai numele unei ființe reale, dar aduce cu el și biografia unei femei ce a trăit cu adevărat o viață de continuă luptă eroică. Maria Fortus e numele eroiceii femei ce a inspirat filmul lui Iosif Heiț. La proiectarea filmului, Maria Fortus se afla în sală. Rolul Mariei este interpretat cu emoționantă sobrietate de artista Ada Rogovțeva. În afară de concurs s-au prezentat și ultimele două filme («Bătălia pentru Berlin», «Ultimul asalt») din serialul «Eliberarea», în care regizorul Iuri Ozerov a știut să imbine în mod organic documentul și artisticul. Bazat tot pe izvoare istorice este filmul «Guemes», prezentat în concurs de Argentina. Realizat de cineaștii argentiniani Leopoldo Torre Nilson, filmul evocă, o dată cu figura îndrăznețului general Guemes, momente din războiul pentru independență din anii 1810-1826 a coloniilor spaniole din America. Critica, pe drept cuvînt, găsește că realizatorul a suprasolicitat pitorescul și urmărirea unor efecte exterioare. Condiționarea social istorică își pune pecetea și pe filmul indian «Sagina Mahato» realizat de Tapan Sinha. Viața de luptă a Indiei colonizate a anilor 1942-1943 e prinsă în numeroase secvențe ale filmului. Alunecarea în melodramă și artificios stînghește însă realizarea deplină. Un fragment de istorie încrîncenată, prin indicarea urmărilor teribile ale războiului, ne e relevat și în filmul iugoslav «Sămînța neagră», care constituie debutul ca regizor și scenarist al unui talentat om de film, Kiril Cenevski.

Printre filmele care ne readuc în actualitate vom semnala producția «Să trăim azi, să murim mîine» al unui maestru al filmului japonez, regizorul Kaneto Shindo. Filmul caută a descoperi și condamna un sistem social care mutilează ființa umană. Realizatorul își caracterizează cum nu se poate mai bine filmul cînd spune: «Eu n-am vizat nici un obiectiv senzațional. Am vrut să prezint tînăra generație de japonezi, pe acei tineri care astăzi au 19 ani. Japonia are renumele în lume de a fi o țară a prosperității economice. Dar există și alte fenomene în această societate, care ne determină să spunem că ea este bolnavă». Cinematografia bulgară e reprezentată de un film în care tineretul și problemele lui sînt în centrul atenției: «Călătoria unui tînăr minios» de regizorul Nikola Korabov. «Spaniolele la Paris», film realizat de Roberto Bodegas, vorbește despre vicisitudinile numeroșilor spanioli care-și caută în capitala Franței un rost în lume. Iranianul «Un tip ciudat» indică unele realități, însă expresia filmică este cîteodată de un comic elementar... Dar ca o mitologică întruchipare, ecranul concursului «înghite» zilnic 4-5 producții, fie ele și super. Așa că ne vom opri aici, amintind, în final, și concursul de filme pentru copii, care, în treacăt fie zis, reprezintă o producție destul de abundentă.

După cum se știe, regizoarea Elisabeta Bostan a fost aleasă membră în juriul pentru concursul filmelor destinate celor mici.

de la A la Z

de Constantin POPESCU

DE SANTIS Giuseppe

Regizor italian de film, născut la Fondi (Italia), la 11 februarie 1917. Lucrează ca asistent al lui Visconti la *Obsesia* (1942) și, după război, al lui Aldo Vergano la *Il sole sorge ancora* (1946), debutînd apoi în regie cu o operă de frunte a neorealismului italian: *Vindtoarea tragică* (1947), urmată de alte realizări fidele principiilor noii școli, ca: *Orez amar* (1949), în care lansa trei mari actori: Silvana Mangano, Raf Vallone și Vittorio Gassman; *Nu-i pace sub măslini* (1950), cu alți doi debutanți de marcă: Lucia Bosé și Folco Lulli; *Roma, orele 11* (1951), cu un întreg colectiv de vedete; *Anna Zacheo* (1953), cu Silvana Pampanini; *Zile de dragoste* (id.), cu cuplul Mastroianni-Marina Vlady; *Oameni și lupi* (1956), cu trioul Yves Montand, Silvana Mangano, Pedro Armendariz; *La strada lunga d'un anno* (1958), cu M. Girotti, S. Pampanini. Sînt filme care surprind cu amară luciditate, de pe pozițiile unui cineast progresist, realitățile crude ale unei Italii pradă contradicțiilor politice și sociale, de două ori victimă — a fascismului și a războiului. De altfel el a fost unul dintre cei care au transformat Centro Sperimentale din Roma într-un veritabil bastion antifascist. Dintre ultimele sale filme mai amintim: *La garçonnère* (1960) și *Italiani, brava gente* (1964 — coproducție italo-sovietică).

DE SICA Vittorio

Regizor și actor italian de film și teatru, născut la Sora (Frosinone), la 7 iulie 1902. Provenit din teatru, V. de S. va debuta ca actor de film de două ori: prima dată la 16 ani, în filmul *Afacerea Clemenceau* (1918), într-un rol minuscul, a doua oară, în anii vorbitorului, ca protagonist în versiunea italiană a filmului *Secretara particulară* (1931). Se consacră ca un june prim comic, cu o voce agreabilă, însă și șlagărele zilei în filme cu titluri edificatoare: *Gli uomini, che mascalzoni!*, *Due cuori felici*, *La canzone del sole*, *Amo te sola*, *L'uomo che sorride*, *Questi ragazzi*. În *Daro un milione*, *Ma non e una cosa seria*, *Il signor Max* și *Grandi magazzini* face însă dovada unei fantezii personale, a unui subtil joc de nuanțe care trădează viitorul mare actor de comedie. Nu-i mai stau bine rolurile de amoretz (*Manon Lescaut*, *Un vis sub cer albastru*, *Aventuriera de la etaj*), atunci cînd poate contura remarcabile personaje de dramă sau comedie în zecile de filme mai mult sau mai puțin neorealiste în care continuă să apară ca actor în anii '40 și '50. Mai important va fi însă aportul său ca regizor, la început cu opere delicate, amare, ca: *Teresa Venerdì* (1941), *Legea inimii* (1943), *Porta del cielo* (1944), apoi după război, cu filme de un puternic realism social ca: *Sciusciò* (1946), *Hoții de biciclete* (1948), *Umberto D.* (1951), *Acoperișul* (1956), *La ciociara* (1960), zugrăvind Italia primilor ani de după război, mizeria ei morală și materială. Ca actor va continua să apară într-un mare număr de filme, ca protagonist, făcînd mari creații în realizări ca: *Madame de...* (Ophüls), *Generalul della Rovere* (Rossellini) etc. Ca regizor va dărui ecranului opere de mare frumusețe artistică, abordînd problemele sociale ale timpului nostru la modul fantastic: *Miracol la Milano* (1950); satiric: *Giudizio universale* (1961); *Il Boom* (1963); dramatic: *Stazione Termini* (1953); *Sechestrații din Altona* (1962); comic: *Boccaccio* (1962); *Ieri, oggi, domani* (1963); *Căsătorie în stil italian* (1964) etc.

DEVILLE Michel

Regizor francez de film, născut la Boulogne-sur-Seine, la 13 aprilie 1931. Asistent al lui Henri Decoin și consilier tehnic al lui Jean Meyer pentru spectacolele filmate ale Comediei Franceze, M.D. va semna primul său film artistic în colaborare, în 1958: *Une balle dans le canon*. Socotit, în general, moștenitorul spiritual al lui Lubitsch și Clair în domeniul comediei cinematografice, pentru savantul dozaj al umorului, tandreții și ironiei, pentru farmecul ușor desuet al personajelor sale, M.D. confecționează, după o rețetă proprie nespuse de savuroasă, filme ca: *Ce soir ou jamais* (1960), *Adorabila mincinoasă* (1961), *À cause, à cause d'une femme* (1962), *L'appartement des filles* (1963), *Lucky Joe* (1964), *On à volé la Joconde* (1965), *Martin soldat* (1966), *Benjamin* (1967), *Bye, bye, Barbara* (1968), *Ursul și păpușa* (1969), *Raphael* (1970). Realizează de asemenea filme pentru TV.

DICHISEANU Ion

Actor român de teatru, film și TV, interpret de muzică ușoară, născut la Adjud (Vrancea), în 1933. Se pregătea să devină inginer, dar s-a lăsat atras de teatru, înscriindu-se la I.A.T.C., pe care l-a absolvit în 1959. După o perioadă de activitate în provincie, se alină paralel în 1960, în teatru, ca interpret al lui Shakespeare (Teatrul Nottara) și în film, în Darclee. Remarcat ca un bun actor de film, va fi distribuit ulterior în filme de genuri foarte variate ca: *Post-restant* (1961), *Porto-Franco* (id.), *Tudor* (1962), *Titanic-vals* (1964), *Moșturi 1900* (id.), *Runda a 6-a* (1965), *Dincolo de barieră* (id.), după *Domnișoara Nastasia*, *Tunelul* (1966), *Amprenta* (1967), *Frumoasele vacanțe* (id.), coproducție româno-maghiară, *Bătălia pentru Roma* (1968), *Războiul domnițelor* (1969), *Printre colinele verzi* (1971). I.D. apare des la TV, nu numai în calitate de actor de teatru și film, ci și ca interpret de muzică ușoară în diverse spectacole de varietăți.

«Este unanim cunoscut că energetica ocupă un loc de avangardă și aduce o contribuție decisivă la dezvoltarea civilizației moderne, la realizarea marilor obiective de progres ale popoarelor, la ameliorarea continuă a traiului oamenilor. Energetica reprezintă un factor dinamizator de prim-rang, de importanță vitală aș putea spune, al vertiginoasei revoluții tehnico-științifice care se desfășoară pe plan mondial. Căutarea de noi și noi resurse de energie, valorificarea cu eficiență maximă a celor existente, folosirea energiei în domenii tot mai largi ale vieții economice și sociale reprezintă astăzi preocupări primordiale pentru fiecare națiune care vrea să prospere, care dorește să participe la marea competiție a lumii contemporane».

Cu aceste cuvinte a caracterizat tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, în cuvântarea sa de salut adresată celei de-a VIII-a Conferințe mondiale a energiei, importanța excepțională a problemelor ce aveau să fie dezbătute în reuniunea de la București — poate cea mai importantă reuniune științifică internațională care a avut loc vreodată în țara noastră, atât prin numărul și personalitatea reprezentanților români și străini (două mii de specialiști din 50 de țări) cât și prin natura problemelor discutate.

Cu ocazia acestei conferințe mondiale s-a efectuat un schimb larg de păreri în diverse domenii ale energeticii. Profitând de prezența în București a unor eminente specialiști, «Flacăra» i-a rugat să-și expună punctele de vedere privind evoluția în următoarele decenii a producerii energiei electrice, urmînd ca, cu alte prilejuri, să tratăm în paginile revistei și alte aspecte ale energeticii moderne — în special cele legate de transportul la mari distanțe și de economicitate.

NOILE DIMENSIUNI ALE ENERGETICII ÎN ROMÂNIA

...considerate de prof. dr. ing.
V.I. NITU, directorul Institutului
de studii și proiectări
energetice

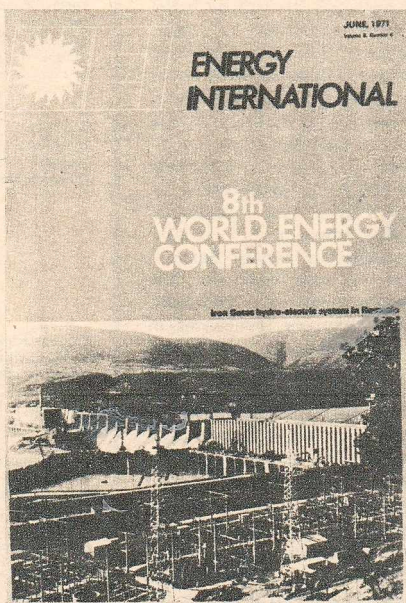
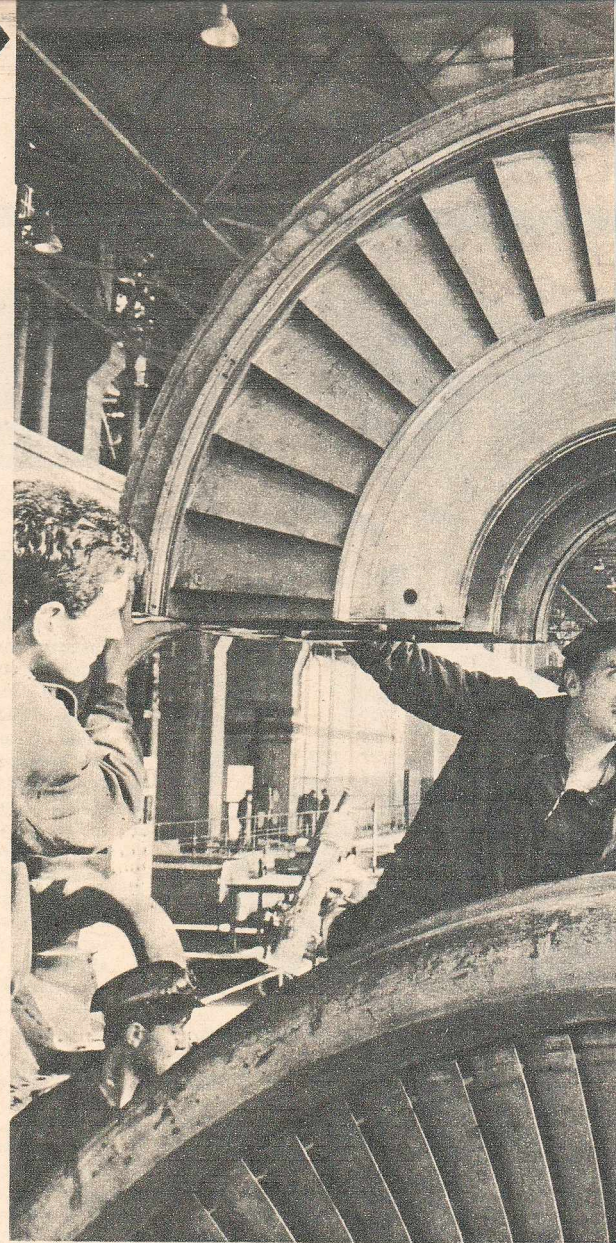
— Cum se poate compara sistemul energetic actual cu cel existent în anul 1950, cînd a început electrificarea țării?

— Astăzi avem centrale a căror putere este mai mare decît cea existentă în anul 1950 în întreaga țară. De exemplu: numai cele două grupuri de 315 MW de la centrala Craiova reprezintă o putere practic egală cu cea din anul 1950! Sistemul energetic actual totalizează o putere de circa 7 500 MW. S-au construit centrale termoelectrice de mare putere, dintre care amintim: Luduș, Brazi, București-Sud, Craiova, Deva. Este în plină construcție centrala Rovinari, cu o putere finală de 1 860 MW. În 1950 exista o singură linie de 110 kV, cu o lungime de circa 120 km, iar astăzi rețelele electrice de 110, 220 și 400 kV totalizează aproape 11 000 km!

— Care este punctul dv. de vedere cu privire la evoluția proiectării energetice în România?

— Condițiile naturale existente în România, structura balanței de combustibil, costurile diferitelor tipuri de centrale au favorizat dezvoltarea centralelor termoelectrice de condensare și a celor de producere combinată a energiei electrice și căldurii; totodată s-au construit centrale hidroelectrice, amenajîndu-se cit mai judicios resursele de apă existente în țara noastră. La baza planului de construcție a centralelor electrice au stat planurile de electrificare a țării, elaborate sub îndrumarea

ENERGIE PENTRU ANUL 2000

Revista de mare prestigiu științific și cu circulație mondială «Energy International» a consacrat cea mai mare parte din numărul său din iunie a.c. Conferinței mondiale a energiei de la București și realizărilor energeticii românești, publicînd articole de Octavian GROZA, ministrul energiei electrice, despre complexul hidroenergetic de la Porțile de Fier, și de Nicolae ARMENCOIU, adjunct al ministrului energiei electrice, despre evoluția energeticii în România socialistă.

P.C.R. — conducătorul întregii vieți economice a țării. Se poate afirma că industria energetică actuală este de fapt o realizare concretă a economiei socialiste. Acordînd o importanță de prim ordin optimizării soluțiilor în faza de concepție, în condițiile

specifice țării noastre, prin proiectare au fost aplicate cele mai valoroase tendințe verificate de tehnica mondială, din care amintim:

- mărirea puterii unitare a agregatelor;
- creșterea parametrilor «aburului viu»;
- concentrarea puterii în centrale mari;
- dezvoltarea centralelor de termoficare și orientarea comasării consumatorilor de căldură în vederea realizării unor mari centrale de termoficare.

În viitor se vor dezvolta centralele termoelectrice de mare putere alimentate cu combustibil inferior, se va continua amenajarea resurselor de apă prin construirea de centrale hidroelectrice, trecîndu-se totodată la realizarea primelor centrale nucleare-electrice.

PRIVIND SPRE ANUL 2000

Ne vorbește președintele celei de-a VIII-a Conferințe mondiale a energiei, prof. doctor P.S. NEPOROJNI, ministrul energiei și electrificării al U.R.S.S.

— Care vor fi tendințele economiei energetice mondiale în ultimele două decenii ale secolului XX?

— Progresul științei și tehnicii, realizările în domeniul generării energiei electrice, eforturile depuse în domeniul sintezei termonucleare controlate — toate acestea vor da «impulsuri» tot mai puternice de ordin tehnologic și economic. În același timp volumul gigantic, în permanentă creștere, al producției de combustibili și energie, fluxul imens al transporturilor etc. pun din ce în ce mai pregnant pe ordinea de zi necesitatea

asimilării de metode principale noi de obținere, transformare și transport ale energiei. Și totuși balanța de combustibili și energie pînă în anul 2000 va continua, probabil, să se bazeze pe genurile de energie astăzi tradiționale și pe energia atomică în dezvoltare.

Nu se poate exclude posibilitatea unei sporiri foarte rapide a consumului de energie electrică și a creșterii considerabile a eficacității funcționării sistemelor energetice cu condiția elaborării și rapidei asimilări în producție a mijloacelor de transport electromobile ca înlocuitoare ale mașinilor cu motoare cu combustie internă. Electromobilele, care, după cum se pare, vor juca un rol important în lupta împotriva poluării aerului, vor fi capabile să modifice considerabil proporțiile care se statornicesc în balanța mondială de combustibili și energie.

Nu există nici o bază pentru a presupune că în cursul ultimilor douăzeci de ani ai secolului nostru se va produce o «saturare» cu energie a economiilor naționale, deși este de așteptat o oarecare reducere a ritmurilor de creștere a necesităților de resurse energetice. După calculele noastre, în anul 2000 se va depăși întrucîtva nivelul de 20 de miliarde de tone de combustibil convențional. În volumul total al combustibililor lichizi care intră pe piața energetică, un rol esențial îl va juca probabil petrolul obținut din nisipuri bituminoase și din sisturi ale căror rezerve depășesc considerabil toate zăcămintele în stare liberă cunoscute în prezent. Se impune totuși studiarea laturii economice a utilizării acestui gen de resurse energetice. Anumite poziții în balanța energiei electrice de la finele secolului vor trebui să ocupe genurile de energie obținută prin metoda producerii acesteia fără utilizarea mașinilor, inclusiv cu ajutorul generatoarelor magnetohidrodinamice.

pentru Europa. Modelul nostru va fi examinat de experți în cursul unui colocviu ce va fi organizat la Moscova la începutul primăverii anului 1972.

Cu toate acestea există un număr foarte mare de elemente care nu pot fi incluse în modelele sus-amintite. Este vorba în primul rând de accelerarea progresului tehnicii. Noi avem actualmente un studiu asupra pieței cocsului și cărbunelui cocsificabil pe termen lung, dar este extrem de greu de spus în ce măsură și în ce perioade alte surse de energie vor înlocui cocsul pentru prepararea fontei, de pildă.

Pe de altă parte, un mare număr de noi surse de energie apar chiar în Europa: gazul natural acoperă 10% din energia primară, în timp ce cărbunul continuă să prezinte o tendință de scădere. Cu toate că gazul natural este o formă de energie foarte «atractivă», nu este mai puțin adevărat că există limite tehnice și economice la înlocuirea diferitelor forme ale energiei. Gazul natural nu poate înlocui toate formele de energie. Deci și aici avem o limită.

Un factor important care intervine în prognoza este factorul preț. Or, actualmente ne aflăm în cea mai mare incertitudine. Recent, ca urmare a acordurilor de la Teheran și Tripoli, prețurile combustibilului lichid (petrolul) s-au mărit, ceea ce modifică considerabil gradul de competitivitate între diferitele forme de energie. În acest context este de o mare însemnătate faptul că, de exemplu Canada, care acum un an considera necompetitivă energia electrică provenită din uzinele maremotrice (adică utilizând fluxul și refluxul mării), a anunțat oficial, în cursul conferinței de la București, că va reconsidera poziția ei și că ar dori să colaboreze cu Franța în această problemă. Dată fiind creșterea prețului petrolului și al celorlalte forme de energie, energia maremotrice, deși destul de scumpă, ar avea deci tendința să redevină interesantă din punct de vedere economic.

Există un număr de prognoze în domeniul energiei nucleare. Americanii, de exemplu, anunță de mult timp că în anul 2000 «atomul» va asigura jumătate din energia electrică; eu cred că aceasta este o apreciere rațională și, după o estimare similară, pentru țările din Europa, energiei nucleare i-ar reveni 40% din totalul balanței energetice.

În cazul țărilor în curs de dezvoltare problemele energetice sînt cu totul diferite, pentru că aceste state au tendința de a utiliza deocamdată doar resursele de energie de care dispun ele însele. Nu există, în adevăr, un «comerț» al energiei între diferitele țări în curs de dezvoltare, nu există rețele de interconexiune a energiei electrice (dar ele utilizează evident țiteiul care provine din țările învecinate). Deci nu există actualmente probleme «mari» pentru aceste țări, care de altfel dispun de considerabile resurse de energie hidroelectrică.

Africa singură posedă, după câte știu, mai bine de 30% din potențialul hidroelectric mondial — suficient pentru a satisface nevoile ei timp de foarte mulți ani. În plus în țările în curs de dezvoltare există resurse de energie de care țările foarte industrializate nu au nevoie. Putem cita, de exemplu, energia solară și cea geotermică.

Numai două grupuri de la Centrala termoelectrică-Craiova reprezintă o putere practic egală cu întreaga putere instalată în România anulului 1950! În fotografie: camera de comandă a turbogeneratoarelor 7 și 8 de la centrala din Craiova.

Eu, personal, sînt de altfel foarte sceptic față de posibilitățile de dezvoltare în general ale energiei geotermice, întrucît prospecțiunile sînt foarte costisitoare și, pe de altă parte, trebuie ca sursele de energie geotermică să fie foarte aproape de centrele de consum, ceea ce nu este totdeauna cazul.

Actualmente se fac «foraje geotermice» în Indonezia, Chile, Kenya, iar în Europa — în Turcia, Grecia, Iugoslavia, Ungaria — foraje «patronate» de organizația noastră și care pot da oarecare speranțe. Însă este vorba, după câte cred, de o formă de energie de un cost, în final, destul de ridicat.

FRIGUL ÎN AJUTORUL TRANSPORTULUI DE COMBUSTIBIL

Dr. Norman WOODRUFF, președintele Comitetului Național al S.U.A. pentru Conferința mondială a energiei, ne prezintă «criogenia»

— Domeniul meu de specialitate este transmiterea și transportul gazelor naturale, precum și producerea lor. Compania în care lucrez ca specialist cooperează în prezent cu agenția de specialitate din Algeria pentru transportarea gazului la coasta de est a Statelor Unite. Operația va fi realizată cu vapoare și cisterne pe sistem criogenic (care asigură temperaturi foarte scă-

zute), permițînd un transport zilnic de 1,5 miliarde picioare cubice.

Aceste vase, cele mai mari din lume de acest gen, vor costa 60 milioane dolari fiecare și vor fi construite în Franța. Pentru primul miliard de picioare cubice vor fi necesare nouă vapoare de tipul arătat mai sus.

— *Ce perspective se întrevăd în S.U.A. pentru combaterea poluării la centralele electrice?*

— În ce privește îndepărtarea bioxidului de sulf — un factor esențial de poluare — noi sîntem incurajați de cercetări în curs, care promit ca într-un viitor nu prea îndepărtat (3—5 ani) să se poată prelua integral bioxidul de sulf din gazele ce ies de la coșul de fum. Astfel, viitoarele centrale vor putea fi amplasate chiar și în centrul unui oraș cu o populație densă. Este cel puțin o speranță.

— *Ce realizări energetice v-au impresionat în mod deosebit în țara noastră?*

— Hidrocentrala de la Porțile de Fier, pe care am avut ocazia să o văd în septembrie 1970 prin amabilitatea d-lui ministru Armencoiu. Am fost foarte impresionat de îmbunătățirea navigației pe care o realizează și de care vor beneficia toate țările europene. De asemenea, admir și splendida cooperare între Republica Socialistă România și R.S.F. Iugoslavia în înfăptuirea acestui important obiectiv energetic. Aș vrea să mai adaug că, după părerea mea, centrala termoelectrică București-Sud poate fi dată ca un exemplu de avangardă de utilizare complexă a energiei.

O PREOCUPARE DE FRUNTE A ENERGETICIENILOR ROMÂNI: PROGNOZA

La Conferința mondială a energiei, ing. Anatol SCHWEFELBERG, directorul Direcției de dezvoltare și investiții în Ministerul Energiei Electrice, ing. Emil COSTIN de la Institutul de studii și proiectări energetice și ing. M. GRĂNICEANU din M.E.E. au prezentat o lucrare cu caracter original privind unele căi pentru perfecționarea prognozelor energetice.

Însemnătatea problemei previziunii cît mai corecte a consumului pentru optimizarea dimensionării instalațiilor principale ale sistemului energetic nu mai necesită subliniere. Lucrările elaborate în acest sens în toate țările sînt tot mai variate și fac apel la analize din ce în ce mai profunde și complexe.

În România activitatea de prognoza a consumului de energie electrică se dezvoltă în multiple direcții, în special prin utilizarea metodelor moderne ale econometriei.

Prin aprofundarea analizelor și prin multiplicarea mijloacelor de verificare a prognozelor efectuate, ca și prin verificarea practică a acestora, s-au obținut la noi ameliorări simțitoare ale metodelor de prognoza. Ca exemplu poate fi citată prognoza elaborată în 1965 pentru producția de energie electrică în România în 1979, care s-a abătut de la realitate cu mai puțin de 1%! Este un exemplu grăitor al eficienței metodelor utilizate de energeticienii români în domeniul prognozei.

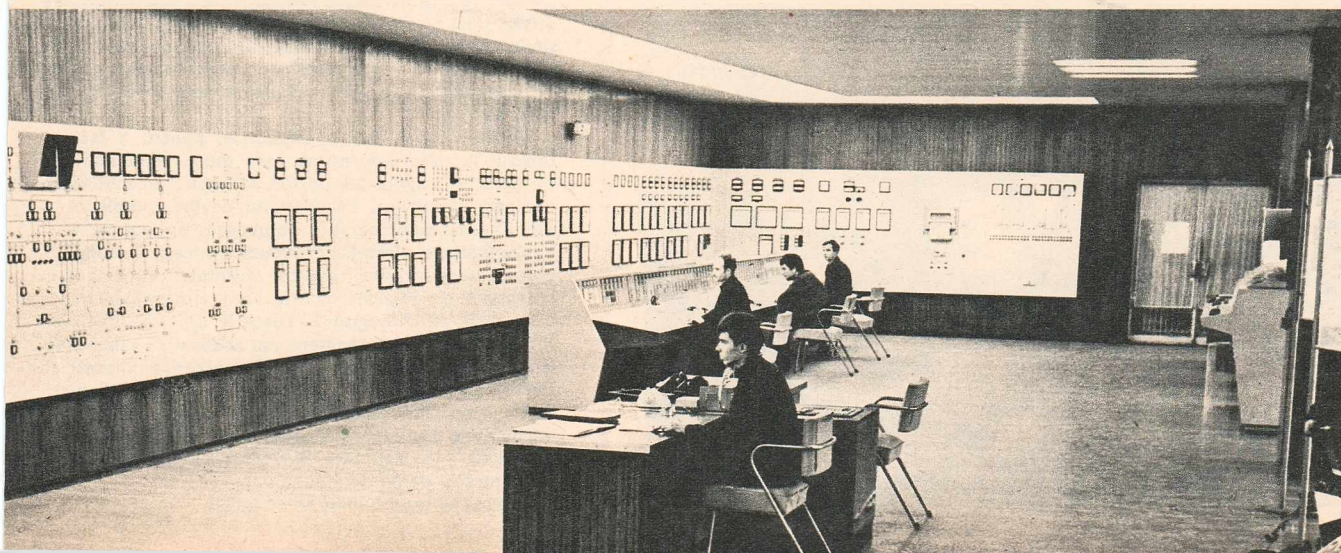
La reuniunea științifică de la București cei trei specialiști au prezentat un amplu referat despre modalitățile de îmbunătățire a prognozelor energetice.

Pe aceeași linie de cercetare se situează și studiile inginerului Emil Costin privind o problemă de mare însemnătate economică în contextul dezvoltării urbane accelerate din țara noastră. Este vorba de optimizarea extinderii rețelelor electrice urbane prin folosirea celor mai moderne metode ale matematicii (programarea dinamică). Aceste studii, alături de alte studii similare, au fost menționate în cadrul lucrărilor conferinței de la București ca un exemplu de aplicare în practică a metodelor de prognoza în energetică.

SURSE DE ENERGIE «VECHI» ȘI «NOI» CUM VOR EVOLUA?

Opiniile d-lui Pierre SEVETTE, șeful diviziei de energie a Comisiei Economice O.N.U. pentru Europa

Evoluția energiei în deceniile viitoare? În ce privește țările industrializate, trebuie să spun că este foarte dificil de a face pronosticuri pentru o perioadă îndelungată, cu toate îmbunătățirile ce se aduc în determinarea prognozelor. Desigur că metodele clasice folosite actualmente vor fi înlocuite de modele tehnice și economice pe sectoare; ele sînt deja destul de bine puse la punct pentru ansamblul energiei. Acesta este de altfel scopul pe care-l urmărim în cadrul Comisiei Economice O.N.U.

ENERGIE NUCLEARĂ... GAZE NATURALE LICHEFIATE

O «dilemă» japoneză expusă de dr. Keichi OSHIMA, profesor la Departamentul de inginerie nucleară de la Universitatea din Tokyo

În Japonia, în viitorii ani cea mai mare parte a energiei va fi produsă pe bază de petrol. De cîțiva ani producția de energie electrică pe această bază se lărgește continuu.

Pe de altă parte, se așteaptă un mare progres de la energia nucleară. Peste numai zece ani capacitatea instalațiilor va fi de

ENERGIE PENTRU ANUL 2000

10 000 NW. După această dată majoritatea capacităților instalate în centralele electrice se va baza pe energie nucleară. Producerea energiei nucleare necesită un transport mai redus (combustibilul nuclear importat este «compact»), energia electrică produsă în centrale nucleare fiind deci, pentru Japonia, competitivă cu cea produsă în centralele cu petrol.

Se mai pune și problema poluării. Populația de lângă centralele cu păcură este nemulțumită din cauza poluării. Din acest punct de vedere centralele nucleare sînt mai bune, dar, bineînțeles, ele pun probleme complexe de securitate, care însă din punct de vedere tehnic ar putea fi rezolvate prin tratarea deșeurilor radioactive. Totuși problema deșeurilor de la centralele nucleare rămîne. De aceea specialiștii preconizează și soluția gazului natural lichefiat. El revine mai scump ca păcură, dar oferă o poluare redusă. Dacă nu se va putea trece repede la utilizarea centralelor nucleare și poluarea va ridica probleme serioase, va trebui să se recurgă la utilizarea pe scară largă a gazelor naturale lichefiate. În Japonia poluarea cîntărește mai greu în balanță decît prețul ridicat al gazului natural lichefiat.

C.T.E.-Luduș este una din cele mai mari centrale termoelectrice construite în ultimii ani în țara noastră. Este un rod al colaborării a trei state socialiste: România, U.R.S.S. și Cehoslovacia.

ENERGETICA ȘI CALCULATORUL ELECTRONIC

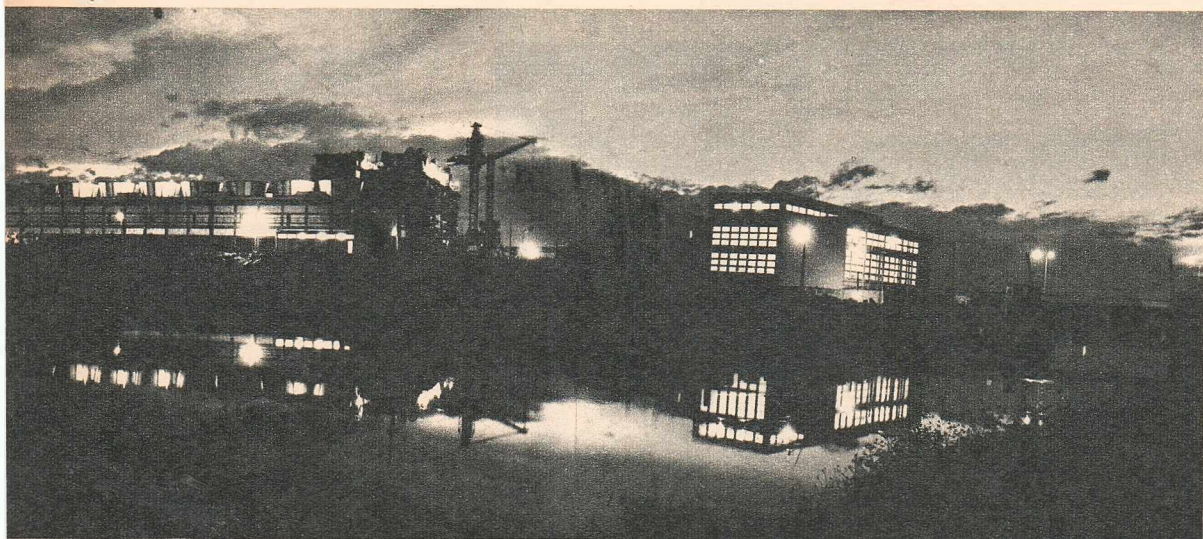
—o importantă contribuție românească
la studiul sistemelor electroenergetice—

Asistăm la introducerea explozivă a calculatoarelor numerice în toate domeniile, însă pentru a beneficia de această spectaculoasă evoluție se impune o revoluție a înseși metodelor de studiu, pentru a plasa omul în poziția sa cea mai «eficace» față de mașină. În această perspectivă se plasează «analiza nodală Dimo», care propune soluții noi de utilizare a calculatoarelor în studiul sistemelor electroenergetice.

Această metodă brevetată pe plan internațional a fost prezentată la Conferința mondială a energiei de la București sub forma unui volum recent apărut în editura Eyrolles din Paris. Lucrarea inginerului Paul Dimo, membru corespondent al Academiei Republicii Socialiste România, este primită cu mult interes de specialiști din toată lumea, care apreciază modul de abordare original, noutatea tehnică absolută pe plan mondial a ideilor savantului român.

În fotografie: calculatorul electronic — un nelipsit instrument de lucru la Dispeceratul energetic național din București.

Interviuri realizate de
ing. Marius IONESCU
și ing. A. SCHÄCHNER, de la
Institutul de studii
și proiectări energetice

sport

de Victor BĂNCIULESCU

RESORTUL INTIM AL ATLETISMULUI

Cine nu iubește atletismul nu este obligat să citească aceste rînduri, pentru că s-ar putea să nu priceapă chiar totul. Nu vreau să spun prin aceasta că atletismul este un domeniu aparte. Dimpotrivă. La drept vorbind, atletismul nu este o lume (pentru că nu cunoaște limite), ci mai curînd un spirit (tocmai de aceea). Cazanul cu sudoare și emoții în care se plămădesc performanțele atletice nu e dat cu smoală, ci e smălțuit cu splendide fulee, cu resorturi în destindere, cu elanuri spre nemărginire. Motorul intim al acestor gesturi dinamice se află în interiorul atletului. De capacitatea lui de gîndire și de simțire depinde rezultatul.

Nu cu prea multă vreme în urmă, la Torino, o puternică delegație sportivă românească participa la Universiadă. Așezată pe gradenele stadionului italian, o florestistă urmărește cu privirea silueta corpolentă a unei atlete și-și întreabă colegii: «Asta cine mai e?» Auzind întrebarea, atleta se întoarce brusc și-ntr-o pornire de orgoliu răspunde dînsa: «Asta este Argentina Menis și veți mai auzi de ea!» Nu stupoarea aceluia moment ne interesează acum, ci efectul unei răzvrătiri de trufie. Clipea de mîndrie de atunci a generat poate recordul de astăzi. Credința că drumul spre performanțe e deschis oricui acceptă sacrificiul (muncă, foarte multă muncă, abnegație, viață ascetică) trebuie să-i fi dat și Argentinei Menis imboldul. Născută cu 23 de ani în urmă la Craiova, tînăra dinamovistă cu trup robust și cap de acrițion a obținut simbăta trecută primul ei tricou de campioană națională, învingînd într-o dramatică luptă directă pe campioana olimpică Lia Manoliu.

Nici măcar n-a fost o surpriză, pentru că iubitorii atletismului erau dăruiți încă de la începutul acestui sezon cu tribulațiile unei formidabile curse de urmărire. Proba feminină de aruncare a discului a devenit pe neașteptate cea mai palpitantă competiție athletică autohtonă. A fost suficient ca Argentina Menis să înceapă a respecta promisiunea făcută la Torino, și un sector athletic întreg s-a tulburat. Craioveanca — într-o izbucnire surprinzătoare, chiar pentru specialiști — face un salt important pe scara performanțelor ei obișnuite, aruncă discul la peste 60 de metri (fiind prima femeie în România care reușește o asemenea ispravă) și dintr-o dată se involbură ierarhiile prestabilite, se creează concurențe, se nasc ambiții — ceea ce pentru atletism e idealul!

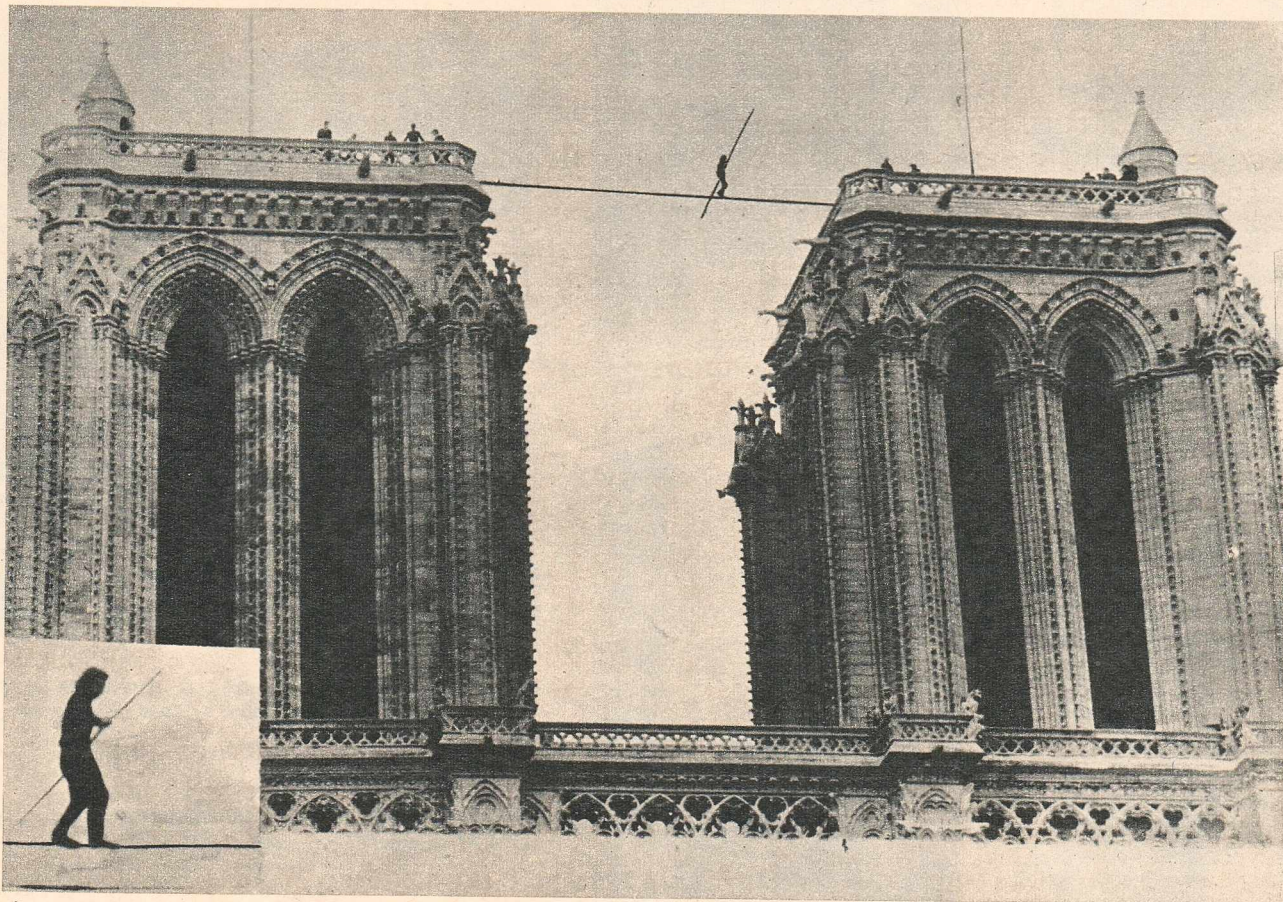
Într-o probă în care, la 39 de ani, Lia Manoliu domnea împărătește (cu o autoritate obținută prin strașnică osteneală), cîmpulungeanca Olimpia Cataramă se mulțumea cu rolul de secundantă și totul părea în cea mai perfectă ordine, cînd în jurul mediocrei performanțe de 54 m, cînd cu aspirații spre 57,58 sau 59 de metri. Apoi apare intrusa care depășește o graniță aproape nemairîvnită.

Furtuna s-a iscat, din fericire, la mare altitudine. Într-un răstimp extrem de scurt, trei atlete — două condamnate la obișnuință și una ambițioasă foc — întrec limitele bănuitorilor posibilități proprii și mută cîmpul disputei dincolo de linia albă care marchează 60 de metri. Așa a ajuns recordul țării (prin Argentina Menis) la valoarea mondială 61,08; așa a ajuns România să aibă un trio de discobole pe care le invidiază astăzi mari puteri atletice ale lumii (Lia Manoliu și Olimpia Cataramă înscriindu-se în tabele cu rezultatele de 60,68 m și respectiv 60,50 m). Deși la campionatele naționale de simbăta trecută — gîtuite de emoția întrecerii directe, jenate de lipsa de lumină — cele trei admirabile atlete și-au lansat discurile doar pînă la linia de 59 m, sîntem siguri că la campionatele europene de la Helsinki, care se apropie, ele vor transforma adversitatea sportivă de acasă în forță solidară, capabilă să netezească drumul spre podium.

Sîntem datorii încă o explicație, pentru a întregi tabloul resorturilor intime care mișcă viața athletică. La capătul lungului ei periplu olimpic, ascendent în ordinea onorurilor, Lia Manoliu devine campioană a lumii atunci cînd speranțe de progres nu mai par a fi. Victoria atletei vîrstnice provoacă uimire și speculațiile vizează ameliorările tehnice, avantajul experienței, cine știe ce chichiță de execuție, vreo rafinare în mișcare, o invenție de chinogramă. Toate la un loc — inclusiv surplusurile de antrenament sau adaosul de kilograme la haltere — n-ar valora nimic fără acordul sufletesc al atletei. La 36 de ani — uluitoare campioană olimpică, la 39 — asaltînd recordurile superioare, neacceptînd înfrîngerea, încludîndu-se pentru titlul național pierdut, la 40 — cu siguranță, încă ferventă candidată olimpică, miracol demn de modelul antic.

Atletismul nu e o lume, e un spirit.

de Teodor MAZILU

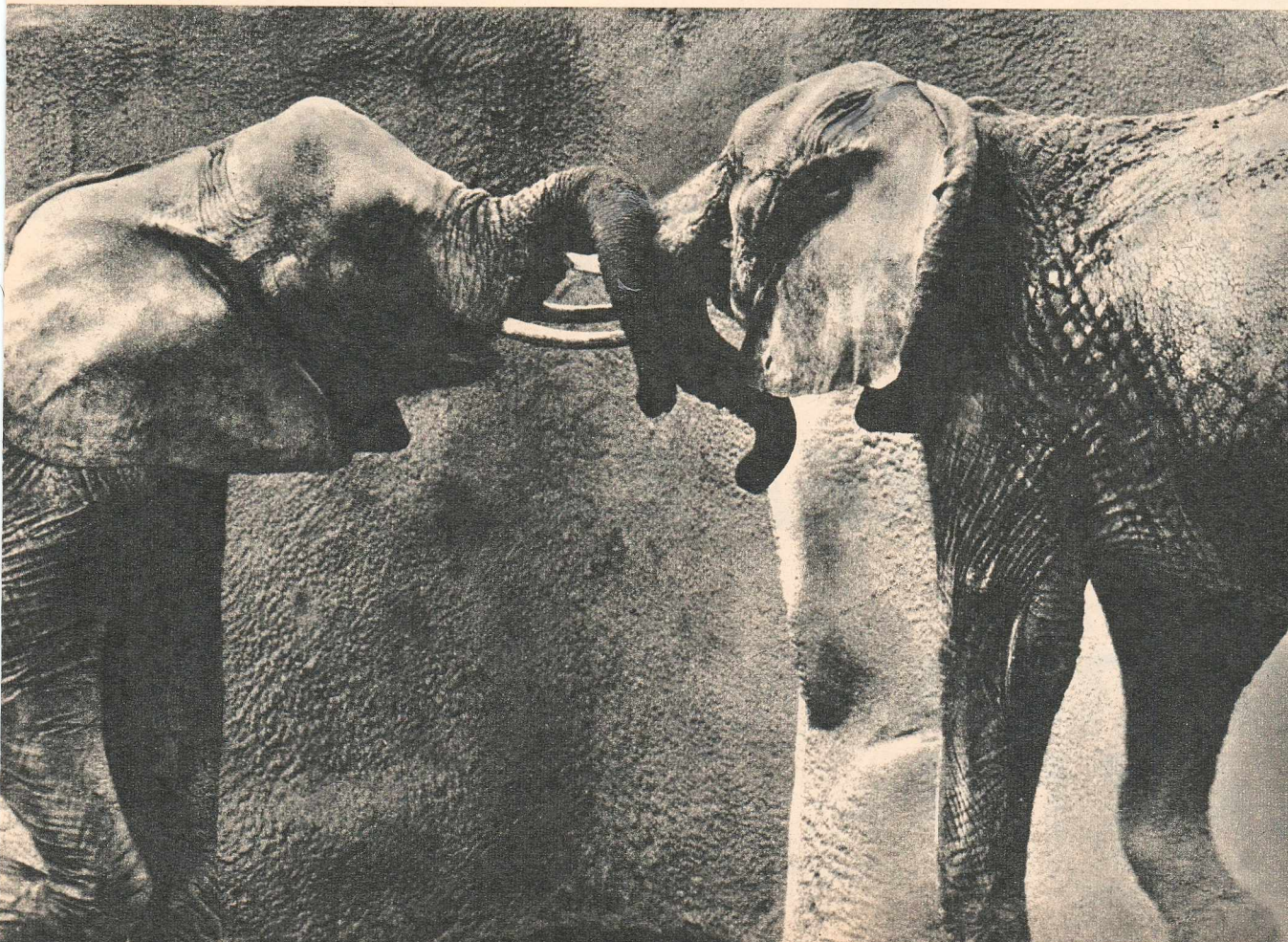

curaj
sau
nebulie ?...

În după-amiaza aceea de vară, miile de oameni (nu numai turiști străini, ci și parizieni sadea) care se adunaseră în fața celebrei catedrale Notre-Dame căscau gura nu la străvechea construcție gotică ci la un punct abia vizibil aflat undeva între cele două turnuri ale catedralei, la o înălțime de peste 60 de metri. Era acolo, pășind pe sirmă, un bărbat tânăr, Philippe Petit (21 de ani), cu niște noțiuni despre echilibru, atracția golului, prezență de spirit etc. cu totul altele decât ale noastre, muritorii de rind.

cît de complicat
poate fi un sărut...

*...chiar dacă acordul este bilateral.
Complicația poate apărea din motive, să le zicem, anatomice.
Numai că acolo unde e dragoste adevărată nu există piedici.*

VITAMINE PENTRU DERBEDEI

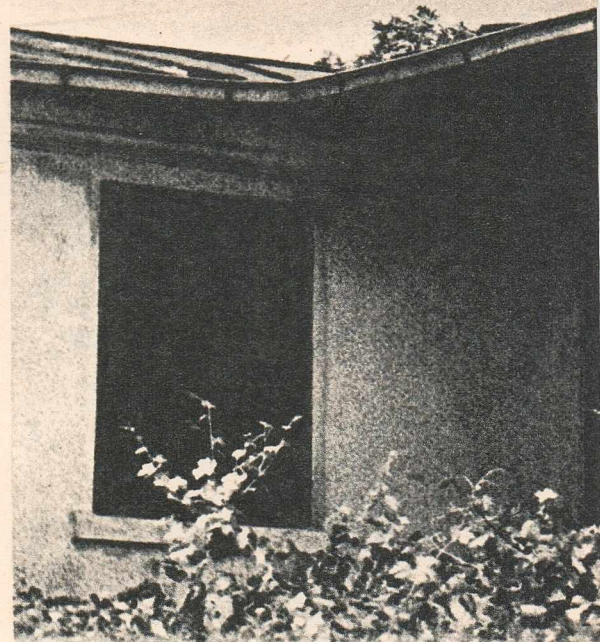
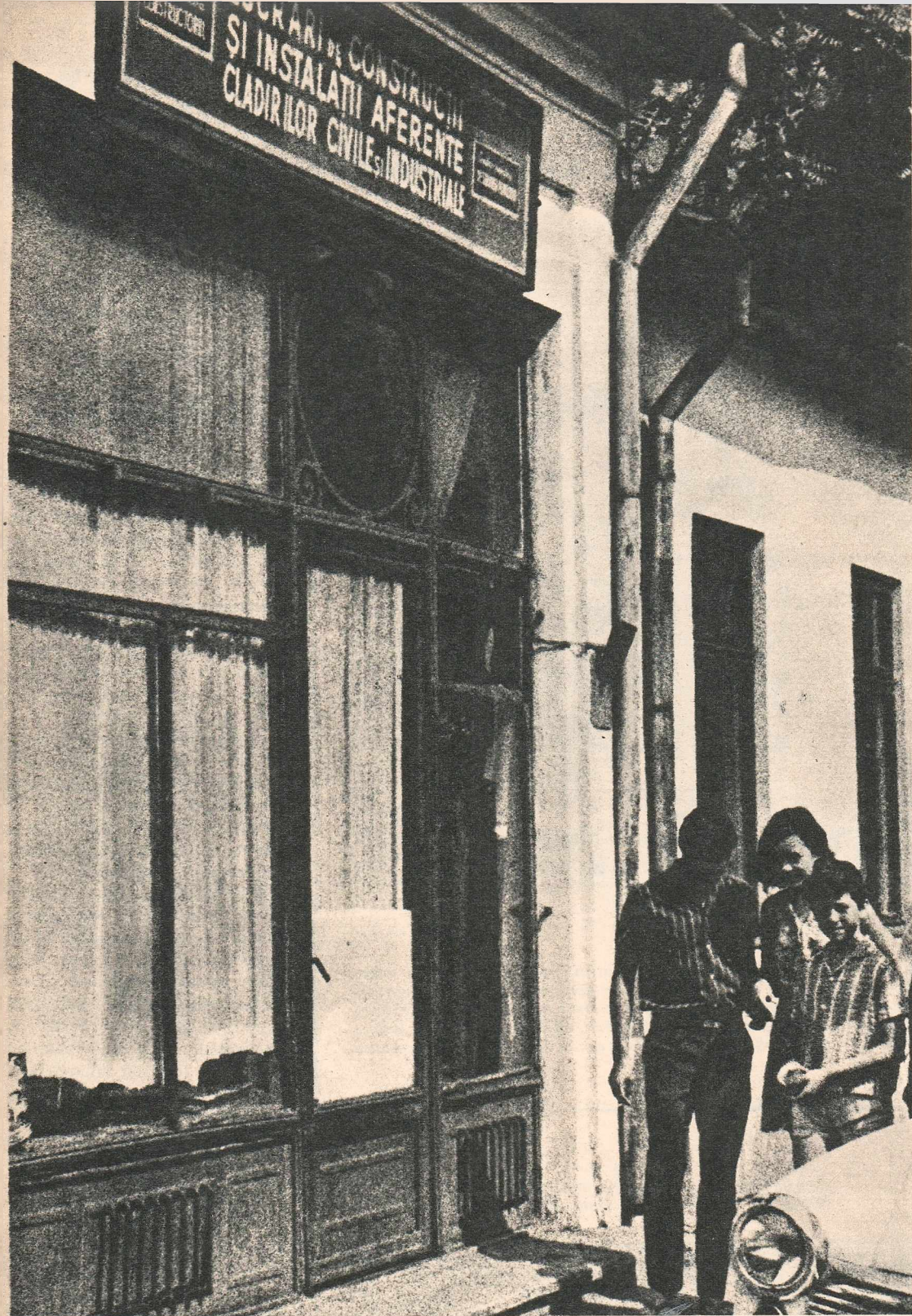
Cînd face un scandal într-un local, unii oameni sînt din caleafară de înțelegători. Se topesc de admirație: «Doamne, ce bătaie splendidă a fost»... Tocmai atunci se grăbesc să-i descopere derbedeului o multime de calități, care de care mai emoționante, care de care mai intelectuale. Ei nu văd numai aparențele, ei văd și esența...

Și derbedeul se trezește obiectul unei înțelegeri totale, unul îi strînge mîna, altul îi strecoară vitamina B complex, apoi i se găsește o locuință cu intrarea și mai separată, i se asigură confort, tandrețe și proteine...

Bineînțeles, victima e vinovată... Deși zace la spital, ea și numai ea e vinovată de tot ce s-a întîmplat. Săraca victimă, duce toată povara acuzațiilor... Derbedeul are o bogată viață sufletească. Victima l-a înfuriat pe derbedeul susceptibil spunînd bună-seara într-un anume fel... Și apoi, pe ce lume trăiește simplista asta de victimă?

Nu știe că derbedeul se înfurie ușor, din te miri ce? Nu știu cum se face că pînă la urmă tot victima iese prost... Cel care se ține de asemenea haimanalicuri apare drept un copil înzestrat cu prea multă sensibilitate. Sensibilitatea i-a ruinat gingășia, l-a dus la sapă de lemn. Cum n-are cum să-și cheltuiască gingășia, o transformă în pumni și lovituri de cuțit.

E interesant de remarcat cum unii oameni se grăbesc să justifice violența... Și-au făcut din această inconștiență o plăcere. Victima încă mai trage să moară și ei au și găsit derbedeului-călău circumstanțe atenuante... Atîtea circumstanțe încît poate să mai dea și la alții... E drept că a lovit un om bătrîn așa, din capriciu, dar are o colecție de timbre de toată frumusețea. E drept că face scandal în cîrciumi, dar îi place muzica de cameră. Face scandaluri de pomină, dar în adînc, în adînc, vai, vai, are un suflet ca o floare de cireș... Pumnii lui sînt priviți ca niște expresii artistice. «Are o stîngă o frumusețe» sau «A fost o capodoperă de scandal»... De aceea nu mai dați derbedeilor nici confort, nici înțelegere, nici proteine, nici vitamine... Căci în acest fel gingășii, firavii, sensibili derbedei se vor îngrășa, vor deveni mai vînjoși, mai obraznici și vor lovi și mai tare.

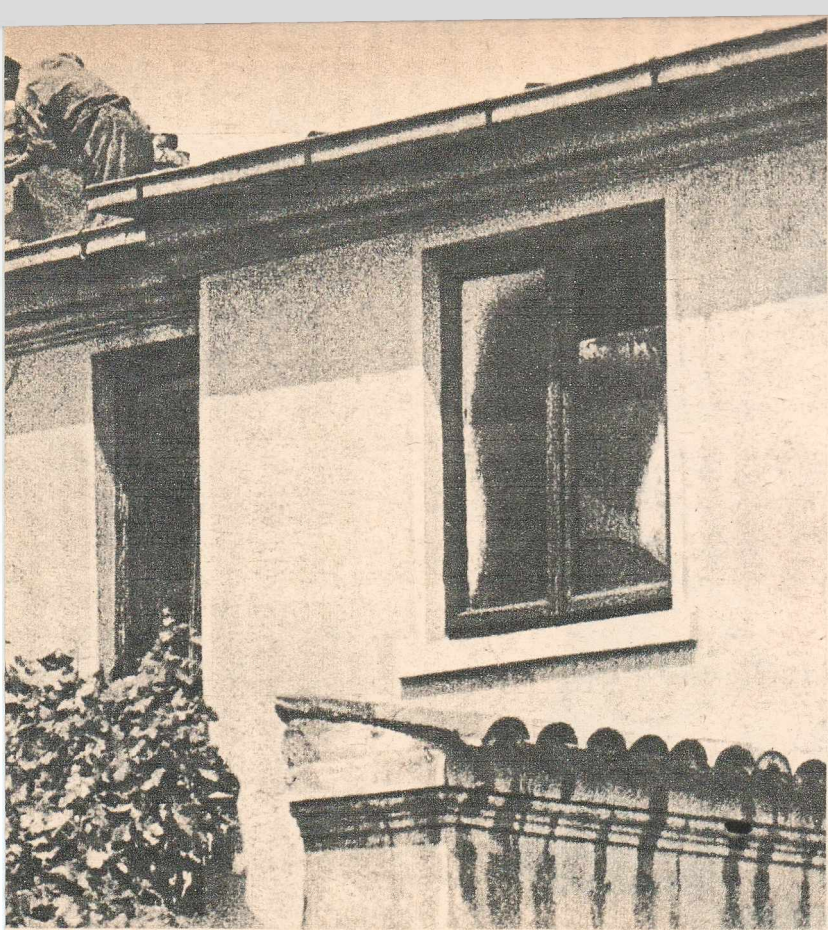
Mici deteriorări la imobil? Un anunț, și meseriașii se deplasează prompt la fața locului. Într-o zi, două, totul e gata.

Cooperativa «Constructorul» — unitatea, închisă în plină zi; la rîndul lor, muncitorii se «descurcă» cum pot.

PROBITATEA ESTE OBLIGATORIE ȘI PENTRU CEI CE LUCREAZĂ PENTRU DESERVIREA POPULAȚIEI

Imensa majoritate a cetățenilor din societatea noastră socialistă se bazează în relațiile de zi cu zi pe principiul drag nouă, tuturor, al echității sociale. Fiecare cetățean este convins că munca pe care o depune în instituția sau întreprinderea sa este retribuită în mod corespunzător și că acest principiu are o arie de răspundere generală, că și semenii lui sînt răsplătiți după aceleași legi ale retribuției. De aceea e firesc ca fiecare din noi să se indigneze cînd întâlnește practici străine stilului nostru de muncă, după cum e normal ca să luptăm cu toții pentru generalizarea relațiilor echitabile dintre muncă și răsplată. «În ceea ce ne privește, vă asigurăm, atît pe dv. cît și pe clienți, că, deși sîntem un centru mic, putem rezolva în mod civilizată toate solicitările. Și, practic, așa facem — relatează Luca Nistor, responsabilul unității 40 din Calea Griviței 120. De îndată ce sîntem anunțați, ne deplasăm la domiciliul clientului și-i punem la punct frigiderul, aspiratorul sau alt aparat defect. Cînd se deplasează el cu obiectul la noi, de cele mai multe ori înălțurăm defecțiunea pe loc». La rîndul său, tovarășa Elisabeta Coroboaia, șefa centrului 8 — I.A.L.-Herăstrău, precizează: «Între noi și publicul pe care-l servim există relații echitabile; am căutat să evităm orice manifestare de natură să ne umbrească activitatea. Salariații noștri înălțurăm orice deranjamente de la instalații chiar în ziua în care am fost anunțați. Întîrziem cel mult pentru a doua zi». Ne deplasăm la fața locului și găsim muncitorii la datorie, dînd certificat de autenticitate celor spuse. La rîndul lor, beneficiarii au numai cuvinte de laudă despre meseriașii care au fost repartizați să execute lucrările necesare. Dar mai există, din păcate, o categorie restrînsă de oameni (și datoria noastră este de a interveni pînă la stîrpirea lor totală) care consideră că salariul pe care îl primesc este un drept al lor ca simpli angajați, iar pentru munca pe care o prestează așteaptă un cîștig suplimentar. Fenomenul este întîlnit mai ales la unii meseriași, la prestarea unor servicii mărunte în aparență, la unii salariați care au învățat (de la cine oare?) să mai ciupească ceva, barem 5—10 lei pentru simplul motiv că-și fac datoria.

Fenomenul apare cu atît mai curios cu cît statul nostru acordă o atenție sporită și acestor forme de deservire directă a populației. Existența cooperativelor meșteșugă-

aici. Așteptăm la ușă; clienții vin și pleacă. Mult timp îți mănâncă o mică reparație la un obiect de uz casnic!

Ghinionul însă te pîndeste și altfel: lipsesc materialele, lipsesc piesele de schimb. Și ceea ce te supără cel mai mult e faptul că aprovizionarea e deficitară de cele mai multe ori cu sortimente pe care industria noastră le fabrică pe scară largă și în cantități satisfăcătoare. Rămii surprins că trebuie să alergi de la o cooperativă la alta pentru a-ți se putea executa o lucrare ce necesită consum de ciment, carton asfaltat, var pastă, clei de oase, chit etc., materiale ce ar fi putut fi procurate dacă cineva s-ar fi gândit din timp. «Prima cauză — ne spune tov. Dragomir Sirbu, șeful serviciului aprovizionare I.A.L.-Herăstrău — constă în ne comandarea la timp a necesarului de materiale; șefii centrelor n-au prevăzut ce cantități le sînt trebuincioase volumului de comenzi pe care le fac cetățenii într-o perioadă de timp și faptul acesta ne împiedică să servim în bune condiții clienții. Acest lucru poate fi prevenit fără dificultate și atunci cînd volumul de lucrări depășește cu mult prevederile. Este foarte ușor să discutăm de la început cu clientul ce lucrări putem executa și să nu încheiem contractul decît atunci cînd avem certitudinea aprovizionării cu materiale».

În adevăr, pentru anul viitor s-au făcut de pe acum comenzile, astfel încît cele

12 centre de deservire să asigure în mod exemplar cerințele populației și să se asigure la timp materialele, lucru absolut necesar, fiindcă mici nimicuri îți dau... mari bătăi de cap: săptămîni în șir nu poți procura chiuveta trebuincioasă, robinetul sau mai știu eu care neînsemnată piesă.

Că între populație și aceste unități de deservire trebuie să existe relații civilizate, bazate pe respectul pentru muncă, pentru cetățean, pentru banii plătiți, nu se mai îndoiește nimeni. A mai rămas doar obligația meseriașilor de a-și face treaba cum trebuie. De altfel, credem că chiar conducerea cooperativei nu este suficient de bine informată asupra modului de deservire, nu controlează, nu dă îndrumări și nu ia măsuri operative și permanente pentru a curma această stare de lucruri.

Cîteva deplasări pe teren ar fi mai mult decît salutare. S-ar vedea la fața locului cîți dintre clienții veniți se întorc mulțumiți, ce piese și materiale lipsesc din magazine, cît de prompt sînt meseriașii în executarea anumitor lucrări, cît de bine se încadrează în tarifele de plată și, mai ales, cît de echitabilă e relația muncă depusă — bani încasați.

Iar în acțiunea de stîrpire a mentalității lor, străine societății noastre, fiecare are obligația să intervină prin mijloacele care-i stau la dispoziție: de la cuvîntul opiniei publice și pînă la sancțiunea severă.

ești, a centrelor de deservire a populației, se bazează tocmai pe necesitatea ca cetățeanul să fie servit prompt, civilizată, de meseriași conștiincioși și la prețuri avantajoase. Poate tocmai acest ultim deziderat a determinat, în mod ciudat, mentalitatea condamnată, pentru lipitul unei țevi, al unei intervenții la instalația de gaze, la frigider sau mașina de spălat rufe, redîndu-i cetățeanului confortul casnic, ar fi bine să-l mai încarci cu cițiva lei, să-l mai amîni, tocmai pentru a-l obliga să înțeleagă că trebuie «să fie atent» sau să-ți crezi impresia că-ți faci un hatîr.

Urmarea directă a acestei mentalități este umflarea artificială a costului serviciilor, suportat de cetățeni, iar banii astfel smulși ajung în mîinile acelor descurcări ce-și permit apoi să te sfideze: nu mai au nevoie să muncească, nu se mai deplasează ei pentru a lucra de 50—60 de lei. Fac un ciubuc de 100 lei și le ajunge pînă la... prima ocazie.

O asemenea atmosferă străină eticii noastre socialiste am întîlnit la unitatea 46 din piața «Ilie Pintilie» 3, București, unde, în plus, programul nu este respectat cu strictețe, piesele de schimb și materialele lipsesc, sesizările cetățenilor rămîn fără răspuns. Nu e cazul să ne mai mirăm: de ani de zile aici una din sesizările cetățenilor nu a primit vreodată rezolvare. Și ca să nu mai aibă bătaie de cap, precaut, responsabilul unității ține condica închisă în birou. Poți s-o iuți cît vrei, căci trebuie mai întîi să-l găsești pe responsabil. Și nu e ușor.

Rămăși singuri, puși pe ciubuc, unii lucrători au practica lor. Iată cîteva modalități: execută o lucrare și apoi îți spun: «Materialele costă 500 de lei, lucrul — 500. Poți să scapi cu 700, dar nu-ți tăiem chitanță» — amîne să alegi! Și sînt destui cetățeni care mențin și stimulează aceste practici profunde dăunătoare.

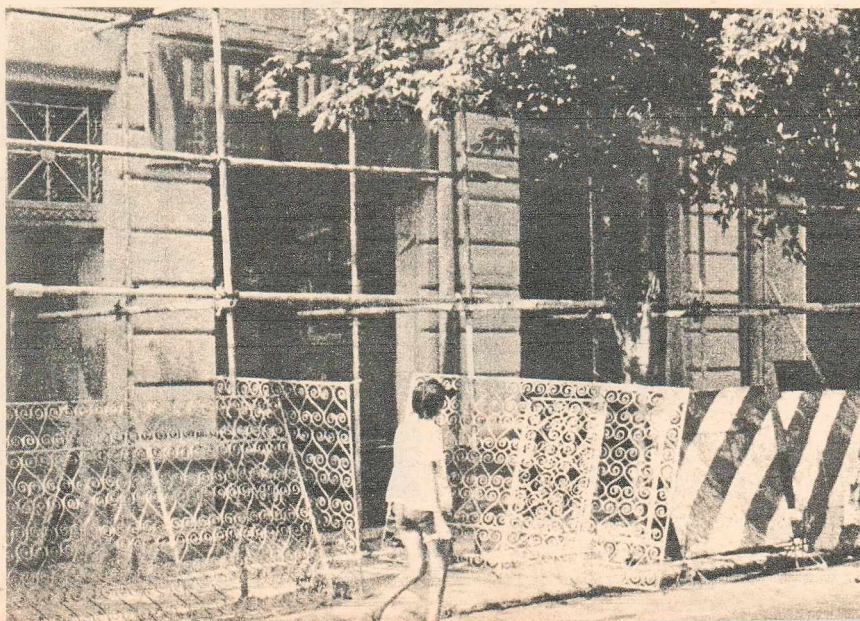
Așadar, chiar noi, cetățenii, sîntem adesea vinovați de perpetuarea acestui climat nesănătos. Altă dată, pentru că piesa respectivă nu se găsește în magazie (sau cine știe!), ești trimis s-o cumperi, iar salariatul cooperativei care ți-o montează devine într-o clipă particular; nu mai dă nimănui coteală de muncă prestată. Dacă lucrul e care-l soliciți nu permite aplicarea formulei, fiind prea mărunț, riști să nu se deaseze pînă acasă. Și astfel poți aștepta o săptămînă, două sau trei, pînă ce nimeni nu o să se deranjeze. Neonorabilul nu-și pierde vremea pentru 10 lei. Așa că, te prieste, descurcă-te dacă poți.

Astfel sînd lucrurile, nu ne mai mirăm tînd reclamațiile clienților, de felul: «Nu mi s-a făcut un lucru bun», «Prețurile sînt la latitudinea salariaților», «Nu am fost servit zile în șir», «Unitatea stă închisă fără motiv». Și cazul nu este izolat. La cooperativa «Tehnometalica», unitatea 88, din bd. «Mai», responsabili sînt 3 ucenici. E la 8,30 și nici un lucrător n-a trecut pe

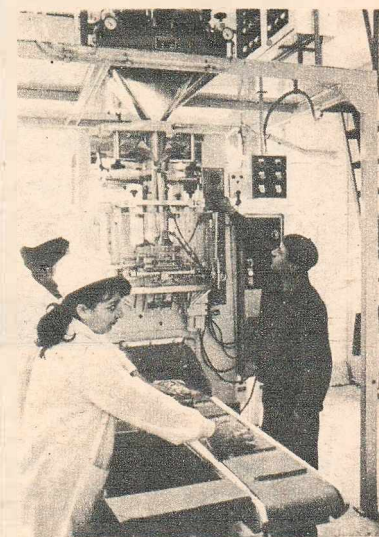

Depozitul de materiale al unității 46 din piața «Ilie Pintilie». Neorînduială în depozit, în atelier și în activitate.

Gardurile așteaptă clienții, clienții așteaptă responsabilul, atelierul, închis, așteaptă lucrătorii.

De la bobul de porumb la... fulgi

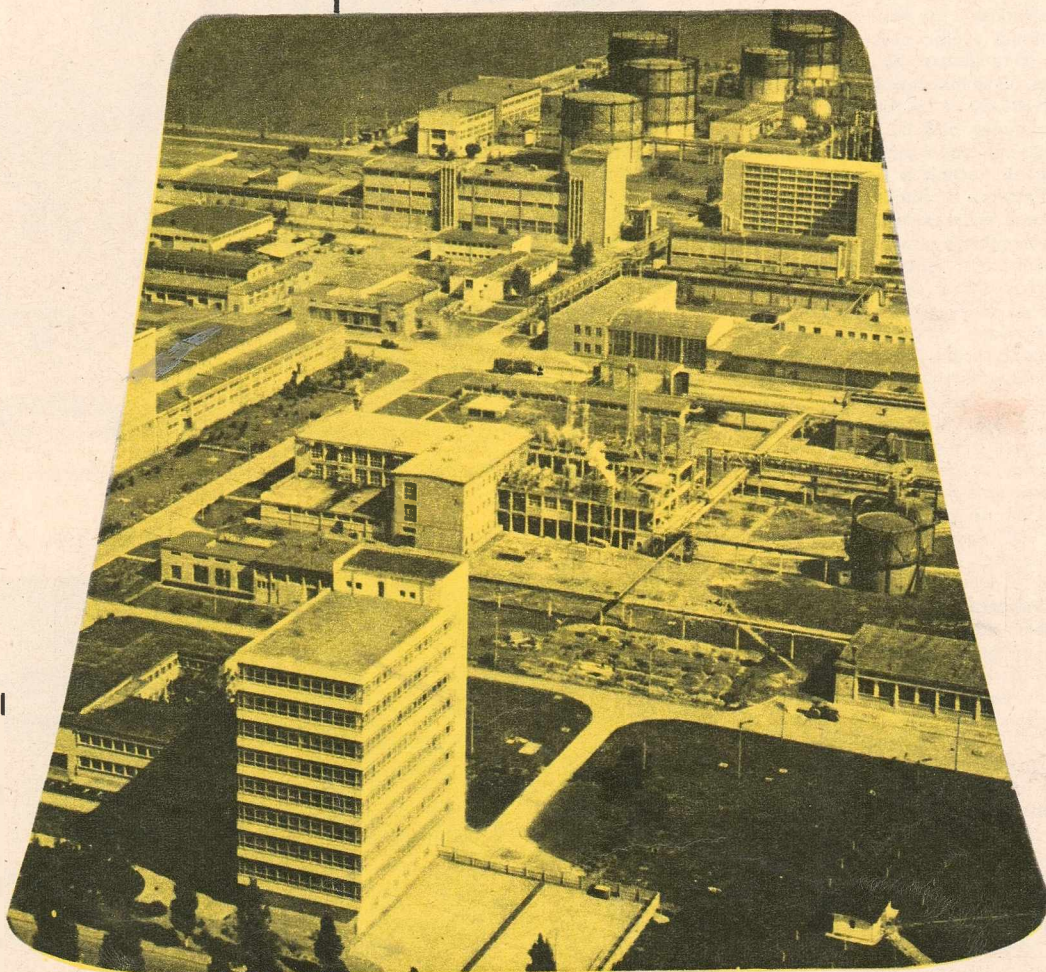
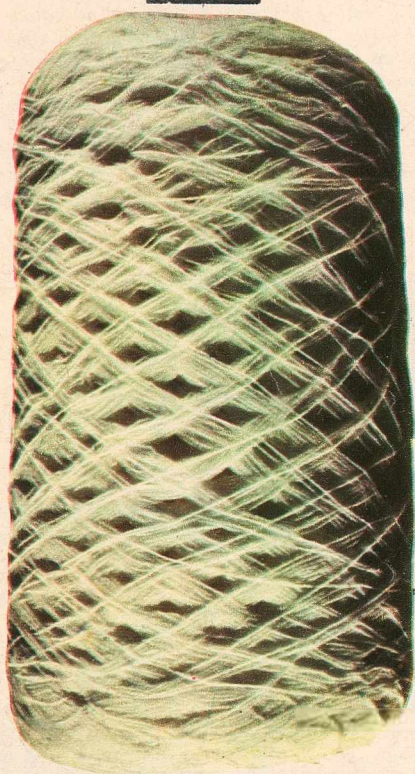

Vă este cunoscut Corn-flakes-ul? Geneză fulgilor de porumb — nume sub care s-a ajuns în consumul intern — ne trimite la micile boabe de porumb care de veacuri erau destinate simplei produceri a mălaiului. Astăzi cerințele de diversificare a gamei produselor alimentare cu deosebită calitate nutritivă și a gusturilor consumatorilor au determinat apariția acestui nou produs care reprezintă în același timp o valorificare superioară a porumbului. datorită conținutului bogat în calorii, cu numai 100 g din acest produs se acoperă aproximativ 400 de calorii din cele 2 500 necesare alimentației raționale pe o zi. Foarte important: conținutul scăzut în grăsimi și umiditate îi asigură atît calitatea de rezistență îndelungată în timp cît și calitatea dietetică.

Corn-flakes-ul se consumă atît simplu cît și în diferite combinații alimentare ce pot fi pregătite rapid de orice gospodină: în supe, înlocuind crutoanele sau piineea, în budinci, fie la micul dejun, împreună cu smîntînă, lapte, iaurt sau ca desert, cu frișcă, fructe sau înghețată. Contactul rapid cu scurtele gastrice îl fac ușor asimilabil, fiind astfel indicat atît în alimentația copiilor cît și a vîrstnicilor.

fibrex

DIRECȚIA DE EXPORT-IMPORT DIN CADRUL C.I.F.C.-SĂVINEȘTI LIVREAZĂ ÎNTR-O GAMĂ LARGĂ DE SORTIMENTE ȘI LA UN ÎNALT NIVEL CALITATIV FIRE ȘI FIBRE CHIMICE, PRECUM ȘI ALTE PRODUSE CHIMICE:

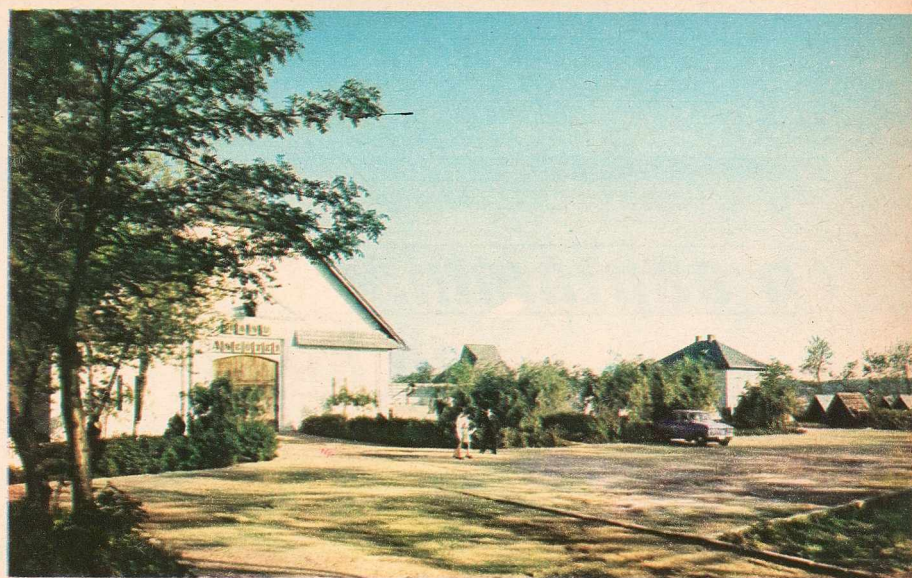

- Fibre polinitriloacrilice - MELANA
- Fire și fibre poliamidice - RELON
- Fire poliamidice - RELONTEX
- Fire și fibre celulozice
- Fire și fibre poliesterice - TEROM
- Granule poliamidice pentru materiale plastice
- Granule poliesterice
- Caprolactamă
- Carbonat de etilenă
- Acid adipic

PRODUCĂTOR: C.I.F.C. - SĂVINEȘTI
EXPORTATOR: FIBREX
TELEFON: 1 30 00
TELEX: 021 621-622
PIATRA NEAMȚ
ROMÂNIA

**UNITĂȚILE
DE MARE**

ATRACTIE TURISTICĂ
din sectorul alimentației
publice al cooperăției de
consum din județul
Neamț
oferă vizitatorilor condiții
de cazare și servicii
ireproșabile

HANUL ANCUȚEI,

pe șoseaua dintre Tg. Neamț și Roman, evocă atmosfera specifică a hanurilor de odinioară. **OSPITALITATE MOLDOVENEASCĂ — CONFORT MODERN, CAMPING, LOC DE PARCARE AUTO.**

TERASA BRANIȘTE DIN PĂDUREA MĂNĂSTIRII NEAMȚULUI, invitație la o întâlnire cu eroii povestirilor lui Ion Creangă.

RESTAURANTUL ȘI BARUL DIN CADRUL COMPLEXULUI TG. NEAMȚ, unitate de lux, preparate culinare zilnic proaspete, băuturi din cele mai renumite podgorii.

◀ **HANUL AGAPIA,**

la un kilometru distanță de mănăstirea cu același nume, **CAMERE ELEGANTE, RESTAURANT BOGAT APROVIZIONAT.** La CRAMA hanului AGAPIA se servește direct de la butoi **CEL MAI BUN VIN DE COTNARI.**

O săptămână în lume

Importanța vizitei tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU** în județul Constanța este subliniată, desigur, în cronică consacrată evenimentelor petrecute de-a lungul a șapte zile pe meleagurile patriei. Dar această vizită, remarcabila cuvântare a secretarului general al partidului la întâlnirea cu activul județean de partid Constanța se cer a fi consemnate și de rîndurile de față. Și aceasta nu numai pentru că, o dată mai mult, au fost reafirmate pozițiile principale, consecvente, ale partidului și țării noastre în principalele probleme ale vieții internaționale contemporane. Fiecare trecere în revistă a marilor înfăptuiri ale oamenilor muncii din unul sau altul dintre județele patriei, din întreaga noastră țară, constituie totodată un prilej de profundă mîndrie patriotică și de adîncă satisfacție față de îndeplinirea unei importante îndatoriri internaționale — rezultatele, succesele noastre, ca ale oricărei țări socialiste în făurirea socialismului fiind un bun al sistemului socialist mondial, un bun al cauzei socialismului în lume. În același context, trebuie de asemeni menționate comunicatele date publicității, în săptămîna care a trecut, la Moscova, Sofia, Berlin, Praga, Varșovia, cu privire la realizarea planurilor de dezvoltare a economiei naționale în primul semestru al acestui an în Uniunea Sovietică, Bulgaria, R.D. Germană, Cehoslovacia, Polonia.

Preocupîndu-se permanent de dezvoltarea relațiilor cu toate cele 14 state socialiste care formează sistemul socialist mondial, România acționează cu perseverență pentru depășirea divergențelor existente, pentru colaborarea strînsă a țărilor socialiste, pentru intrajutorarea lor în lupta pentru făurirea, în fiecare țară, a socialismului, în lupta împotriva imperialismului, pentru progres social în lume. În realizarea colaborării dintre statele socialiste, Consiliul de Ajutor Economic Reciproc constituie un organism important, menit să contribuie la dezvoltarea economiei fiecărei țări membre, la întărirea bazei tehnico-materiale a socialismului și crearea în fiecare stat membru a condițiilor pentru făurirea societății comuniste. Această direcție principală a colaborării dintre țările membre ale C.A.E.R. se evidențiază din nou, în aceste zile, cu prilejul celei de-a 25-a sesiuni a C.A.E.R. de la București. O dată cu faptul că — așa cum sublinia tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** la Constanța, cu puțin zile înaintea începerii lucrărilor sesiunii — «**formele de cooperare pot fi diverse, dar oricît de diverse ar fi ele, oricît de mult se va dezvolta interdependența în producție între diferite sectoare de activitate, aceasta nu trebuie să ducă în nici un fel la încălcarea suveranității naționale, nu trebuie să împietzeze cu nimic asupra dreptului partidului comunist din fiecare țară, al clasei muncitoare — care este clasa conducătoare — al poporului respectiv, de a hotărî de sine stătător programul dezvoltării, potrivit propriei voințe.**»

Lupta împotriva pericolului unui nou război a devenit în zilele noastre o cauză scumpă a tuturor popoarelor de pe glob — noi și noi forțe sociale, cercuri tot mai largi ale opiniei publice mondiale ridicîndu-se cu hotărîre împotriva imperialismului, pentru pace și securitate în întreaga lume. Un important document dat publicității în zilele din urmă, vizînd sporirea eficacității și rolului O.N.U. în lupta pentru întărirea securității internaționale îl constituie scrisoarea adresată de ministrul afacerilor externe al U.R.S.S., A. Gromiko, secretarului general al O.N.U., U Thant. Înscriindu-se în contextul acțiunilor desfășurate cu consecvență de țările socialiste pe arena internațională pentru preîntîmpinarea unei noi conflagrații, pentru statornicirea în lume a unui climat de pace, acest document se pronunță pentru creșterea eficacității O.N.U. pe baza respectării riguroase a principiilor și telurilor Cartei, subliniind necesitatea de a se asigura îmbunătățirea activității organizației internaționale prin înfăptuirea universalității ei, care presupune restabilirea drepturilor legitime ale R.P. Chineze la O.N.U. și înlăturarea ciankaiștilor, primirea în această organizație a celor două state germane, înlăturarea practicilor discriminatorii împotriva R.P.D. Coreene. Spiritul constructiv care caracterizează acest document se evidențiază totodată și din pozițiile afirmate în probleme esențiale ca stringența lichidării pe calea reglementărilor politice a actualelor focare de război din Indochina și Orientul Mijlociu, recunoscîndu-se dreptul popoarelor de a-și hotărî propria soartă; înfăptuirea securității colective în Europa, pe baza realităților statornicite după cel de-al doilea război mondial s.a.m.d. Deosebit de importantă, de o însemnătate vitală pentru pacea lumii, este ideea, cuprinsă în scrisoarea ministrului de externe sovietic, că «renunțarea la forță și la amenințarea cu folosirea ei în rezolvarea problemelor litigioase trebuie să devină o lege obligatorie a vieții internaționale». Această poziție principală, România a afirmat-o și o afirmă cu claritate și consecvență, militînd cu fermitate și perseverență pentru transpunerea ei în fapt. O dată mai mult țara noastră și-a reafirmat această poziție prin opinia celui mai autorizat exponent al ei, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, președintele Consiliului de Stat, care, în Mesajul adresat participanților la cea de-a V-a Conferință mondială privind pacea mondială prin drept, sublinia: «**Republica Socialistă România militează activ pe arena internațională pentru promovarea coexistenței pașnice, pentru așezarea relațiilor dintre state pe temelia principiilor fundamentale ale dreptului internațional, care proclamă respectarea de către toate statele și față de toate statele a suveranității și independenței naționale, egalității în drepturi, neamestecului în treburile interne, nerecurgerii la forță sau la amenințarea cu forță, avantajului reciproc**»

Este o poziție ce evidențiază profunda responsabilitate comunistă, atît față de viitorul țării noastre cît și în problemele fundamentale ale vieții contemporane. Socialismul și pacea sînt două noțiuni inseparabile.

I. CIOARĂ

Marti, 27 Iulie 1971

pentru
dreptul
de a locui
omenește

Chirii care se ridică pînă la 30—50% dintr-un salariu, locuințe insuficiente, trusturi edilitare care invadează cu blocuri greoaie, clădite pentru a fi închiriate la prețuri de speculă, spațiile verzi și centrele istorice ale unor mari și vechi orașe — iată cîteva consecințe ale unei politici edilitare care afectează mari mase ale populației din diverse țări vest-europene. Și determină, totodată, largi mișcări revendicative ale cetățenilor pentru dreptul de a locui omenește, de a nu mai fi jupuți de speculanții de case.

Curba chiriilor, care urcă uneori mai repede decît cea a prețurilor, grevează bugetele mijlocii și mici ale oamenilor muncii, dureros, pînă dincolo de limita răbdării. Iată la Lausanne, în Elvetia (foto 1), o manifestație împotriva creșterii costului chiriilor, pentru exercitarea unui control mai riguros de către autoritățile în acest domeniu. «Burgezia nu dă locuințe muncitorilor, îi înghesuie», scrie pe una din pancartele purtate de demonstrații, iar dedesubtul textului a fost desenat un bloc tip cazarmă — simbol al speculei edilitare. Tot specula edilitară constituie obiectul unui scandal izbucnit de curînd în Franța — la Paris — unde mai este tolerată prezența în mari proporții a locuințelor insalubre, lipsite de instalații sanitare, chiar și a unor bidonviliuri a căror existență e calificată de opinia publică drept «o rușine națională». Discutarea în Senat a unui proiect de lege în problema locuințelor prilejuiește în aceste zile, în Italia, o amplă mișcare populară, demonstrații și greve. Participă 50 000 locuitori ai barăcilor din Roma, sindicaliști, muncitorii din construcții, reprezentanți ai comitetelor de cartier, asociațiile de femei. Ei luptă pentru ca Senatul să respingă încercările elementelor de dreapta de a «inmormînta» noua lege a locuințelor, să adopte fără întîrziere proiectul care — sub presiunea opiniei publice — reprezintă un pas spre o politică mai rațională în acest domeniu. «Reforme împotriva speculanților», «Să se termine cu speculațiile edilitare» — cer, în fața Senatului, mani-

festanții (foto 2), «Neîntîrziat, 5 000 de apartamente pentru cei fără adăpost», «Vrem rechiziționarea imediată a clădirilor» (foto 3). Revendicări care-și așteaptă de multă vreme rezolvarea: 95% din clădirile Romei aparțin capitalului particular.

„ciobănașul“ — la hoorn

Agențiile de presă au informat despre strălucitul succes de care s-a bucurat la Festivalul internațional de folclor din localitatea olandeză Hoorn ansamblul folcloric românesc «Ciobănașul» al sindicatului uzinelor mecanice de material rulant «16 Februarie» din Cluj. Echipa «Ciobănașului» a susținut în acest foarte vechi oraș portuar, celebru pentru monumentele sale istorice, spectacole în compania unor formații de amatori din Olanda, Franța, Scoția, R.S. Cehoslovacă, Danemarca, R.F. a Germaniei, Spania, Irlanda, Țara Galilor — în total peste 300 de cântăreți și dansatori îmbrăcați în tradiționale porturi naționale. Organizatorii Festivalului folcloric de la Hoorn au avut buna idee ca, printre alte manifestări, să includă și această masă în aer liber, pe străzile orașului, prilej nu numai pentru participanți de a se cunoaște și împrieteni, ci și pentru localnici de a le admira pitoreștile costume. În prim-plan puteți vedea, în straiile noastre naționale, pe reprezentanții echipei românești.

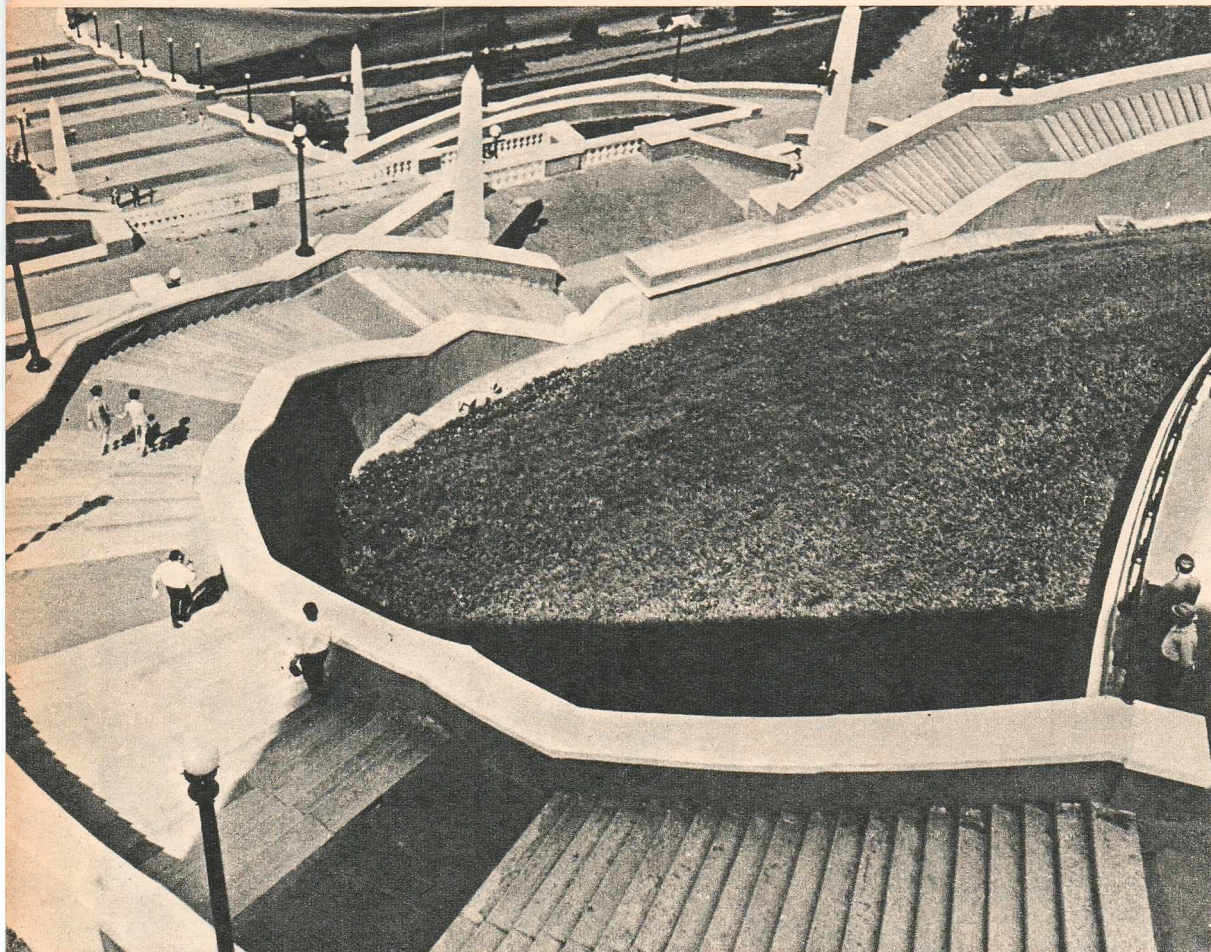
la dosarul colonialismului

Ceea ce se vede în fotografie este manioc. Dar nu cum ar trebui să arate în mod normal; tulpinile, frunzele sînt moarte, rădăcina, care e de obicei comestibilă, are un volum de 10 ori mai mic decît ar trebui și nu poate fi consumată, fiind vătămătoare sănătății. Aceste mostre provin dintr-o zonă din apropiere de Luotamba, provincia Moxico — în Angola, unde constituie sursa cea mai obișnuită de alimentație. Sînt probe acuzatoare la adresa colonialismului portughez. Pesemne că nici alocarea a aproximativ 50% din bugetul Portugaliei în scopul lichidării mișcării de eliberare duse de africanii din ăteritoriile portugheze de peste mări nu s-a dovedit eficientă. Și atunci se recurge la imitarea practicii americane în Vietnamul de Sud. Și chiar cu defoliante de fabricație americană — produse de firma «Dow Chemical» sub denumirea «Tordon». Potrivit revistei «Africasia», achizițiile portugheze de substanțe defoliante din S.U.A. au crescut în ultimele luni de circa patru ori față de perioada corespunzătoare a anului trecut. Eșantioane de pe cele 4 000 ha distruse recent, cu ajutorul substanțelor defoliante — răspindite de elicoptere și avioane decolate de la baze aparținînd Republicii Sud-Africane — au fost prezentate ziariștilor într-o conferință de presă la Londra și constituie de asemenea elementele unui dosar aflat la dispoziția Comitetului «celor 24» al O.N.U. pentru decolonizare și al altuia ce va fi înaintat conferinței de anul viitor de la Stockholm, consacrată protecției mediului înconjurător.

opinia publică se pronunță

În aceste zile, cererea ca S.U.A. să răspundă favorabil propunerilor realiste, de soluționare pașnică a problemei vietnameze, făcute la Conferința de la Paris de Guvernul Revoluționar Provizoriu al Republicii Vietnamului de Sud, cererea ca trupele americane să fie retrase din Indochina și să se pună capăt războiului sînt exprimate în cele mai diferite colțuri ale lumii, de către personalități ale vieții politice, de opinia publică, în cadrul unor impozante demonstrații — ca aceasta, de pe străzile Stockholmului.

orașul gorki — 750 de ani

Pe aceste locuri de pe malurile Volgăi, în vestitul centru meșteșugăresc și comercial Nijni Novgorod, veneau în secolele trecute negustori și meseriași din toate colțurile Rusiei, se adunau târgoveții să vîndă și să cumpere. Vechiul oraș al târgurilor a devenit în anii puterii sovietice un important centru cultural și industrial. Aici, la Gorki, au luat ființă, printre alte întreprinderi industriale, o mare uzină constructoare de autovehicule, o turnătorie de piese mecanice. Tot aici se află astăzi cel mai mare port de pe țărmurile Volgăi. Monumentele vechiului oraș pot fi admirate azi, cînd orașul a împlinit 750 ani de viață, în ambianta nouă a construcțiilor și amenajărilor înfăptuite în anii socialismului victorios. Iată, de pildă, această maiestuoasă scară care coboară spectaculos spre malurile fluviului.

protest la naha

Printre celelalte soluții de compromis cuprinse în acordul privind retrocedarea Okinawei se numără și absența unor asigurări privind înlăturarea de pe insulă a armelor și bazelor nucleare, a depozitelor de gaze toxice. Populația insulei — care nădăjduia ca, o dată cu semnarea acordului, să dobîndească certitudinea în ce privește îndepărtarea acestor surse de pericol mortal este adînc îngrijorată pentru viitor, își manifestă cu vehemență revolta împotriva perpetuării acestei înfricoșătoare primejdii. Iată o demonstrație de protest a locuitorilor din Naha, principalul oraș al Okinawei. Pentru ca revendicarea lor să fie cit se poate de evidentă, manifestații și-au înscris-o pe măști împotriva gazelor, confecționate din carton.

noua criză iordaniano-palestiniană

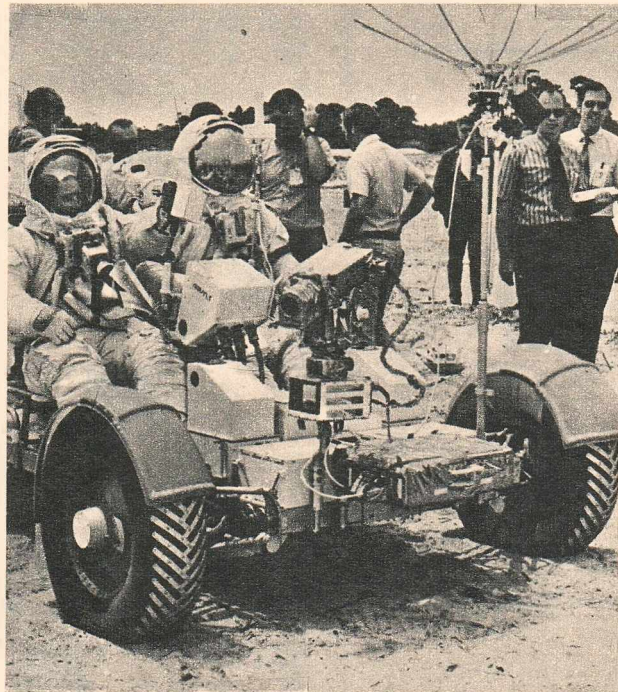
Recrudescența ciocnirilor dintre trupele iordaniene și comandourile palestiniene, caracterizate de agențiile de presă drept «violente și adesea crîncene» — ca urmare a ceea ce autoritățile de la Amman au definit ca o acțiune de dislocare a forțelor de guerilă palestiniene din regiunile populate din nordul Iordaniei, după ce acestea au refuzat să se retragă în mod voluntar — ca și denunțarea de către guvernul iordanian a acordurilor de la Cairo și Amman au stîrnit vii reacții în țările arabe.

O dată cu întreaga activitate diplomatică urmînd reconcilierea și restabilirea climatului de fraternitate dintre iordanieni și palestinieni, s-au evidențiat și luări de atitudine de natură să se repercuteze asupra unității arabe. În fotografie: unități ale trupelor iordaniene antrenate în operațiunile vizînd comandourile palestiniene.

misiunea „apollo- 15”

Cei trei membri ai echipajului spațial «Apollo-15» — David Scott, comandantul misiunii, Alfred Worden, pilotul cabinei de comandă, și James Irwin, pilotul modului lunar (foto de sus). Pentru azi programul misiunii prevede o excursie lunară a cosmonauților Scott și Irwin în regiunea «Munților Apenini» și a strîmtorii cunoscute sub numele de «Rîul lui Hadley». Bineînțeles, dacă — după o formulă consacrată — totul va fi fost (pînă la această oră) în ordine. Dintre cele 67 de ore pe care cei doi cosmonauți le petrec pe Lună, ei vor lucra 20 în afara «Lem»-ului. Cele trei călătorii de studii vor fi facilitate de «jeep»-ul lunar Rover (în fotografia din dreapta, în timpul unei experimentări terestre), care va transporta cei doi pasageri, uneltele lor de muncă și probele de sol lunar pe o rază de maximum 8 km. Programul prevede determinarea compoziției a aproximativ 20% din suprafața părții invizibile a Lunii. De asemenea, lansarea unui satelit artificial în greutate de 36 kg care, gravitînd timp de un an pe o orbită circumlunară, va aduna date ce vor contribui la cunoașterea structurii interne a Lunii, precum și o «plimbare spațială» a cosmonautului Alfred Worden în scopul recuperării filmelor din camerele amplasate în exteriorul «Lem»-ului, înainte de desprinderea de modulul de comandă care precede reintrarea în pături atmosferice.

cronica de trei secunde

MONSTRUL CEL FRUMOS

...Într-adevăr, cine-o fi animalul ăsta extraordinar despre care ne vestește și «France Presse» și «Agerpres»-ul — animalul marin care a privit cu ochii săi de 15 cm diametru în ochii pescarilor japonezi de pe vasul «Kompira Maru»? Cum și-au dat seama niponii că ochii monstrului au 15 cm diametru e de ajuns de nostim, dar plăcile osoase care-i acoperă gîtul mă înfioară. Nu-mi plac plăci osoase pe gît (după cum nu-mi plac nici un fel de plăgi), plăci osoase în jurul gîtului — asta miroase a preistorie, a brontozauri, a dinozauri, a mamelucărie enormă, a zoologie cu cuvinte lungi care încep cu cite două-trei consoane. Am oroare de preistorie, de pterodactilărie, de animale cu multe litere și multe complicații lingvistice; mie îmi plac animalele simple, în trei litere: iet, cal, leu, țap, bou; admit chiar și lupul în locul unui brontopteronoștiuce, îl admit fără a accepta să urlu împreună cu el — ca să nu spun că mai presus de toate pun acel animal în doar două litere, dar ridicat minunat în două picioare...

...Dar fiindcă fiii japonezi ai mării au vrut să-l vîneze cu harponul — mă gîndesc, deodată, că dacă avem din nou de-a face cu Moby Dick? Dacă nu e un monstru preistoric ci minunata balenă albă după care alerga vrăjit căpitanul Ahab? Dacă-i Moby Dick care — doar ca să ne deruteze și să ne sperie — și-a pus la gît un șirag de plăci osoase,

într-un moment de proastă inspirație, ce-i drept? Dar de ce nu i-am ierta lui Moby Dick un gînd mai strîmb? Moby Dick ne-a făcut atîta bine!... Și, în fond și la urma urmei, Ahab n-a ucis balena albă, ea a continuat să bată mările și oceanele, fascînînd pescarii și transatlanticele...

O, dacă e Moby Dick — se anunță vremuri frumoase, foarte frumoase. Dacă ar fi Moby Dick — ar însemna că oamenii nu și-au pierdut puterea de a urmări himere, de a visa imposibilul, de a alerga după visuri, de a arunca harponul după imposibil. Dacă ar fi Moby Dick — ar însemna că ne așteaptă o nouă epocă minunată a romanului, căci cu Moby Dick s-a relansat romanul sfînt, cartea care cîntă omul și forța lui superbă întru credință și înfăptuire. Sistematic, de cite ori la orizont a apărut Moby Dick (înainte și după Melville, căci nu numai el a alergat cu harponul după balena albă, ci și Cervantes, și Dostoievski, și Sadoveanu), de tot atîtea ori omul s-a întors, prin cărțile sale, la meseria sa cea mai nobilă, fără de care romanul și deci lumea ar pieri confundate în mare furie și mult zgomot: meseria de a căuta sensuri și idealuri pentru a se opune neantului. De cite ori a apărut Moby Dick, de atîtea ori în istoria literaturii a apărut capodopera. Nu-i o superstiție, e o lege a mării — și ce-i altceva istoria literaturii decît o istorie a oceanului și a furtunilor?

O, dacă ar fi Moby Dick!

Radu COSAȘU

BRUNO VELANI, președintele companiei aviatice italiene «Alitalia», a prezentat adunării generale a acționarilor un bilanț al cărui deficit se ridică la un miliard și jumătate de lire. Criza companiei «Alitalia» se înscrie în contextul dificultăților cărora nu mai reușesc să le facă față companiile occidentale — dificultăți generate, pe de o parte, de scăderea traficului, pe de alta, de investițiile uriașe făcute pentru achiziționarea «jumbo-jet»-urilor. Companiile reacționează prin reduceri ale programelor de zbor și concedieri masive.

«Potrivit statisticilor — declară GEORGE MEANY, președintele confederației sindicale americane AFL-CIO — șomajul a scăzut în iunie de la 6,2 la 5,6%. Nu știu cum a fost obținută această dată, nu afirm că ar fi falsificată, dar este cert că numărul șomerilor a mai crescut în acest timp cu peste un milion». Criza economică a S.U.A. — a adăugat George Meany — se manifestă și prin fluxul inflaționist continuu. Prețurile s-au ridicat cu 4,2% în 1968, cu 5,4% în 1969 și cu 5,9% în 1970.

«Numai poporul cipriot poate să-și determine propriul viitor» — a subliniat într-o recentă declarație președintele Ciprului, arhiepiscopul MAKARIOS, reafirmînd hotărîrea poporului cipriot de a nu admite nici un fel de amestec din afară în treburile interne ale țării și de a se gîndi energic oricăror planuri de scindare a Ciprului.

«Intrarea Angliei în Piața comună — a declarat VICTOR FEATHER, secretar al Congresului Sindicatelor Britanice (TUC) — este, în situația actuală, contrarie intereselor poporului englez». Comitetul director al TUC s-a pronunțat cu majoritate de voturi împotriva aderării Marii Britanii la C.E.E., «care ar condamna economia națională la stagnare sau, în cel mai fericit caz, la o dezvoltare extrem de lentă». Raportul, întocmit de un grup de economiști și aprobat de Comitetul director, a fost înaintat Consiliului General pentru a fi prezentat în cadrul congresului anual TUC, în septembrie.

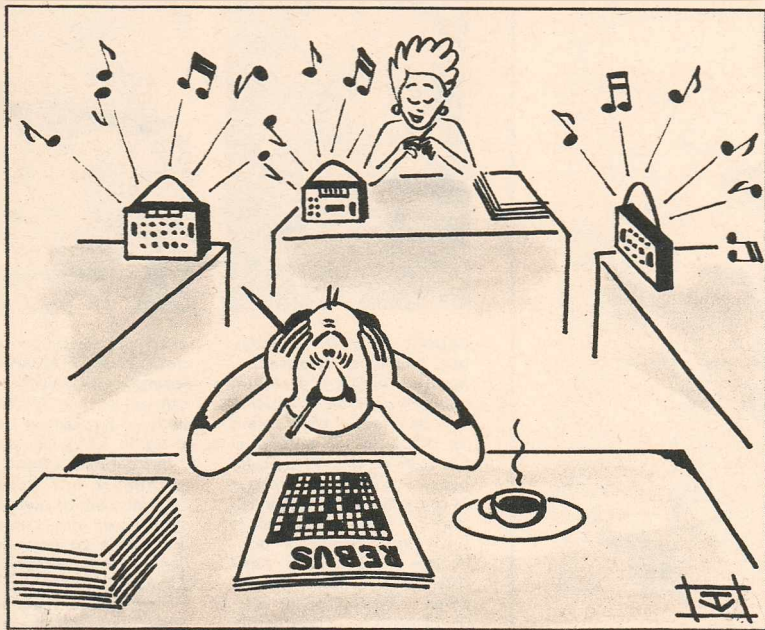
La întoarcerea la Londra, după întrevederile de la La Valletta cu șeful guvernului maltez, Dom Mintoff, desfășurate într-o atmosferă încordată — cum au transmis agențiile de presă — lordul CARRINGTON, ministrul britanic al apărării, a declarat că «n-a fost întrevăzută nici o soluție imediată» privind problema reînnoirii acordurilor militare și financiare anglo-malteze. Divergențele de vederi dintre cele două țări, a menționat el, rămîn pe o arie foarte întinsă, dar guvernul britanic, după consultări cu NATO, intenționează să reia negocierile.

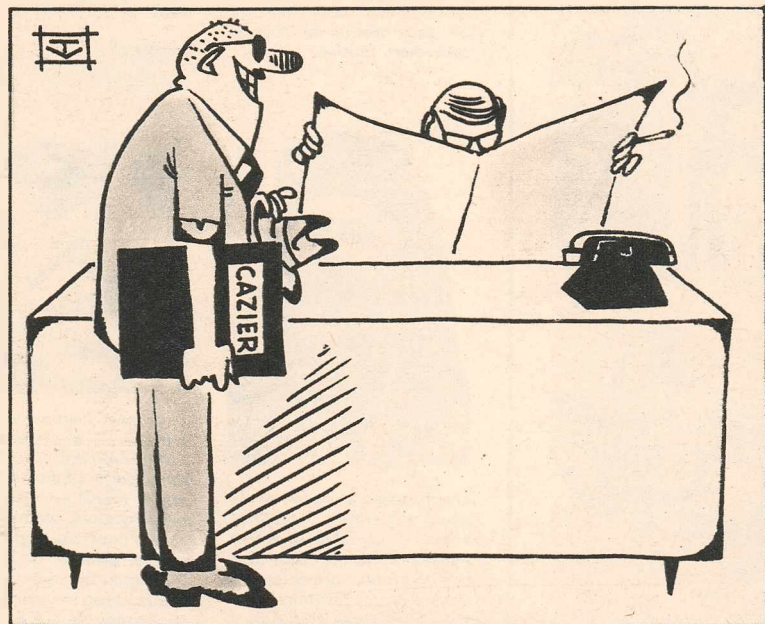
MIKE GRAVEL, senator de Alaska din partea partidului democrat, își manifestă cu perseverență opoziția împotriva politicii Administrației S.U.A. în Indochina. El s-a impus din nou atenției opiniei publice americane în timpul «scandalului documentelor secrete ale Pentagonului»: în ciuda numeroaselor întreruperi, a citit timp de trei ore un document după altul în fața Senatului S.U.A.

UMOR

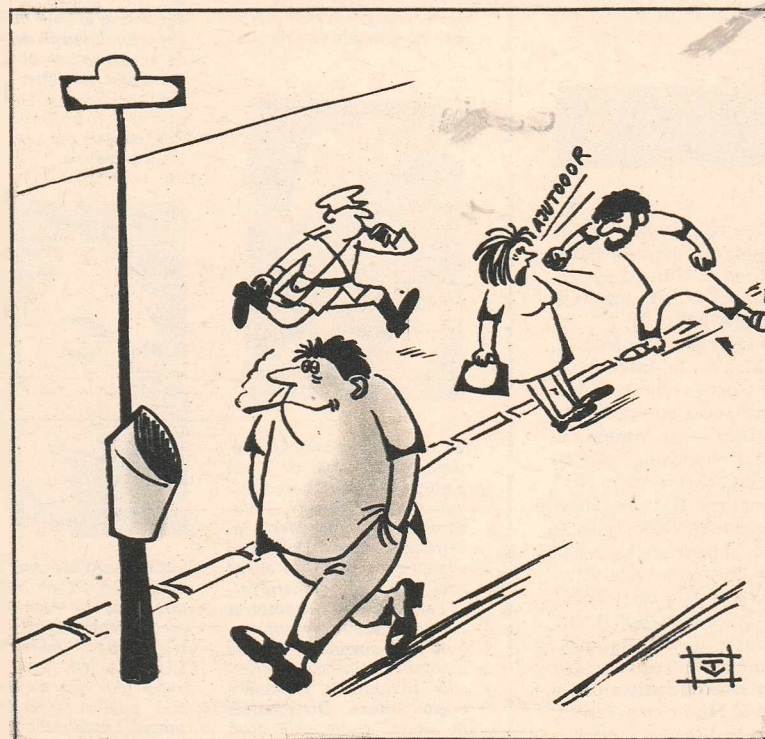
de V. TIMOC

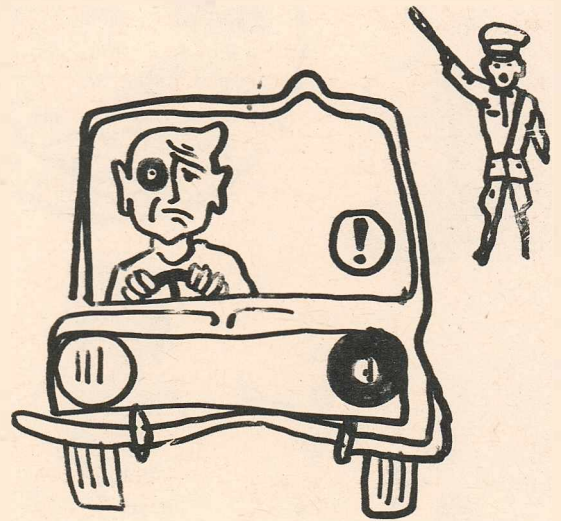
— Poftim! Poluarea sonoră mă lasă cu lucrările nerezolvate!...

— Nevoie de magazinier avem, dar aveți experiență?
— Foarte bogată!...

— Bine că nu sint milițian!...

SEMNE

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										
11										

ORIZONTAL: 1) Însemnate manifestări — Literă de lege! (pl.) 2) Lucrează cu semnul plus (pl.) — în semn de slavă (pl.) 3) Rom — Semn cu capul sau cu mîna. 4) Însemnat cu foc și apă — Însemnări. 5) Vorbesc prin semne de la mare distanță — La mijlocul lunii! 6) Însemnat la urmă! — Dată pe jumătate! — Schimbă linia la înaintare (pl.) 7) Cute! — Sfîrșit tragic! — În răsucit! 8) Folosită la sigilat — Hașurat pe margini! — Vîrf de spin! 9) Pagini fără însemnări — Căi de comunicație. 10) Scop — Transmite semnale din cosmos. 11) Fapt de mare însemnătate.

VERTICAL: 1) Semnal luminos pe apă — însemnate. 2) Cu semne de bună purta-

re — Lucrul cel mai însemnat pentru el e cartea. 3) Semn matematic — Suprafețe pentru însemnări școlare. 4) În cont! — Semne de carte. 5) Cerculă cu semnali-zatoare — Rămăși la urmă! 6) înseamnă greșelile de tipar — Familie restrînsă! 7) Fluviu egiptean — Semnale luminoase. 8) Nu are semeni — Oprește la semnal. 9) Orașel în Japonia — Are zilele numărate — Pronume. 10) Calde! — Se orientează după semne. 11) Foarte asemănători — Semne de neglijență.

Doru BĂNCULESCU

Cuvinte rare: OTO.

Dezlegarea jocului «FRUMUȘETE» apărut în nr. trecut

ORIZONTAL: 1) SUPERB — BASM. 2) CREMA — RADU — L. 3) HATIRURI — POE. 4) URANIA — ELENA. 5) BILET — STAR — N. 6) E — ASIA — IULIA. 7) RS — C — FA — RAS. 8) TUTUN — PLATAN. 9) PR — ARTA — INA. 10) APOLLO — IZVOR. 11) VENUS — CELEST.

FLACĂRA-ALBUM

Compozitoarea **RENATA VASILESCU**,
ale cărei melodii transmise de posturile
de radio și televiziune le ascultăm cu
multă plăcere.

Fotografie de **A. MIHAILOPOL**

